

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KATEE ROBERT

A DEAL WITH
A DEMON NOVEL

The KRAKEN'S SACRIFICE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KRAKEN'İN KURBANI

BİR İBLİSLE ANLAŞMA ROMANI

KATEE ROBERT

TRINKETS AND TALES LLC

Copyright © 2022 Katee Robert

Editing by Manu Velasco

Copyediting by Tara Rayers

Harita: Abigail M Hair

Kapak resmi: Anna Moshav

Kapak tasarımı Elizabeth Stokes'a

aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

✿ Vellum ile oluşturuldu

Ejderha kitabında neden DP olmadığını soran herkese.

İÇERİK NOTLARI

B Aşağıda, lütfen kitap için tüm mecazları, etiketleri ve CW'leri bulun. Bu liste bildiğim kadarıyla derlenmiştir, ancak eksiksiz olmayabilir. Okuyucuların sağduyusu tavsiye edilir.

TROPES: Huysuz/Günüşığı, canavar romantizmi

ETİKETLER: İçindeki veledi sikerim, dul, parti kızı ne kadar boş hissettiğini örtbas ediyor, incindim ve bu yüzden duyguların kuşlar için olduğuna karar verdim ve artık onları hissetmeyeceğim, zorla yakınlık, bana ilgi göstermezsen bana ilgi göstermeni sağlarım, açık artırma, dokunaçlar her şeyi daha iyi yapar, orgazm kesinlikle teröre uygun bir tepkidir, sana nasıl yüzüleceğini öğreteyim, erkekler terapiye gitmek yerine kendi güvenliğinizi için sizi tam anlamıyla bir kuleye kilitleyecek, özgüvenimi öylece sikemez...ama denemekten zarar gelmez, prehensile cock

İÇERİK UYARILARI: İstismar/ihmal (zihinsel/duygusal, ebeveynlerden çocuğa, tarihsel), eş ölümü (tarihsel, grafik olmayan, sayfa dışı), açık seks,

kusma (grafik olmayan), hamileliğin sonlandırılması (grafik olmayan), büyüme amaçları için tesadüfi yaralanmalar, keder, vücut utanması (tarihsel, kısaca değinilmiş), yaş oyununa ve DDLg'ye atıf, hafif dollifikasyon, alışılmamış gag kullanımı

CATALINA

"I tekrar soracağım. Emin misiniz?"
Duvardaki pis bir barda yapışkan bir kulübede oturup, bir gazeteye bakmamın hayatım hakkında ne söylediğinden emin değilim.

yakışıklı siyah saçlı beyaz adam. Ama görünüşe göre o bir erkek değil.

Ya da en azından insan değil.

Kimse ona bakarak iblis olduğunu anlayamaz ama Azazel başını çevirdiğinde ışık gözlerinden garip bir şekilde parlıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen kırmızı bir parıltı. Küçük bir korkunun beni caydırmasına izin vermeyeceğimden değil.

Gidecek başka yerim yok. Ailem sonunda benden ellerini çekti. Arkadaşlarım saçmalıklarımın bıkı ve benden uzaklaştı. Ama bardağı taşıran damla geçen hafta kovulmam oldu. Kırımı biraz geciktirmiş olabilirim ya da olmayabilirim ve ev sahibim ay sonuna kadar çıkmam gerektiğini söyledi.

Yarın.

Dibe vurduğunuzda, bazen yapılacak tek şey kazmaya devam etmektir.

Azazel yer değiştiriyor ve gölgeler onun etrafında garip bir şekilde titreşiyor gibi görünüyor. Barın üzerindeki neon ışıklara tepki olarak normal bir düzen izlemedikleri kesin. "Catalina."

Sarsıldım. "Dinliyorum."

"Bu son derece önemli." Öne doğru eğilir ve dirseklerini masaya dayar.

Biraz irkiliyorum çünkü burası da kabin kadar yapış yapış ve takım elbisesi pahalı görünüyor. "Gerçekten, muhtemelen buradaki hiçbir şeye dokunmamalısın. Takım elbiseni mahvedeceksin ve iblislerin parası var mı bilmiyorum ama kuru temizlemeye bir ton para vermek gerekecek."

İç çekiyor ve bu iç çekiş beni benden alıyor. O iç çekişi bilirim. "Catalina vaktimi boşa harcıyor" iç çekişi. Yıllar boyunca sayısız çeşidini duydum. Ailemden, öğretmenlerimden, patronlarımdan. Tutarlı değilsem ben bir hiçim.

Catalina, hayal kırıklığı.

Boğazımı temizliyorum ve tam da onun karar verdiği gibi bir hayal kırıklığı olduğumu kanıtlama arzumu bastırmak için çok çalışıyorum. Beklentileri karşılamak. Daha doğrusu beklentilerin altında kalmak.

"Sözleşmeyi okudum." Bunların hiçbirinin gerçek olduğuna inanmamıştım ama bu noktada, sözleşme satan bir iblis benim insan seçeneklerimden daha kötü olamazdı.

En önemlisi de anneme geri dönüp eve taşınmama izin vermesi için yalvarmak zorunda kalmak. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Bu sonuçtan kaçınmak için her şeyi yaparım. *Her şeyi.* "Kabul ediyorum."

Azazel neredeyse irkilmeye benzeyen hafif bir hareket yapar. "Düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacın varsa-"

"Bilmiyorum." Çok hızlı, çok çılgınca konuşuyorum. Yavaşça nefes almak ve ses tonumu yumuşatmak çaba gerektiriyor. "Sözleşmeyi okudum," diye tekrarlıyorum. "Şartları kabul ediyorum."

İblisler aleminde yedi yıllık hizmet. Ama sonunda, en çok istediğim şeyi elde ettim.

En önemlisi, para. Bir daha asla bu konuda endişelenmek zorunda kalmayacağım, bir daha asla kimseye borçlu olmayacağım kadar. Hayatımın geri kalanını güzel insanlarla çevrili bir yatta geçirmek istiyorum.

Ağzımı çilekle besleyip güzel olduğumu söyleyen. Asla *çok fazla olduğuma* karar vermeyecek ve ilgilerini ve sevgilerini geri çekmeyecekler. Evet, o sevgiyi satın almış olacağım ama öğrendiğim bir şey varsa o da paranın mutluluğa giden yolu açtığıdır. Eğer bu mutluluk sahte ise ve sadece para kadar sürüyorsa, kimin umurunda?

Aradaki farkı anlayabilecek tek kişi ben olacağım ve gözlerimi kapatıp rol yapmaktan mutluyum.

Azazel uzun bir süre bana bakıyor ve sonunda başını sallıyor. "Öyle olsun." Uzun parmaklarıyla bir fiske vurdu ve sözleşme masanın üzerinden bana doğru yuvarlandı.

Tüm detaylar son okuduğum zamanki ile aynı. Yedi yıl. Hizmet edeceğim ama kimse bana zarar verecek bir şey yapmam için beni zorlayamaz. Eğer hamile kalırsam, bu diyara döndüğümde bebeğimi iblis diyarında bırakacağım.

Kesinlikle hamile kalmaya niyetim yok, bu yüzden bu bir sorun değil.

Sözleşmenin yanında bir kalem beliriyor ve hiç tereddüt etmiyorum. Onu aldım ve imzamı karaladım. "Şimdi gidiyor muyuz?"

Kontrat ona doğru yuvarlanıyor ve o da kontratı kapıyor. Gözlerini bana diyor. "Normalde daha çok korku ve ağlama vardır."

Korkunç biri ama o kadar soğuk ki buzdan oyulmuş gibi duran annem kadar bile korkutucu değil. Ne yaptığım ya da söylediğim önemli değil, çünkü bana en küçük bir tepki bile vermiyor. Farkında olsun ya da olmasın, beni annemin benim hakkımdaki düşük fikrinin doğruluğunu kanıtlamak zorunda kalmaktan kurtarıyor. Tekrar.

Bunu düşünmenin faydası yok. Kontratı imzaladım. Her şey bitti. Ya da, daha doğrusu, sadece başlıyor. Bir iblis imzaladığı sözleşmeden cayabilir mi? Bu düşünce ilk kez korkuya kapılmama neden oluyor. Boğazımı temizliyorum. "Bak, eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsan, en başından bir şeyler söylemeliydin." Öne doğru eğildim ve gözlerimi açtım. "Çok korkuyorum, Bay Demon.

Adamım. Dehşete düştüm. Çizmelerimin içinde titriyorum. Lütfen bana acıyın ve acıma son verin."

Gözlerini deviriyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bölge liderlerinden hangisiyle birlikte olursan ol, sana acırım. Gel bakalım Catalina." Sözler kaba değil ama geçmiş yıllardan yankılar içeriyor.

Zavallı öğretmenleriniz, sizin pervasızlığınıza katlanmak zorundalar.

Vay canına, kız arkadaşın için başa çıkılması zor biri olmalısın.

Tanrım, hangi erkek masaların üzerinde dans eden ve önüne gelen herkesle flört eden biriyle çıkmak ister ki?

Sen, Catalina, tam bir hayal kırıklığısın.

Kafamın içindeki hayaletlerden kaçmanın tek bir yolu var, ama Azazel bara şöyle bir göz atmadan fazlasını yapamadan elimi tutuyor. İyi de oldu. Tüm kabadayılığım rağmen, aslında neyin içine girdiğimi bilmiyorum ve önceden sarhoş olmak, uzun bir hata dizisinde sadece bir başka hata olurdu.

Yine de cazip.

Oda sallanmaya başlıyor ve beni belli belirsiz hasta eden girdaplı bir hareketle siyaha dönüşüyor. Ve sonra bağırsaklarım vücudumdan çekilip çıkarılmış gibi hissettiren bir kasılma oluyor. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama içeri çekecek hava yok.

Ölmek böyle bir şey mi?

Sanki yüksek bir mesafeden atlamışım gibi ayaklarım yere sertçe çarpıyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. "Ahh."

"Bayılmadın. İlginç."

Üstümdeki ses hâlâ pazarlıkçı iblisin kültürlü tonlarını taşıyor ama artık daha sert bir tonu var. Daha da derin. Başım binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissediyorum, ama onu kaldırmayı ve yanımda duran yaratığa bakmayı başarıyorum.

Hayır, yaratık değil. Bu Azazel. Bir metreden fazla uzamış, kas olarak kilo almış, kıpkırmızı olmuş ve boynuzları çıkmış olabilir, ama ...

Aslında bu çok fazla.

Hıçkırıyorum. "İblis olayını gerçekten ciddiye alıyorsun, değil mi? Ne kadar da Hristiyan şeytanısın."

"Önce biz geldik, Catalina. Sence bu ilhamı nereden aldılar?" İç geçiriyor ve ses beni kesip geçiyor.

Ya da belki de midem aniden kabardı. "Az-"

Hakkını yemeyelim, çabuk cevap verdi. Kimsenin yapamayacağı kadar hızlı hareket ediyor ve bir yerden bir kova çıkarıp tam ben kusarken yüzümün altına sokmayı başarıyor. Elinin sırtımı ovduğunu hissettiğime neredeyse eminim ama bunun bir halüsinasyon olduğunu anladım.

Azazel sözleşmeyi imzaladığım için bana hayatımdaki herkesten daha çok ihtiyaç duyuyor olabilir ama bu beni gerçekten yanında istediği anlamına gelmiyor. Ve şimdi koridorda kusuyorum.

Tipik Catalina.

Bir süre sonra, alçak sesi mutsuzluk sisini delip geçiyor. "Diyar atlamanın yan etkilerinin olması normal. Açıkçası, bilincini kaybetmemeyi başarmış olman beni etkiledi. Çoğu insan bunu yapar."

Gözlerimi kapatıyorum ve şu anda ağzımın tadının nasıl olduğunu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Eminim iblis diyarında dış macunu vardır, değil mi? Ama buna odaklanamıyorum, çünkü Azazel'in acıması derimin altında geziniyor ve onu kurtarmak için her şeyi yaparım.

Sırtımdaki eliyle teması keserek kıcımların üzerine devrilmeme izin verdim - görünüşe göre bir halüsinasyon değildi - ve sırtıtmaya zorladım. "Oh, lütfen, bunun yanlış yola sapıp kendimi sadece Jack Daniels servis eden bir motorcu barında bulduğum zamanla hiçbir ilgisi yok." Tam olarak doğru değil. Erkek arkadaşım ile kavga ettik ve beni yolun kenarında bıraktı ama *bunu* itiraf edecek değilim. Bu sadece üzücü, eğlendirici değil ve eğlendirici değilsem ben bir hiçim.

O ürkütücü kara gözlerini bana kırıştırıyor. "Ne?"

"Motorcular sadece iki Şeye saygı duyarlar - ya da en azından bu motorculara. Bu bardaki insanlarla tek bir etkileŐimim oldu diye bir topluluk olarak motorcular adına konuŐtuđumu iddia edemem."

Catalina, konuşmayı kes.

Ama yapamam. *Asla* yapamam. Sinirlerim bu kadar gerginken olmaz. Bu korku değil. Bu çok saĥma olurdu. Ama sinirlerim. "Her neyse, bu iki Şey kavga etmek ve içmektir ve ben bir aŐıđım, bir savaŐçı değil."

"Catalina-"

Onun üzerinden konuşuyorum, sabırsızlığı sadece kelimelerimin daha hızlı kabarmasına neden oluyor, sanki onun hayal kırıklığını atlatabilirmiŐim gibi dudaklarımdan dökölüyor. "Yani yakıŐıklılıđımı korumak ve yüklü bir hastane faturasından kaçınmak istiyorsam hiĥbiriyle dövüŐemezdim, bu da tek seĥeneđin bardaki herkesten daha fazla içmek olduğu anlamına geliyordu." Bu anı beni hala ürpertiyor. Korku yok tabii ki. Sadece sinir. "Beni senin kadar çekici buldular ve oradan taksi parası ve sadece biraz alkol zehirlenmesiyle çıkmayı başardım."

Muhtemelen hastaneye gitmeliydim, ama bunu yapsaydım, acil durum bağlantımı, yani annemi ararlardı. Bunun yerine üç günümü banyomun zemininde ölümü dileyerek geçirdim. Ya da ölmeyi değil, ĥünkü bu çok kalıcı ve benim bağlılık sorunlarım var, o zaman tazelenmiŐ hissederek uyanacağım güzel bir küçük koma.

"Catalina, *uyu*."

Azazel'in parmaklarının Őakaklarıma bastırđını zar zor hissediyorum, sonra her Şey griye dönüyor, sonra da siyaha. "Güzel numara," diye mırıldanıyorum.

Büyölü bir uykuya dalmak bile onun sinirli iç ĥekiŐini özlememe yetmiyor.

CATALINA

Iki günümü gördüğüm en güzel odada iyileşerek geçireceğim. İçeride kilitli kaldığım için fazla seçeneğim yok. Bunu kişisel olarak algılamamak zor, ama kabul edilebilir olmak için elimden geleni yapıyorum, bu yüzden

kaçmak için planlar yapmak yerine kendimi odanın içinde meşgul tuttum.

Dürüst olmak *gerekirse*, oda lüks. Hollywood insanların eski günlerin nasıl görüldüğünü düşündükleri bir filmde çıkmış gibi görünüyor. Rahat bir yuva yapmaya yetecek kadar battaniyeyle dolu dev yatak. Taş zemini yumuşatmak için ayak altında yemyeşil halılar. Şehre bakan bir pencerenin üzerinde kalın perdeler.

Şehrin kendisi, her yerdeki şehirlerin eski usul bir versiyonu gibi görünüyor. Ya da belki güncel bir şehir. Ben bir şehir uzmanı değilim. Yüksek ve kısa binalar var ve ilk saatten sonra onlara bakmaktan sıkıldım.

Banyoda su tesisatı olduğunu ve duşun çok büyük olduğunu öğrenmek beni çok rahatlattı ama bu da beni sadece kısa bir süre meşgul etti. Aynı şekilde gardırop da şimdiye kadar elime geçen en şık kıyafetlerle doluydu. Hepsi benim bedenimde, bu da başka bir güzel numara. Herhangi bir film montajına layık bir moda şovuna katıldım, ancak kıyafetleri yeterince çabuk tükettim.

Azazel bana sözlü çeviri büyüğü olarak işlev gören bir dövme yapmak için kısa bir süreliğine ortaya çıktı. Şık bir şey. Ayrıca iblis pazarlığını gösteren ikinci bir dövme daha var. Ama bu görüşme benim hoşuma gitmeyecek kadar kısa sürdü. Belli ki benim yanımda gereğinden fazla zaman geçirmek istemiyor.

Can sıkıntısı çabucak başladı.

Düzenli aralıklarla yemek geliyor ama kapıyı ne kadar kollamaya çalışsam da getiren kişiyi hiç görmüyorum. Sihir olmalı, ama bu bilgi can sıkıntımı azaltmama yardımcı olmuyor. İçimde biriktikçe birikiyor, cildimi çok sıkı ve zihnimi statik hale getiriyor.

Azazel beni kilitledi çünkü benimle uğraşmak istemiyordu. Tıpkı annemin yaptığı gibi. Oh, buna "topraklama" diyordu, ama eminim ki çoğu çocuk topraklandığında, kapılarının dışarıda kilitleri yoktur.

Ürperiyorum.

"Hayır. Bu kadar yeter. Bir iblisle pazarlık yaptım ve şimdi bir güncellemeye hakkım var," diyorum yüksek sesle. Canımın yanmamış olması, beslenip giydirilmem ve benden hiçbir şey istenmemiş olması umurumda bile değil. Her şey bundan daha iyi olurdu. *Herhangi bir şey.*

İşte bu yüzden kendimi kilidin önünde diz çökmüş ve onu açmaya çalışırken buldum. İtiraf edeceğimden çok daha genç yaşta öğrendiğim bir beceri... ve annemin kapıma sürgü takmasına neden olan beceriyle aynı.

"Şu anda bunu düşünmüyorum," diye mırıldanıyorum. Saçımdan çıkardığım tokalar çoğundan daha sağlam - tam da bu nedenle yaptığım bir masraf. Kaçışımın olmaması beni kapana kısılmış bir hayvan gibi hissettiriyor.

Ne kadar uzağa gideceğim konusunda hiçbir yanılsamam yok. Kaçmak için kendi uzvumu kemiririm.

Neyse ki, benimle göreceli özgürlük arasındaki tek şey kilitli bir kapı. Bana direniyor gibi görünen kilitli bir kapı, ama yine de kilitli bir kapı.

"Haydi." Kolu hissederek pimi çeviriyorum. "Lütfen. Burada kalamam. Eğer kalırsam, çılgılık atmaya başlayacağım ve asla durmayacağım." Dramatik mi? Evet. Doğru mu? Aynı zamanda evet.

Kilit klik sesi çıkarıyor.

Göz kırıyorum. Henüz kolu bile bulamamıştım ya da en azından bulduğumu sanmıyordum. O klik sesini hayal ettiğimden yarı emin, kolu deniyorum.

Kilidi açtım.

"Hediye atın ağzına bakma, Cat. Sen sadece düşündüğünden daha iyisin." Tanrım, kendi kendime konuşmamın ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bu iyiye işaret değil. Kendimi kaybediyorum. Bu odadan çıkmam gerek. Ayağa kalkıyorum, elbisemin düşüşünü düzeltmek için bir an duruyorum, kapıyı açıyorum ve salona adım atıyorum.

"Güzel numara."

Çılgılık atıyorum ve neredeyse bir metre sağa havalanıyorum. Alaycı bir kahkaha karşılık veriyor. Sesle yüzleşmek için dönüyorum ve tanıdık olmayan bir pazarlıkçı iblisle karşılaşıyorum. Bu Azazel'den daha kısa ve narin yapılı ama yine de insan boyu standartlarına göre oldukça uzun ve göz çukurlarından yukarı doğru kıvrılan ikinci bir boynuz seti var. Kaşlarımı çatıyorum. "Sen muhafız mısın?"

"Sadece meraklı bir parti." Sırıttıyorlar. "Adım Ramanu. Zamirler çoğunlukla onlar/onlar, ama aslında herhangi biri de olur."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Ellerimi elbisemin üzerinde gezdiriyorum, sinirlerim parmak uçlarımda zıplama isteği uyandırıyor. Tehlikeli görünmüyorlar - ya da en azından dünyadaki diğer herkesten daha tehlikeli değiller. Dünyalar mı? Alemler mi?

Boğazımı temizliyorum. "Beni odama geri mi göndereceksin?"

Kapıyı inceliyor gibi görünüyorlar ama gerçek gözleri olmadığı için bunun nasıl mümkün olduğunu tam olarak bilmiyorum. "Hayır," diyorlar yavaşça. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum. Açık artırma için toplanmanıza birkaç saat var. Bacaklarınızı esnetmek ister misiniz?"

"Bacaklarımı uzat," diye yankılanıyorum. Gözlerimi kısıyorum. "Koridorlarda dolaşmama izin yok, değil mi?"

"Hayır." Sırıtişları genişliyor. "Ama kale sizi bir kez serbest bıraktığına göre, muhtemelen yine bırakacaktır ve bir refakatçinin olması daha iyi olur. Korkusuz liderimizin bir damarının patlamasını engellemeyecek ama bu da oturduğum yerden sadece bir bonus."

Hareket etmeyi, koridorda yürümeye başlamayı ve bu huzursuz enerjinin bir kısmını atmayı çok istiyorum ama bunun akıllıca bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Yine de umurumda olduğundan emin değilim. "Azazel'i sevmiyor musun?"

"Bu Azazel'i sevmekle ilgili bir mesele değil." Dönüp dirseklerini uzatıyorlar. "İşinde çok iyi. Bazen dişlilere bir ya da yedi anahtar atmak önemlidir. Onu diken üstünde tutar."

Ve ben bir İngiliz anahtarıyım.

Bunun acıtması için bir sebep yok. Ben sorunlu çocuğum, asi olanım, hiçbir şeyi doğru yapmayı başaramayan kızım, kız arkadaşım ve çalışanım. Sonsuz hayal kırıklığı.

Bu, kolumu Ramanu'nun koluna geçirip koridorda yürümemi engellemiyor. En çekici halimle onlara hayatımla ilgili en çirkin ve en zararsız hikayeleri anlatıp onları güldürüyorum. Bu yeterince hoş olsa da, ilgilerinin en azından kısmen dikkatle incelendiğini hissetmekten kendimi alamıyorum. Bunun özellikle bana yönelik mi yoksa Azazel beni buraya getirdiği için mi olduğu tartışmaya açık.

Kısa bir süre dururlar ve başlarını yana eğerler. "Kahretsin. Görev çağırıyor." Kollarını benimkinden ayırıp omzumu sıkıyorlar. "Seninle konuşmak bir zevkti, Catalina. Şu kapıdan gir, seni odana götürecektir."

"Hangi kapı?" İşaret ettikleri yere bakmak için dönüyorum. *Bir dakika bekle.* Kaşlarımı çattım. "Birkaç saniye önce orada bir kapı yoktu." Çok dikkatli biri değilimdir ama bir kapı olsa fark ederdim. Özellikle de bu lanet koridorda yürüyüşümüz boyunca hiç kapı olmadığı için.

"Kale istediği gibi yer değiştirir." Seslerini yükseltirler. "Lütfen onu sağ salim geri getirin."

Omurgamdan aŖađı bir ürperti akıyor. "Kale duyarlı mı?"

"Belki. Belki de değil." Omuz silkiyorlar. "Her halükarda kibar olmaktan zarar gelmez." Dönüyorlar ve bir saniye önce *kesinlikle* orada olmayan bir kapıyı açıyorlar. Yarı açık bir kapıyla biten kısa bir koridor görüyorum.

Azazel'in alçak sesi koridorda yankılanıyor. "Buraya gel, Ramanu."

Ramanu tek parmağını dudaklarına götürür ve kapıyı usulca kapatır, beni yalnız bırakıyor. Koridorumda bir aŖađı bir yukarı bakıyorum. Yürümeye baŖladığımızdan beri her Ŗey aynı. Geçtikleri kapıya dönüyorum ve iç çekiyorum.

Gitti.

Diđer kapı gerçekten tek sečenek. Eđer işler bu gece ilerliyorsa, o zaman sanırım en iyi davranışımı sergilemeli ve itaatkâr insanı oynamalıyım. Açıkçası bunun neye benzediğinden emin değilim ama deneyebilirim.

Kapıyı kavriyorum ve yavaşça nefes alıyorum. "Çıkmama izin verdiğin için teşekkürler." Ramanu'nun dediği gibi, kibar olmaktan zarar gelmez.

Kapı yine de odama açılmıyor. Başka bir koridora adım atıyorum. Bu daha resmi hissettiriyor, gerçi doğru kelime bu mu bilmiyorum. Ramanu'yla birlikte girdiğimiz koridor çok güzeldi ama duvarlar çoğunlukla düzdü ve taşlar çıplaktı, oysa burası kalın bir halıyla kaplı. Burada da resimler var. Büyük ve soyutlar ama renkler beni yine de içine çekiyor. Onlara bakarak saatler geçirebilirim.

En iyisi yapmamak.

Hareket etmeye devam ediyorum. İzlendiğimi hissediyorum ama omzumun üzerinden baktığımda kimse yok. Tuhaf. Koridor bir dönemeç alıyor ve kısa bir süre duruyorum. Taş basamaklar gölgelerin içine iniyor. "Castle, sana iyi davrandım. Lütfen beni bir cinayet bodrumuna götürme."

Cevap yok, ama gerçekten bir cevap beklemiyordum. Etrafıma son bir kez daha bakıyorum ama sihirli bir şekilde hiçbir kapı belirmiyor. Görünüşe göre bu noktaya gelmek için merdiven kullanmamış olmamın bir önemi yok, çünkü Ŗimdi merdiven kullanıyorum.

"İşte bir Ŗey yok."

Uzun bir süre alçaldım. *Uzun* bir süre. Ta ki kalçalarım titremeye başlayana ve spor salonunda daha fazla zaman geçirmem gerekip gerekmediğini düşünene kadar. Spor salonundan *nefret* etmiyorum ama benimki bu kadar vasatken etrafımda bu kadar sert ve ince vücutların olması çok zor. Haftalarca -bazen aylarca- gitmeyi unutmamdan bahsetmiyorum bile.

"Bana kızgınsın Castle. Değil mi?" Büyülü bir şatoyla konuşmak özellikle mi delice yoksa akıllıca mı karar veremiyorum. "Bana hatalarımı gösterdin. Yaptıklarım için çok özür dilerim ve müzayedeye ya da her ne oluyorsa ona kadar uslu duracağım. Lütfen beni odama geri götürün."

Cevap yok. Tabii ki yok.

Nefesimi tutup devam ediyorum. Bir köşeyi dönüp aşağıya ulaştığımda elbisemi kızak olarak kullanmayı ve lanet merdivenlerden aşağı kaymanın mümkün olup olmadığını görmeyi düşündüğüm noktadayım.

Ancak o zaman tüneli ve içinden geçen kanalı görüyorum. Ya da belki başka bir şey deniyor ama aklıma gelen ilk kelime bu. Bir adım daha yaklaşıyorum. Artık nefes almak için mücadele etmediğim ve titreyen kalçalarım odaklanmadığım için havadaki kokuyu tanıyorum.

Tuzlu su.

"Neden bir tuzlu su kanalınız olsun ki?" Mırıldanıyorum. Şehre tatlı su getirmek daha mantıklı olmaz mıydı? Ama yine de burası sihirli bir kalesi olan sihirli bir diyar, belki de bu tünel için başka bir amaçları vardır.

Yine de bu, kalenin beni neden buraya getirdiğini açıklamıyor.

Başımı kaldırıp tepedeki karanlık taş kıvrımına bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Eminim ki

odama giden yol burası değil."

Sudaki bir ses, yüzeydeki dalgalanmaları görmek için tam zamanında dönmemi sağladı ... sanki büyük bir şey bana doğru yüzüyormuş gibi. *Hızlıca*. Bir adım geriye sendeledim. "Tanrım, burada canavarlar var, değil mi? Sana iyi davrandıktan sonra beni canavarlara yem ettin!"

Ama sudan yükselen varlık bir canavar değil. Ya da *tamamen* bir canavar değil. Garip bir şekilde çekici olan mavi-gri tenleri var. Ayrıca . . . "Dokunaçların var."

Kısa dururlar. Ya da insan parçaları -iyi tanımlanmış bir gövde, kaslı kollar ve üzerinde çok soğuk bir ifade olan bir yüz- kısa kesiliyor. Saç gibi görünen dokunaçlar omuzlarının etrafında kayıyor ve vücutlarının alt yarısı -tüm dokunaçlar- kayıyor ve dışarı fırlıyor.

"Kimsiniz siz? Hoş geldin partisi mi?" Bunu alaycı bir tavırla söylüyorlar. "Bir kralla tanışacak tek bir insan mı?"

A . . . kral.

Daha önce hiç bir kralla tanışmamıştım. Öte yandan, yarı dokunaçlardan oluşan bir balık adamla da hiç karşılaşmadım. Yapılacak en akıllıca şey büyük olasılıkla kaçmaktır, ama akıllıca olanla umursamazca olan bir arada sunulduğunda, benim için gerçekten tek bir seçenek var.

Başımı yana eğiyorum ve ona bakıyormuş gibi yapıyorum. "Sanırım Azazel senin hakkında pek bir şey düşünmüyor."

Saç dokunaçları soğuk yüzünün etrafında yılanlar gibi hareket ediyor. Bana tıslamalarını bekliyorum. Ya da onun sinirlenmesini. Ama ifadesi hiç değişmiyor. Çarpık burnuyla bana bakıyor. "Git efendini getir, insan. Bunun için zamanım yok."

Vücudunun alt yarısını oluşturan dokunaç yığınının bakıyorum. Beni kanala sürükleyip boğması çok ama çok kolay olurdu. Boğulmanın zarar sayılacağından eminim ama iblis sözleşmesinin nasıl uygulandığını hâlâ bilmiyorum ve katilimi cezalandırmak harika bir şey ama umursamayacak kadar ölü olacağım.

"Elbette," diyorum yavaşça. "Şimdi gidip bunu yapacağım."

Merdivenlere doğru geri dönüyorum. Neyse ki, kale birkaç dakika içinde onları yok etmemişti.

Dibe ulaştım. Daha da iyisi, yürüdüğüm ve kesinlikle hayatım için koşmadığım çıkış, beni tanıdık görünümlü bir koridora çıkarmadan önce merdivenin sadece üç kıvrımını alıyor. "Çok teşekkürler, Castle."

Koridorun yarısında bir kapı açılıyor ve odamı bulmak için içeri bakıyorum. "Oh, Tanrı'ya şükür. Ya da Castle'a şükürler olsun." İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Ancak o zaman titrediğimi fark ettim. Farklı bir âlemde olduğumu biliyordum elbette. "Toto, artık Kansas'ta değiliz" falan. Her nasılsa Ramanu ve Azazel canavar sayacımlı kraken kral kadar zorlamadı.

Yatağıma doğru yürüyorum ve üzerine uzanıyorum. "Bir kralla tanışacak tek bir insan." Onun derin, buz gibi ses tonunu taklit edemiyorum, bu yüzden kibirimi abartıyorum. "Biri seni lanet bir zıpkınla karşılamalı. Belki bu, sopayı kışından çıkarmak için yeterli olur." Oh iyi. O balık kralının rekor sürede derimin altına girmesi önemli değil.

Onu bir daha asla göremeyeceğim.

THANE

I Bir saat sonra o lanet iblis Ramanu tarafından diğer üç bölge liderinden ikisinin bulunduğu büyük bir odaya götürüldüğümde hâlâ insan kadını düşünüyordum. Bunu beklemem gerektiğini bilsem bile Azazel'in sağladığı tuzlu su havuzuna doğru yanlarından geçerken gerilmeme yardımcı oluyor. İblisin bunun aslında gerekli olmadığını bildiğinden eminim -sadece birkaç saat susuz kaldıktan sonra zor kuruyorum- ama eğer diğer bölge liderleri yeteneklerimi hafife alıyorsa, bunu yapmaya devam etmelerini tercih ederim.

Azazel'in düşünceli hali beni şüphelendiriyor. Selefinden daha iyi durumda ve tüm diyarı fethetme eğilimi göstermiyor, ancak bunun bir olasılık olmadığını düşünmek için aptal olmalıyım. Tatlı bir rüşvet teklif ediyor ama içinde saklı olan zehri arayacak kadar uzun süredir buralardayım.

Dahası, burada olmak istemiyorum.

Çocuk sahibi olmak ya da ismen bile olsa bir eş edinmek gibi bir niyetim yok. Sonra değil . . .

Ürperiyorum ve istemsiz hareketimi örtmeye çalışıyorum. Etrafım yırtıcılarla çevriliyken geçmişimi düşünmemek en iyisi. Dikkatimi dağıtmak için diğer bölge liderlerini inceliyorum. İşte Rusalka, uzun boylu vücudunun her çizgisindeki şiddet potansiyelini tam olarak gizleyemeyen kayıtsız gülümsemesiyle. Bram, aramızdaki en insan görünümlü kişi.

vücuduna sıkıca yapışmış dev kanatlarına dikkat edin. Ya da kuyruğuna. Ya da boynuzlarına. Uzun beyaz saçları bugün özellikle parlak görünüyor. Piç kurusu.

Kapılar açılıyor ve Sol içeri giriyor. Büyük ejderha yanımdan geçerken hareketsiz kalmak için tüm kontrolümü kullanmam gerekiyor. Bölgelerimizde bir süredir çatışma yaşanmadı ama eski kinler derinlerde.

Brant'in ölmesi onun suçu değil. Sevgilimi öldüren onun eli değildi. Bu çatışmalardan biri sırasında bile değildi.

Ama kocamı öldüren onun adamlarından biriydi.

"Başlayalım mı?" Azazel her zamanki gibi kusursuz bir zamanlamaya sahip. Pazarlıkçıların son zamanlarda diğer bölgelerle çatışmaya girmelerine gerek kalmamasının bir nedeni var ve o da bu. Benim hoşuma gitmeyecek kadar yumuşak biri ama halkının başına geçtiğinden beri tüm diyarın istikrara kavuştuğunu inkâr edemem.

Bu gece barış için çabalamanın bir uzantısı. Tüm bunların bir tuzak olma ihtimali var ama ben öyle düşünmüyorum. Diğer liderler kendi kuyruklarını kovalayarak ve kimin en tehlikeli olduğunu kanıtlamaya çalışarak zaman kaybedebilirler. Ben öyle düşünmüyorum. Derinlerden izlemeyi, sözlerini ve eylemlerini tartmayı ve ileriye dönük yolları düşünmeyi tercih ediyorum. Benim halkım sayıca en az olanlardır ve gerekirse diğerlerinin bize ulaşamayacağı derinlere çekilebilsek de, benim görevim bu seçimi yapmak zorunda kalmamamızı sağlamaktır.

Bu yüzden bu gece buradayım.

Bir insana ihtiyacım ya da varis arzum yok. Benim varisim kardeşim Embry. Bölgemizin büyüsunü artırmak için insanlarla çiftleşmeye gelince. Embry bunun gerekli olduğuna karar verirse, bunu planlamak ve uygulamak ona düşer. İnsanlar büyü için inanılmaz derecede güçlü iletkenlerdir; bu yüzden bu diyardaki tüm ırklar ve diğerleri nesiller önce onlarla üremek için acele ettiler. Yarı insan bir lider bölgemizin gücünü katlanarak artıracaktır. Sadece bu rolü oynayacak kişi *benim* çocuğum olmayacak.

Ana salonun ışıkları azalıyor ve kısa kürsüyü gösteren ışıklar parlayarak başlamak üzere olduğumuzun sinyalini veriyor. *Zamanı gelmişti.* İnsanlar bir kapıdan geçip kürsüye çıkarken diğerleri de yer değiştiriyor. Genel olarak insanlarla fazla deneyimim yok, ama söyleyebileceğim en iyi şey, hepsinin kendi halklarının iyi örnekleri gibi görüldüğü.

"Seçiminizi yapın," diyor Azazel yumuşak bir sesle.

Diğerleri ödülleri alırken zar zor dinliyorum. Azazel'in hırsına kurban gidenlerden birini tanıyorum; ben geldiğimde ağzını bozan yumuşak esmer. Gözlerimi kısıyorum. İblis nasıl bir oyun oynuyor? Bunlar iddia ettiği barış teklifinden daha fazlası mı? Hoş geldin demek için bir tane göndermesinin başka ne sebebi olabilir ki?

Hiç mantıklı değil. Boynunu kırabilirdim. Onu boğabilirdim. Ona binlerce farklı şekilde zarar verebilirdim. Bu müzayededen bir insan almak için şeytani bir pazarlık gerekirken, şu anda böyle bir tehlike altında değilim.

Hayır, onu göndermedi. Planının böylesine değerli bir parçasını riske atmazdı. Bu da şu soruyu akla getiriyor. O neden oradaydı?

Azazel dönüp bana doğru bakıyor. Ancak o zaman Bram ve Rusalka'nın insanlarını seçtiklerini fark ediyorum; geriye sadece Sol ve ben kalıyoruz. Onunla bakışıyoruz ama o hemen konuşmuyor. Son seçimi bana bırakıyor. Bu kadar vicdanlı olmasaydı ejderhadan nefret etmek çok daha kolay olurdu.

İnsanım hâlâ hayatta.

Ne düşünüyorum ben? O benim değil. Asla da olmayacak. Yapılacak en akıllıca şey, böyle garip düşüncelerden kaçınmak için diğerini seçmek olacaktır. Beyaz giyinmiş ve parlak kıvılc saçları var. Ayrıca titriyor, sadece biraz. Gözle görülebilecek kadar değil, ama suya karşı benzersiz bir şekilde ayarlıyım ve insanlar su bazlı değilse nedir? Çok korkmuş.

İnsanım korkmuyor. Bana evimi düşündüren koyu mavi bir elbise giymiş -eğer bu elbise parçasını giymeye "giyinik" denebilirse-. Bu

kıvrımlarını kucaklıyor, onu daha önce gördüğümde çoğunlukla saklı olan vücudunu ortaya çıkarıyor. "Mavi," derken buluyorum kendimi.

Sol'un omuzları birazcık düşüyor - rahatlıyor mu? - ve beyazlı olanı alıyor. Sonra her şey biter. Bundan sonra her şey çok hızlı geliyor. Kadınlar kürsüden indirilerek kendi bölge liderlerinin yanına götürülüyor ve çiftler sırayla odanın çevresinde beliren bir dizi kapıya kadar eşlik ediliyor.

Hiç düşünmeden insanıma bizimkini açıyorum. Garip bir duyguyla beni izliyor ama korku gibi gelmiyor. Bu beni rahatlatıyor. Korku için çok az zamanım var; rahatlık benim becerilerimden biri değil.

Kendimizi içinde bulduğumuz oda küçük ve süssüz. Derin nefes alıyorum. Buradaki nem oranı büyük odadakinden çok daha yüksek. Gözlerimi devirmemek için çaba sarf ediyorum. Azazel çok abartıyor. Halkımın çoğunun tehlike noktasına ulaşması günler sürer. Benim için bir haftadan fazla, çünkü kral olarak doğuştan gelen büyüm var. Gerçekten, sadece gösteriş yapıyor.

"Beni seçtiğine şaşırdım." Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söylüyor ki, kelimeleri algılamam bir an alıyor. O sırada kadın arkasını dönüp taş duvarlardan aşağı akmaya başlayan su akıntılarına bakıyor. Suyu tutmak için altta oluşan küçük çukuru görmüyorum ama aşağı baktığımda oradaydı.

Bana bakıyor, kara kaşlarının arasında bir çatıklık oluşuyor. Çok çekici biri. Kendime rağmen ilgi çekici bulduğum bir yumuşaklığı var. Önemli değil. Ona iyi bakılacak ve bölgeme döndükten sonra onu pek görmeyeceğim. Eminim gayriresmi maiyetimden bazıları da onu çekici bulacaktır. Arzuladığı takdirde eş sıkıntısı çekmeyecektir.

"Neden beni seçtin?"

Başka tarafa bakıyorum. "Benim için hepiniz aynısınız. Bir insan diğeri kadar iyidir."

Nefesi kesiliyor ama dönüp baktığımda bana gülümsüyor. Ne yaptığımı anlamadan geri kayıyorum. Bu gülümsemede *yanlış* bir şeyler var. Bu açık bir tehdit değil ama gözlerindeki parıltı dokunaçlarımın uyarıcı bir şekilde seğirmesine neden oluyor. "Kes şunu."

"Neyi durdurayım?" Bana bir adım daha yaklaştı. "Ben bir şey yapmıyorum." "Evet, yapıyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Benden korkmana gerek yok, Kral Kraken. Ben suşi bile sevmem."

Beynim atlıyor. "Sevmiyorsun-"

Başka bir kafa karıştırıcı ve sinir bozucu açıklama yapmak için ağzını açıyor ama başka bir şey söyleyemeden kapı açılıyor. Azazel içeri giriyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bir sorunumuz mu var?"

"Hiç de değil." Gözlerindeki tehlikeli parıltı sanki hiç var olmamış gibi eriyip gidiyor ve ellerini önünde birleştiriyor, tam bir itaat timsali.

Bir an bile güvenmiyorum.

"Azazel . . ." Ne demek istediğimden emin değilim. Bu müzayededen yanında bir insan olmadan ayrılan tek bölge lideri ben olamam. Diyarımız şimdilik barış içinde ama bu, çatışmanın akıntı kadar kesin olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Hiçbirimiz konumlarımıza bedelsiz ulaşmadık ve her birimiz halkımızın yararına olacağını düşünsek gözümüzü kırpmadan bir savaş başlatırız.

Odanın derinliklerine doğru ilerliyor ve ben döndüğümde bir masanın ortaya çıktığını görüyorum. İblis masanın etrafında dönüyor ve arkasına çöküyor. Bir sözleşme çıkarıyor. "Şartlar, anlaştığımız gibi."

"İmzalamadan önce son bir kez daha okursam beni affedersiniz." Ağzı gerildi. "Pazarlık kutsaldır."

Bundan hiç şüphem yok. Tıpkı Azazel'in işine geldiğinde pek çok el altından davranış sergileyebileceğinden şüphe duymadığım gibi. "Her şey aynı."

İç geçirdi ve sözleşmeyi bana itti.

Okumak için birkaç uzun dakika gerekiyor ve bu süre boyunca insanın acı verici bir şekilde farkındayım. Bir ayağından diğerine geçiyor, ellerini ileri geri sallıyor ve sonunda nefesinin altında mırıldanmaya başlıyor.

"Kıpırdanmayı kes," diye çıkıştım. "Bir çocuktan daha kötüsün."

Anında hareketsiz kalır. Yine suçluluk duygusu gibi bir şey alevleniyor. Artık yeni insanlarla nasıl birlikte olacağımı, onların duygularının gelgitlerine nasıl ayak uyduracağımı bilmiyorum. Brant'i kaybetmek, sahip olduğum tüm yumuşaklığı çaldı. Kardeşim sivri uçlarıma ve soğuk geri çekilmelerime alıştı ama bu insan alışamadı. Onu Azazel'le anlaşma yapmaya iten neydi bilmiyorum ama nazik olmak için en ufak bir çaba bile gösterebilirim.

Onunla gereğinden fazla zaman geçirmeye niyetim olmasa bile, yedi yıl bir mekânı paylaşmak için uzun bir süre.

Ama ona baktığımda, o vahşi gülümsemesini hiç kaybetmiyor. Konuşmadan önce aldığım tek uyarı bu, sesi ballı. "Madem yaş oyunu oynuyorsun, bir şeyler söylemeliydin. Sana *baba* diyeyim mi?"

"Hayır." Kelime çok keskin çıktı ama beni yine geriye götürdü ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. "Hiçbir koşulda bana öyle deme."

Dudaklarını aralıyor ama Azazel araya giriyor. "Bu zor bir sınırdı, Catalina. Buna saygı göster."

Catalina.

Güzel bir insan için güzel bir isim. Ona burnunu kıvrması bile güzel. "Sen kesinlikle bir babasın."

"Catalina." İblisin ses tonunda bir uyarı var. "Beni test etme."

"Seni test etmek için yaşıyorum." Gülümsemesi tatlı bir hal alır. "Ama iyi olacağım. Söz veriyorum." "Buna bir an bile inanmıyorum." Bana dönüyor. "Bence bu iyi bir eşleşme. Bana birkaç gün verin, size uygun bir yedek bulacağım."

"Hayır." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Bu kadınla ilişki kurduğum kısa süre içinde, bekleyen bir felaket olduğunu fazlasıyla kanıtladı. Dikkatle dengelediğim hayatımda dalgalar yaratacak ve bu istediğim son şey.

Ama onun teklifi karşısında omuzlarının hafifçe eğilmesini de kaçırmıyorum. İstifa. Duygu bu. Sanki Azazel'in sözleri zaten bildiği bir şeyi doğrulamış gibi. Bu, düşmanlığa varan önceki tezahüratının tam tersi.

"Emin misin?" Azazel beni dikkatle izliyor. "Eğer ona zarar gelirse, bölgeni kaybedersin."

"Farkındayım," diyorum yavaşça. "Onu ben seçtim. Onu tutacağım." Kontratı masanın üzerine koyuyorum ve o tekrar teklif edemedi imzalıyorum.

Sözleşmenin kendisi beklediğimden daha fazlası değil. Azazel davetiyesinde şartları belirtmiş. İnsana hiçbir zarar gelmeyecek ve ilgili liderler ödülleri baştan çıkarmaya çalışabilirken, kelimenin tam anlamıyla kadını kendileriyle ya da başkalarıyla yatağa girmeye zorlayamazlar. Sözleşmenin ihlali, bölgelerimizin kaybedilmesiyle sonuçlanır ki bu da diğerlerinin yarı insan yavrularıyla bölgelerinin sağlığını artırma şansı için riske atmaya hazır oldukları ağır bir bedeldir.

Kabul etmesi kolay.

Bu kadına dokunmak gibi bir niyetim yok ve kesinlikle onunla çiftleşmeyeceğim. Benim bir varisim var. Embry'nin gelecekteki hükümdarlığını tehlikeye atmayacağım. Tahta geçtikten sonra bir insanla çiftleşmek isterse, bu onun seçimi.

Azazel imzama kaşlarını çatıyor ve sonra kaşlarını Catalina'ya çeviriyor. "Bu eşleşme hakkında çekincelerim var."

"Tabii ki biliyorsun." Tahmin ettiğimden daha hızlı davranıyor, kalemi elimden alıyor ve adının üzerine İngilizce yazılmış bir imza atıyor.

Tamamdır.

Azazel iç çeker. "Pişman olmam için bana sebep verme." "Söz vermiyorum," diye şarkı söylüyor Catalina.
Birden pişman olacak kişinin *ben olduğuma* emin oldum.

CATALINA

I Kral Kraken'in beni onunla ilk tanıştığım kanala götürmesine neden şaşırdığımı bilmiyorum. Merdivenlerin dibinde durakladım. "Boğulmanın zarar vermek anlamına geldiğine eminim."

Bana bir bakış attı. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Yüz ifadesi, açık artırmaya çıkarıldığımız odada onu gördüğüm andan beri takındığı soğuk maskeden hiç değişmedi. Eğer açık artırma doğru bir tanımsa. Pazarlık yoktu, teklifler yükselmeyordu. Sadece bir renk söylediler ve o kadını aldılar.

Kraken'in neden beni seçtiğini bilmiyorum. Benden hoşlanmıyor. Benimle alaycı bir şekilde konuşmasından ve aramıza koyduğu bariz mesafeden belli. Sözleşmeyi okudum. Beni baştan çıkarabileceğini biliyorum ama baştan çıkarmakla ilgileniyor gibi görünmüyor.

Bu rahatlatıcı olmalı. Dokunaçları merak etmediğimi iddia etmeyeceğim - gerçekten de zamanında ilham verici sanat eserleri gördüm ve bunu gerçek hayatta deneyimleme olasılığı beklediğimden daha cezbedici - ama bu bir balığı becermek istediğim anlamına gelmiyor. Bekle. Krakenler mürekkep balığı, değil mi? Kalamarların teknik olarak balık olarak sınıflandırılmadığından eminim. Kaşlarımı çattım ve sonra omuz silktim. Neyse, önemli değil. Bana karşı duyduğu bariz hoşnutsuzluk hayatımdaki pek çok insanla örtüşüyor.

Dokunaç-adam bile beni istemiyor.

Gerçekten, dibe vurdukça daha da derine iniyorum. Bir iblisle anlaşma yapmanın en kötüsü olacağını düşünürdüm ama görünüşe göre etrafımdakileri hayal kırıklığına uğratma konusunda yeterince yaratıcı değilmişim.

"Seni boğmuyorum."

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim ama sesi güzel. Sunumunun her yönüne nüfuz eden lanet olası soğukluk olmasa ona çekilebileceğim kadar derin. Elini uzatıyor ve tüm bunlara rağmen burada bir davet yok, sadece tutmam için açık bir emir var.

Şimdi savaşmak için savaşmanın sırası değil. Azazel güvenliğim için söz verdi ve benden pek hoşlandığını sanmasam da, anlaşmanın kendisi konusunda son derece ciddi. Kral Kraken'ın bana zarar vermesine izin vermeyecek, özellikle de Azazel'in kendi kalesinde.

"Adın ne senin?"

Göz kırıyor. "Affedersiniz?"

"İsminiz. Bir adınız olduğunu varsayıyorum." Kontratın üzerindeki yazıyı çözmeye çalıştım ama herhangi bir doktoru gururlandıracak anlaşılmaz bir karalamaydı. "Tabii sana Kral Kraken demeye devam etmemi istemiyorsan."

Bir an için bana cevap vermeyecekmiş gibi görünüyor ama sonunda iç geçiriyor. "Thane."

Lanet olsun. Güzel bir isim. Önemli olduğundan değil. Az olan güçlü yönlerimi ve bol olan zayıf yönlerimi biliyorum. Eğer yapacağım bir şey varsa, o da beni her zaman eksik bulacak birinin duvarına kendimi çarpmaktır.

Elimi onun elinin içine sokup suya doğru onu takip ederken sessizliğimi korumayı başarıyorum. Onun yanında yürüyor olmama ve dokunaçlarının ikimizin de etrafında bir kütle oluşturmaya rağmen bana dokunmaması dikkatimden kaçmıyor. Ama neden bana kesinlikle dokunması gerekenden daha fazla dokunmak istesin ki? Benden hoşlanmıyor.

Su kalçalarım ve kısa elbisemin eteklerine çarpıyor. Devam ediyoruz. Kanal tahmin ettiğimden daha derin ve kısa sürede göğsüme kadar ıslandım. "Um."

Thane duraklar. "Evet?" diye homurdanıyor.

"Sanırım şimdi size yüzme bilmediğimi söylemek için iyi bir zaman."

İlk duygu parıltısı yüzünü ısıtıyor. Tam bir inançsızlık. "Yüzme bilmiyorsun," diye yineliyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Annem halka açık havuzları pis bulur ve yüzmeme izin vermezdi. Aynı şey göller, nehirler ve okyanus için de söylenebilirdi, herhangi bir su kütleğinde vakit geçirmek için pek bir nedenim yoktu. "Sadece şanslıyım sanırım." *Hâlâ* bana ikinci bir kafa filizlendirmişim gibi bakıyor, ki kafasından filizlenen şey düşünüldüğünde bu çok komik. Thane suya bakıyor ve sonra

Yine ben. "Bu bir komplikasyon teşkil ediyor."

Hadi canım, Sherlock.

"Öyle mi?" Tatlı tatlı soruyorum. "Beni boğmayacağına emin misin? Çünkü yüzebilsem bile suyun altında nefes alamayacağımdan eminim."

Çok şey anlatan o duraklamalardan biri daha. Thane başını yavaşça sallar. "Doğru. Tabii ki. Benim açımdan bir dikkatsizlik. Konuşacağız-"

"Bir sorun mu var?"

Döndüğümüzde Ramanu'yu merdivenlerin yanındaki duvara yaslanmış buluyoruz. Sanki saatlerdir oradaymışlar gibi rahatlar ve buraya koşarak mı geldiler yoksa kalenin izniyle cisimleştiler mi anlayamıyorum. Her iki durumda da, bugün onlarla sadece kısa bir süre konuşmuş olsam bile, dost bir yüz gördüğüm için rahatladım. "Ramanu!" "Sorun değil, iblis." İmkânsız gibi görünüyor ama Thane

Daha soğuk.

Ramanu sırtlıyor ve ben bu ifadeyi ruhumun derinliklerine kadar tanıyorum. Bu da tüyleri diken diken etmeyi seven bir başka kişi. Ellerini kaldırıyorlar ve Thane siyah pençelerinden sarkan bileziğe bakıyor. "Nereden aldın bunu?"

"Ben pazarlıkçı bir iblisim." Ramanu bileziği boş boş sallıyor. "Pazarlık yaparız."

"Bu sana ait değil."

"Artık öyle." Sırtışları hiç değişmiyor. "Bunun için bana ne vereceksin?" Bir an için Thane'in gerçekten de bileziği *bana vermeyi* düşündüğünü sanıyorum. Açıkçası bu fikre tamamen karşı değilim. Ramanu eğlenceli görünüyor ve aslında duygularını ifade ediyorlar, ki bu da Bu buzlu kraken.

Thane başını sertçe sallar. "Bir şey istiyorsun. Oyun oynamayı bırakın ve teklifinizi belirtin."

"Oyunbozan." Ramanu suratını asar. "Peki. Güzel insanını kontrol etmem için bana evine girme izni vereceksin."

Thane gözlerini kısar. "Bu zaten sözleşmede vardı."

"Evet, öyleydi." Ramanu bileziği döndürüyor. "Ama insanla tek başıma kontroller yapmak istiyorum."

Başka biri olsalardı, seks istediklerini ima ettiklerini düşünürdüm ama Ramanu Thane'e o kadar odaklanmış ki, bu küçük güç oyununun benimle hiçbir ilgisi olmadığı hissine kapılıyorum. Çünkü neden olsun ki? Ben bu diyara yeni geldim ve bunun ötesinde, Azazel'in satranç tahtasında hareket ettirmek için başka bir piyona ihtiyacı olduğu için buradayım. Onun oyun sonundan, Thane'in oyun sonundan ve hatta görünüşe göre Ramanu'nun oyun sonundan bile daha az önemliyim.

Thane sonunda başını sallar. "Anlaştık."

"Tanrıça, pazarlık bile etmedin." Ramanu bileziği fırlatıyor ve Thane dokunaçlarından biriyle onu havadan kapıyor. İblis bana bakıyor ya da en azından bana doğru dönüyor. "Şirketin kalitesi hakkında bir şey söyleyemem ama bu çamura batmış adamla güvendesin. Bir hafta içinde gelip seni kontrol edeceğim." Sırıttıyorlar. "Bu arada su dolu bir mezara girmemeye çalış."

Ramanu'nun duvarı itip merdivenlere doğru zarif adımlarla ilerleyişini izliyoruz. Saniyeler içinde gittiler ve bizi bir kez daha yalnız bıraktılar. Arkalarından bakıyorum.

ama Thane'e bakmamaya çalışmaktan çabucak sıkılıyorum. Ayrıca su soğuk ve kollarımı kendime dolamamak için mücadele ediyorum.

Thane yüzünde tuhaf bir ifadeyle bileziğe bakıyor. Neredeyse kaybetmiş gibi. İzlediğimi fark ettiği anda onu kapatıyor ve bileziğin bulunduğu dokunacı bana doğru yaklaştırıyor. "Tak şunu."

Onu almak için hiçbir hamle yapmadım. "Ne oldu?"

"İnsanlar eskiden bu diyarda daha yaygındı. Halkım arasında bu insanların boğulmamasında çıkarı olanlar vardı. Bunları onlar yarattı." Bileziği bana doğru tekrar sallıyor. "Bu, su altında nefes almanı sağlamak için yazılmıştır."

Şok bana iğneleyici olmayı unutturuyor. "Bu mümkün mü?"

"Yüzme bilmemene yardımcı olmaz ama çırpınırken ölmezsin."

Keskin sözler beni kendime getirdi. Bu bir hediye değil. Gerçekten değil. Bu onun yatırımını korumanın bir yolu. Burada durup tartışmaya devam edebilirim ya da lanet bileziği alıp beni evine geri götürmesine izin verebilirim.

Tanrım, suyun altında mı yaşayacağım? Boğulmasam bile zamanla donacağım kesin değil mi? Ya da en azından buruşup erik gibi bir insan mı olacağım?

Aklıma daha iyisi gelmeden bileziği dokunacından çekip alıyorum ve sağ bileğime takıyorum. "İşte oldu. Mutlu musun?"

"Ben asla mutlu değilim, insan."

Sesi şaka olamayacak kadar ciddi geliyor. Yine de daha fazla sorgulama şansım olmuyor çünkü bir anda hareket ediyor. Dokunaçları beklediğimden çok daha güçlü bir şekilde belimin etrafında dönüyor ve kıvranıyor. Kanala dalıp beni de beraberinde götürdüğünde soluk soluğa kalıyorum.

Su başımın üzerine kapanıyor ama alçalmaya devam ediyoruz. Yukarı bakıyorum, üzerimizdeki ışığın yanıp sönmesini izliyorum. İçgüdüsel olarak nefesimi tutuyorum ama bu sadece Thane'in dokunaçlarının belime dolandığı ilk ana kadar sürüyor. Garip bir his ve soluğum kesiliyor. Suyu içime çekiyorum.

Ya da en azından su soluyor *olmalıydım*.

Onun yerine, hava gibi hissettiriyor. Tuzlu hava, ama yine de nefes alınabilir. Sihir. Tüm bu lanet dünya sihirli. Thane'in hareketlerine karşı koymanın bir anlamı yok, bu yüzden kendimi gevşek bırakıyorum. Çok huzurlu. Suyu yararak çıkardığımız yumuşak seslerden başka bir şey duyamıyorum, gölgelerden başka bir şey göremiyorum, sürüklenirken bile garip bir ağırlıksızlığın etkisindeyim.

Önce renkteki değişimi fark etmiyorum; her şeyden önce sıcaklıktaki değişimi fark ediyorum. Etrafımdaki su neredeyse ılık olana kadar sıcaklık kemiklerime sızmaya başlıyor. Işık da değişiyor, siyaha yakın bir renkten maviye ve ardından turkuaza dönüşüyor.

Sonra balığı gördüm.

Nefesim kesiliyor, dudaklarımdan baloncuklar fışkırıyor. Daha önce hiç böyle bir balık görmemiştim. Parlak ve tuhaflar ve aralarındaki avcıdan en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibiler. Canlı gruplar halinde etrafımızda titreşip duruyorlar. Bu çok güzel.

Thane bana anın büyüsünden zevk alma fırsatı vermiyor. Beni yukarı, yukarı ve yukarı çekiyor. Başım biraz tuhaflaşıyor ama sudan çıkıp bir kaya platformunun üzerine çıktığında bunu çok fazla düşünme şansım olmuyor. Beni oraya bırakıyor ve hiç istifimi bozmadan yere atıyor.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğümde, o çoktan yukarı çıkan geniş bir merdivene doğru ilerliyordu. Gözlerimi kırıştırıyorum. "Dayan." Başımdaki his daha da güçleniyor. Neyim var benim böyle? Uzun bir gün oldu ve bir noktada işlemem gereken "dokunaçlı bir adamı açık artırmayla satılma" meselesi var ama kendimi berbat hissediyorum.

"Zaman kaybetmeyi bırak."

Onu tekrar önümde bulmak için başımı kaldırıyorum. Buzulların güzel olduğu gibi o da güzel. Çok yaklaşırsanız kesinlikle kışınız donar, ama güzel, sert ve affetmez, bu da sizi her zaman içine çeker.

Aynı. Teninin gri-mavisi, suyun yansımalarının duvarlarda ve tavanda oynadığı bu kayalık yerde onu evindeymiş gibi gösteriyor.

İsteyeceğim son şey, şu anda ayakta durmak, kulaklarım benden çok daha usta bir boksörle üç raunt dövüşmüşüm gibi çınlıyor. Ama o bana kıyıya vurmuş bir çöp parçasıymışım gibi bakarken burada ayaklarının dibinde diz çökmem.

Ayağa kalkmak için mücadele ediyorum. Midem isyan etmekle tehdit ediyor ama bugün hiçbir şey yemedim, yani kusacak bir şey yok. Thane'in mürekkep rengi gözlerine bakıyorum, yukarı, yukarı. "Şimdi mutlu musun?"

"Hayır."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Elimin topuğunu şakağıma bastırıyorum. "Mutsuz olduğunda en mutlu olan tiplerden birine benziyorsun. Bu kadar sinir bozucu olmasaydı büyüleyici olurdu."

"Dinle, insan-"

Ama ben dinlemiyorum. Beynim tuhaflaşıyor, oda mide bulandırıcı bir renk alıyor ve ayaklarım çıplak taşa basmasına rağmen hareket ediyormuş gibi hissediyorum. "Sanırım bayılacağım." Sesim son derece normal, sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuşum gibi.

"Affedersiniz?"

Cevap vermek için dudaklarımı aralıyorum ama her şey griye dönüyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Başımın kayaya çarparken hissedeceği keskin hissi bekliyorum - canımı çok acıtacak - ama o his hiç gelmiyor.

Karanlık beni ele geçirmeden önce hissettiğim son şey, vücudum için yumuşak bir beşik oluşturan bir dokunaç kütlesi.

THANE

"W *Ne düşünüyordun?"*

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve savunmaya geçmemeye çalışıyorum. İki kişiyle karşı karşıya kaldığımda bu neredeyse imkansız.

suçlayan bir çift göz bana doğru çevrilmişti. "Bunun bir sorun olabileceği aklıma gelmedi."

"O bir *insan*, seni aptal." Azazel yumruklarını yüzüme vurmak istercesine sıkıyor. "Onlar bizim gibi değiller. Özellikle de senin gibi değiller."

"Bölgemizde sizin kadar çok insan yok," diye araya giriyor Embry. Bize bakan hiç kimse zir ve beni kardeşten başka bir şey sanmaz, Embry annemizin daha yeşil tonlarını miras almış olsa da. İkimiz de babamızın çarpık burnunu almışız, ki Embry şu anda bu burna bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse Thane, o haklı. Ne düşünüyordun ki?"

"Ben-"

"*Bunun son derece açık olduğunu düşünüyorum.*"

"Yeter, Azazel. İkimiz de bunun kasıtlı olmadığını biliyoruz." Embry'nin savunması hiç de rahatlatıcı değil, çünkü parmağıyla beni işaret ediyor. "Ama onu kanaldan geri getirmeden önce daha fazla ayrıntı istemeliydin."

"Eve en kısa yol bu." Düşündüğüm tek şey buydu.

Hayır, bu bir yalan. Düşündüğüm tek şey bu değildi. Brant'ın bileziğinin Ramanu'nun elindeki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Bugünlerde bölgemizde çok fazla insan ya da benzerleri bulunmuyor olabilir, ancak bilezikler daha önce kendi nehirlerinde ve göllerinde turist oynamak isteyen insanlar arasında her zaman yüksek talep görüyordu. Özellikle de su kaynaklarına yakın yerlerde yaşayan çocukların ebeveynleri. Boğulmayacaklarına dair güvence altın değerindeydi.

Brant bilezikler için yeterince para almadı.

Ramanu'nun elinde bunlardan birini görmek, iblisin muhtemelen bunu Brant'ın kendisinden aldığını bilmek, yüzüme bir tokat gibi geldi. Eşyayı geri alma ve kaleden mümkün olduğunca çabuk çıkma ihtiyacından başka bir şey düşünemiyordum. Derin yol en hızlısı, ben de onu seçtim.

Catalina'ya zarar verebileceği hiç aklıma gelmemişti.

Yatağa bakıyorum. Embry'nin bana bu özel hastalığı olan insanlara yardım ettiğinin kanıtlandığını söylediği bir büyü baloncuğuna sarılmış bir şekilde havaya yükseliyor.

Dikkatsizliğimle sebep olduğum bir hastalık.

"Derinlik değişimlerine bizim kadar çabuk uyum sağlayamıyorlar. Eğer onu derine indirirseniz, tekrar yüzeye çıkmasını kolaylaştırmanız gerekir." Embry parmaklarını havada döndürüyor, Catalina'yı düşünürken gözleri kısılıyor. "O iyi olacak."

"Bu sefer." Azazel hâlâ suratımı dağıtmak istiyormuş gibi görünüyor. Onu suçlamıyorum. Bir hata yaptım, pahalıya mal olan bir hata. Ters ters bakıyor. "Kimse bunun zarar olmadığını iddia edemez. Bu sözleşmeyi geçersiz saymaya hakkım var."

Gerginim. Bunu yaparsa bölgeyi ona kaptırırım. *Embry'nin* bölgesini ona kaybederim. Bu düşünce midemi bulandırıyor. "Ona zarar vermek istemedim."

"Niyetler sonuçtan daha az önemlidir. Niyetiniz ne olursa olsun, zarara neden oldunuz."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Biri kayıt defterlerini getirsin, Thane özür diledi." Gürültülü espri hepimizin yatağa bakmasına neden oldu. Catalina'nın gözleri çatlamıştı. Hâlâ çok solgun ve neredeyse çelimsiz görünüyor ama ağzını açabildiğine göre kendini daha iyi hissediyor olmalı.

Azazel bir anda onun yanındaydı. "Özür dilerim Catalina. Thane'in bu şekilde seyahat etmeye niyetli olduğunu fark etmemiştim, yoksa onu senin için söz konusu olan tehlikeler konusunda eğitirdim."

Ona bakıyor ve ela gözlerinde Azazel ile onun arasında gidip gelmeme neden olan temkinli bir şey var. Bu hiç mantıklı değil. Eğer bir şey varsa, *benden* korunmak için iblise bakıyor olması gerekir. Azazel korkutucu bir lider ama insanlarına büyük özen göstermesiyle ünlü. Elbette bunu biliyor olmalı, yoksa en başta onunla pazarlığa girmezdi.

Catalina göz kırpmıyor ve o an geçiyor. "Ben iyiyim. Zarar görmedim." "Katılmıyorum," diye homurdanıyor.

"Kabul edip etmemen pek de önemli değil, değil mi? Şimdi iyi bir iblis baba ol ve Thane'e basit bir yanlış anlama yüzünden onun bölgesini almayacağını söyle."

Embry'nin gözleri insanı kavrarken fazlasıyla açılıyor. "Catalina-"

"Basit bir hata," diyor Catalina kararlı bir şekilde. Kendisinden daha büyük ve daha güçlü üç varlıkla dolu bir odada sırtüstü yatıyor olması önemli değil gibi görünüyor. Orada bir tereddüt bile yok.

İçimde hayranlığa benzer bir şey alevleniyor. Bu kadını anlamıyorum ve açıkçası, birbirimizi tanıdığımız kısa süre içinde onu sınırdan yıpratıcı buluyorum, ama o korkak değil.

Azazel usulca küfrediyor. "Sana güvenlik sözü verdim Catalina."

"Bu dünyada hiçbir şeyin garantisi yok, tıpkı benim dünyamda hiçbir şeyin garantisi olmadığı gibi." Biraz gülümsüyor. "Parlak zırhlı azgın bir şövalye gibi beni kurtarmaya geldiğin için teşekkürler ama ben gayet iyiyim."

Dişlerinin arasından yalan söylüyor. Sesinde ya da sakın ifadesinde yok ama yine de vücudunda hissedebiliyorum. İyi değil, her ne kadar buna inanmamızı istese de. Ama *neden*? Benim için yalan söylemek için nasıl bir motivasyonu olabilir ki? Eğer anlaşma bozulursa, Azazel onu şatoya geri götürecektir ve önümüzdeki yedi yılı bunu telafi etmek için hiçbir şey istememesini sağlayarak geçirecek. O bir piç, ama adil biri.

Azazel sonunda başını sallıyor. "Bir şey değişirse-"

"Değişmeyecek."

Bana döndü. "Artık hata yok, Thane."

"Sana söz veriyorum." Ona karşı dikkatsiz davranmak niyetinde değildim ama Azazel haklı. Zarar söz konusu olduğunda niyetlerin pek bir önemi yoktur. "Bir daha olmayacak."

"Olmadığına emin ol." Kapıya doğru ilerliyor ve kapıdan kayboluyor. Kendi yaptığı bir geçitten geçerek kalemi terk ettiği anı hissediyorum. Havada bir huzursuzluk, orada ve bir anda yok oluyor.

"Hadi seni aşağı indirelim." Embry iyileştirici büyü balonunu yatağa doğru yönlendirir. "Yine de birkaç dakika kadar içinde kalmalısın. Büyü o zaman kaybolacak ve hareket etmekte özgür olacaksın. Şu anda iyi olduğuna inanıyorum ama yine de tedbiri elden bırakmamayı tercih ederim."

"Tamam." Catalina'nın gülümsemesi biraz yumuşuyor ve kısa tanışıklığımızda gördüğümünden çok daha gerçek bir hal alıyor. "İyi davranacağıma ve büyü bitene kadar burada yatacağıma söz veriyorum." Yüzünü buruşturuyor. "Büyüler. Tüm bu deneyim beni neden bu kadar rahatsız ediyor bilmiyorum ama çok tuhaf."

"Bazı büyük şoklar yaşadın." Embry ona gülümsüyor. "Sakin olmaya çalış ve alışmak için kendine biraz zaman tanı."

Embry bu tür konularda her zaman benden daha iyiydi. Söylenecek doğru şeyleri çok iyi biliyor ve en önemlisi de gerçekten önemsiyor. Ben görevi bıraktığımda Ze harika bir lider olacak.

Yorgunluk üzerimde ağırlık yapıyor. Hiçbir zaman liderlik etmek istemedim. En büyük kardeş olmak beni bu konuma getirdi ve geleneklerin gerektirdiği gibi görevimi yaptım. I

Bedelinin büyük olacağını biliyordum ama neredeyse her şeyimi kaybedeceğimi hiç hesaba katmamıştım. Bu dünyada en çok sevdiğim insan öldükten sonra tahtın ne anlamı vardı?

Keder garip bir şey. Bazı anlar, hatta yıllar sonra bile, Brant'in kaybı bir daha asla nefes alamayacakmışım gibi hissetmeme yetiyor. Ama dün, onun gülümsemesinin tam açısını hatırlayamadığımı fark ettim. Zaman çoğu yarayı iyileştirebilir, ancak bu iyileşmenin bedeli benim ödeyebileceğimden çok daha fazla.

Bunu yapmak istemiyorum, bölgenin tamamı dengede dururken bu insana bekçilik yapmak istemiyorum. Ama şimdi istifa etmek, tüm bu karmaşayı Embry'nin kucağına atmak anlamına geliyor ve bunu Zir'e yapmayacağım.

"Bundan sonrasını ben hallederim," diyorum usulca.

Ze bana kuşkuyla bakıyor ama omuz silkiyor. "Onu üzmemeye çalış."

Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Bu tuhaf kadın kısa tanışıklığımız boyunca beni birkaç kez şaşırtmayı başardı. Önümüzdeki üç dakika içinde kişiler arası iletişimde birdenbire daha iyi olacağımı düşünemiyorum. "Olmayacağım."

Embry tereddüt eder ama sonunda başını sallar ve odadan çıkar. Onun gidişiyle yataktaki insandan başka bakacak kimse kalmadı. Catalina'nın gözleri kapalı, bu hoş bir rahatlama olmalı, ama gözlerindeki o vahşi bakışla bana bakmadan, daha ... daha küçük görünüyor.

"Özür dilerim."

"Krallığınızı ilk günden kaybetmek utanç verici olur." Bunu o kadar umursamazca söylüyor ki, sanki hayatının çok az önemi varmış gibi.

Bu beni rahatsız etmemeli. Bu kadını tanımıyorum. Benim için bir hiç ve halkım bir insan hayatından çok daha önemli. Ama yine de . . . "Sana zarar vermek istemiyorum." Yine de bu yeterli değil. Onu neredeyse öldürüyordum. Neden bu kadar dikkatsiz davrandığıma dair biraz daha açıklama yapabilirim. "Diğer bölge liderlerinin etrafında olmak benim için zorlayıcı. Çok uzun zaman önce birbirimizle açık bir çatışma içindeydik ve Sol-"

Gözlerini açıyor. "Ejderha."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" Grupla sadece kısa bir karşılaşma için ana odadaydık ve kimse konuşmadı.

"Şanslı tahmin." Gözlerini tekrar kapatıyor. "Ejderhayla aranda diğerleriyle olduğundan daha fazla mesafe bırakmaya çalıştın."

Bunu fark etti mi?

Kendime rağmen yatağa yaklaşıyorum. Gerçekten de Catalina bir insan için oldukça çekici. Yumuşak ve solgun, güzel siyah saçları var. Dudakları da ... Hayır. En iyisi dudaklarını düşünmemek. Boğazımı temizliyorum. "Onun adamlarından biri beş yıl önce kocamı öldürdü. Bileğinizdeki bileziği o yaptı, yanılmıyorsam yaptığı son bilezikti."

"Ne?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, Thane, çok üzgünüm."

Onu el sallarım. Acımaya dayanamıyorum. İnsanlarımın çoğu bana baktıklarında gözlerinde bunu hissediyor. Brant'ın kaybindan kaçmak imkânsız ama başkalarının yanında geçirdiğim zaman arttıkça bunun ağırlığı da artıyor gibi görünüyor. Embryo bir istisna ama bu dünyada en yakın olduğum kişi o. İstedğim son şeyin acıma olduğunu biliyor. "Uzun zaman önceydi ama Ramanu'nun onu tutması bana kendimi unutturdu."

"Beş yıl hem uzun bir süre hem de hiç zaman değil." Sesindeki bir şey deneyimden bahsediyor, ama farklı bir şekilde tatlandırılmış. Birini kaybetmemiş ama bir şey kaybetmiş. Sormak istiyorum ama bunun ne olduğu konusunda ona yanlış bir fikir vermek istemiyorum.

"Evet," diyorum
basitçe. "Çocuk
istemiyorum."

Konunun aniden değişmesi karşısında gözlerimi kırıştıyorum. "Affedersiniz?"

"Çocuklar. Sözleşmede hamile kalırsam çocuğumun burada kalacağına dair bir madde var." Etrafındaki sihirli baloncuk çözülürken dikkatlice oturuyor. "Hamile kalmak istemiyorum. Çocukken boktan bir annem vardı.

ve onun beni mahvettiği gibi bir çocuğu mahvetmeyeceğimi garanti edemem. Bu riske değmez. Bunu yapmayacağım."

Kasvetli sözlerinde onun meydan okuyan neşesinden eser yok. Bir kez daha dürüstlüğüne dürüstlikle karşılık verebiliyorum. "Ben de çocuk istemiyorum. Hiç istemedim. Embry benim varisim ve onun konumunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım."

Catalina gözlerini kısar. "O zaman bu neden benim sözleşmemde var? Yoksa bu pazarlıkçılara özgü bir şey mi?"

"Bölgeler güçlerini liderlerinden alırlar. Son nesillerde büyümüz zayıflıyor ve insanlar büyü için mükemmel iletkenler olduğundan bir insanla üremek bize güç katacaktır. Diğer bölge liderleri de şüphesiz kendi insanlarıyla çiftleşmek ve bu şekilde varisler yaratmak niyetindeler."

"Bu onlar için çok antidemokratik. Hepsi sizin gibi monarşi mi?" Bu odada gereğinden fazla kalmak bir hataydı. Biz konuştukça, sesine güç geri geliyor ve yatağın kenarına doğru kayarak elbisesinin uygunsuz bir yüksekliğe çıkmasına neden oluyor. Görünüşe göre Bu yüzden bakışlarımı onun omuzlarının üzerinde tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Sadece kısmen başarılıyım. Göğsüne ulaşıyorum ama yaptığı her harekette göğüsleri elbisesinin kumaşına karşı tehlikeli bir şekilde geriliyor. Cömert kıvrımları serbest kalmaya çok az kalmış gibi görünüyor.

Dikkatimi dağıtmak için sorusuna cevap veriyorum. "Hayır. Incubi ve succubi liderlik pozisyonunu kimin alacağı konusunda kan bağıını takip etmez. Rusalka muhtemelen insanla çiftleşmek için seçtiği savaşçılardan bazılarını kullanmayı planlıyor." "Tuhaf." Catalina yavaşça gülümsüyor, güzel yüzünde hayat yeniden parlıyor. "Sence sıraya girip onu trene bindirirler mi? Onunla sadece kısa bir süre tanıştım ama iyi vakit geçirmekten hoşlanıyor gibi görünüyor."

iyi zaman."

"Bu ilgini çekecek bir şey mi?" Beni böyle uygunsuz bir soru sormaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama beynim ağzıma yetişmeden soru ağzımdan kaçıyor.

"Ben mi?" Dikkatlice ayağa kalkıyor. Düşünmeden, o yaklaşırken dokunaçlarımı yolumdan çekiyorum. Sırtışı genişliyor ve ela gözlerindeki o tuhaf bakış parlıyor. Catalina uzanıyor ve ellerini çıplak göğsüme bastırıyor. Bakışlarımla buluşuyor, dokunuşu içimi kavuruyor. "Ben daha çok dokunaçlarla ilgileniyorum."

Buna karşılık neden ona meylettiğimi anlamıyorum. Çileden çıkarıcı ve geçmişte sahip olduğum hiçbir ortağa benzemiyor. Kesinlikle Brant gibi değil. Onun cazibesi güneşliydi ve dolgun dudaklarının kıvrımında gizlenen vahşi kenarı yoktu. Ama yine de beni kendine çekiyor.

Aklın ve mantığın ötesinde bir his. Bu, arkamı dönüp odadan çıkmam ve bir daha asla arkama bakmamam için yeterli olmalı. Hatta o kadar ileri gidiyorum ki vücuduma sessizce tam olarak bunu yapmasını emrediyorum.

Ama ben gitmiyorum.

Bunun yerine, orada durup bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekliyorum.

CATALINA

Tbende bir sorun var. Hayatım boyunca buna inanmaya başlayacak kadar çok kez söylendi. Şu anda bir adama yanaşmamın başka bir açıklaması yok.

Mavi-gri tenli ve dokunaçlı. Derisinin nemli olmasını bekliyordum ama serin ve hoş. Neredeyse biraz lastik gibi ama kötü anlamda değil.

"Neredeyse seni öldürüyordum." Sesi alçak ve soğuk ama en azından hâlâ benimle konuşuyor.

Eğer akıllı olsaydım, onun bariz suçluluğunu aramızda bir pazarlık için koz olarak kullanırdım. Burada geçireceğim önümüzdeki yedi yılı katlanılabilir kılmak için istediğim her şeyi elde etmeyi içeren bir pazarlık.

Ama zeki olmadığımı uzun zaman önce anladım.

"Bunu telafi edebilirsin." Yüzüne bakıyorum, tüm sert çizgileri onu *güzel bir* şey olmaktan alıkoyuyor. Okyanusun kendisi kadar sert. Gözleri mürekkep siyahı ama duygusuz değiller. Ağzıma acı çeker gibi bakarken değil.

Kraken Kralı beni istiyor.

Bu düşünce beni heyecanlandırıyor, bu da benim gerçekten bir aptal olduğumu doğruluyor. Dudaklarımı ıslatıyorum ve o da bu hareketi takip ediyor, tüm vücudu omurgamdan aşağı bir heyecan gönderecek şekilde geriliyor.

"Nasıl?" Boğazını temizliyor ve tekrar konuştuğunda sesi daha alçak. Daha sert. "Bunu nasıl telafi etmemi istersin, Catalina?"

Geri dön.

Hemen geri dönün!

İçimdeki küçük sesi duymazdan geliyorum. "Dokunaçlarını bana verecek misin, Thane? Beni iyi hissettirir misin?" Dokunaçlarını istemek neden onun sikini istemekten daha güvenli geliyor bilmiyorum ama geliyor. Çocuk sahibi olmamak konusunda söylediklerimde ciddiydim ve doğum kontrol hapı kullanmama rağmen hiçbir şeyim benimle birlikte iblis diyarına geçmedi, yani şu anda korunmuyorum. Ne kadar dikkatsiz olsam da, benim bile çizgilerim var.

"Seks istiyorsun." Gözleri kızarıırken bile sesi daha da soğuklaşıyor. "Seni neredeyse öldürüyordum ve şimdi orgazm istiyorsun."

Nefesimi tutmuyormuşum gibi omuz silkmek itiraf edeceğimden çok daha fazla çaba gerektiriyor. "Adil bir takas gibi görünüyor."

Bir an için, bu çarpık mantıkla bana siktirip gitmemi söyleyeceğinden emin oldum. Neredeyse öyle olmasını umuyorum. Çarpık *bir mantık*. Bana zarar vermek istemiyor, bundan eminim ama bu beni önemsemekten çok uzak. Belli ki Thane umursamıyor. Benden hoşlanmıyor bile.

Bu sadece onu daha çok istememe neden oluyor.

Sonunda acıtacağını biliyorum. Her zaman acıtır. Bu bilgi beni daha önce hiç durdurmadı ve şimdi de durdurmayacak. "Ne diyorsun?"

"Eğer durmamı istiyorsan, dur de."

Kımıldamadan önce sözlerini anlamaya ancak zamanım oluyor. Daha doğrusu dokunaçları hareket ediyor. Bacaklarımdan yukarı fırlıyor ve elbisemin eteklerini yakalıyorlar. Her iki taraftan bir sarsıntı ve tam ortasından yırtıyorlar. İçine bir şey giyemeyecek kadar dardı, bu yüzden beni Thane'in bakışlarının yoğunluğundan koruyacak tek bir kumaş parçası bile yoktu.

Belime bir dokunaç sarıyor ve ikimizi de yatağa doğru götürmeden önce beni kaldırıyor. Bir kez daha aramızda dikkatli bir mesafe bırakıyor, dokunaçları bedenimin üzerinde kayarken yatağın kenarında duruyor. Onlar

Bileklerimin etrafını sarıyor ve beni yatağa sabitlemek için başımın üzerinden çekiyor. İki dokunaç daha kalçalarımı sarıyor ve iyice bastırıyor.

Nazik. Bana karşı çok nazik. Hiç fark etmez. Tutuşunu çekiyorum ve hareket edebildiğim kadar demirle savaşmaya da çalışabilirim.

Arzu kabarıyor, o kadar güçlü ki nefesimi kesiyor. "Bu da bir başlangıç." Kaşları çatılıyor. "Çok fazla konuşuyorsun."

İfadenin acısını görmezden geliyorum. Çoğunlukla. "Bunun tek nedeni işini düzgün yapmaman. Aksi takdirde hiç konuşamazdım." Devam etmek için nefes alıyorum ama iki dokunaç amımı dürttüğünde inliyorum.

Beni ayırıyor ve şu anda kendimi ne kadar açıkta hissetsem de, kalçalarımın tepesine bakarken yüzüne bakmaktan kendimi alamıyorum. Thane işkence çekmiş gibi görünüyor.

Bu yeni bir şey. Normalde partnerlerimi yatağa götürdüğümde ya hevesli olurlar ya da içlerine kapanırlar ama daha önce hiç hayatlarındaki tüm huzursuzlukların kaynağı benmişim gibi bakmamışlardı ve yine de bana dokunmaktan kendilerini alıkoyamıyorlardı. Bu baş döndürücü bir şey, biraz acıtıyor olsa bile.

Thane pazarlık için beni seçti. Azazel'in beni değiştirme teklifini geri çevirdi. Benden en ufak bir davet aldı ve kıyafetlerimi yırtıp beni kendi kişisel büfesi gibi yaydı.

Neden bunu istemiyormuş gibi davrandığını anlamıyorum.

Yine de sormak için fırsat yok. Dokunaçlarından birini içime bastırırken olmaz. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Bir penis, parmak ya da dildo gibi sert değil. Kesinlikle bir ağız gibi sıcak ve ıslak değil, bulabildiğim en yakın karşılaştırma bir dil olsa da. Dokusu tam olarak doğru olmasa bile. Dokunaçları içimi keşfederken serin ve neredeyse akışkan.

Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Gerçekten iyi.

İfadesini izlemek, yüzündeki mutlak konsantrasyonu içime çekmek için gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum. Çelişkili görünmesi önemli değil. İstedğim şeyi yapıyor ve beni iyi hissettiriyor. Ve bunu çok da *iyi yapıyor*.

İçimdeki dokunaç bükülüyor ve haykırıyorum. Thane dondu kaldı. "İyi mi?" "İyi," diye nefes nefese kaldım. "Bunu yapmaya devam et."

Bir süre sonra harekete devam ediyor. Dönüyor ve dönüyor. Beni daha fazla dokunaçla beslediğini, neredeyse rahatsız edici bir şekilde doldurduğunu uzaktan fark ediyorum, ama kalbimin atışıyla aynı anda içimde çarpan zevki düşünemiyorum. Aşağıda *emici mi* kullanıyor? İçimdeki sabit titreşim bu yüzden mi? Çok iyi ama yine de, artarken bile, oraya ulaşabileceğimden emin değilim. "Klitorisim. Klitorisime dokunmanı istiyorum."

Tereddüt ediyor. Bu krakene klitorisin ne olduğunu öğretmek zorunda kalacağım gibi histerik bir düşünceye kapılıyorum ama Thane bana fırsat vermiyor. Başka bir dokunaç belime dolanıyor ve karnımdan klitorisime doğru iniyor. Bana neredeyse istekli bir vuruş yapıyor ve sonra ifadesi sertleşiyor. "Bunun için yalvar."

Neredeyse yapıyorum. Neredeyse. Ama ben neysem oyum ve hayatımda bir kez bile kolayca boyun eğmedim. "Yap beni."

Dokunaç rotasını tersine çeviriyor. Protesto için bağıriyorum ve o da bu fırsattan yararlanarak ağzıma başka bir dokunaç sokuyor. Çok fazla girmiyor. Kesinlikle acıtmıyor ama yine de beni şok ediyor. Dilim hafif tuzlu, dokunaçları gövdesiyle aynı belli belirsiz lastiksi deriyle kaplı. Küçük emicilerden biri dilimi çekiyor ve inliyorum.

"Klitorisinde daha da iyi hissedeceksin." Soğuk sesindeki sertlik, bana yaptıklarından etkilendiğinin tek göstergesi. Dilimi son bir kez emiyor ve dokunaçlarını ağzımdan çıkarıyor.

Onunla sonra dövüşürüm. Şu anda buna çok ihtiyacım var. Kelimeler kabarıyor ve o kadar hızlı kaçıyorlar ki dudaklarımdan çıkarken birbirlerinin üzerine yuvarlanıyorlar. "Lütfen. Klitorisim. Bunu klitorisime yap. Beni boşalt. *Lütfen*."

Bir dokunacıyla beni becermeye devam ederken bile birkaç vuruş boyunca beni izliyor. Yalvarmaya devam etmek için ağzımı açıyorum ama buna gerek kalmıyor. Ağzıma soktuğu dokunaç vücudumun aşağısına doğru ilerliyor. Bu sefer, ısınmış etime doğru kayarken hiç tereddüt etmiyor. Bunu

kaydediyorum

Tükürüğümle ıslandığı ve neredeyse boşaldığı için şimdi daha iyi kayıyor.
"Thane!"

"Ver onu bana," diye tersliyor.

Beynim onu inkar etmek için inkar etmek istiyor. Bedenimin başka fikirleri var. İçimde son bir kez dönüyor ve emicilerinden birini klitorisime bastırıyor. Sanki içimde bir bomba patlıyor. Çığlık atıyorum ve tüm oda parazite dönüşürken sırtım eğiliyor. Daha önce de orgazm olmuşum elbette. *Çok fazla orgazm* oldum.

Geçmiştekilerin hiçbiri bununla kıyaslanamaz.

Sanırım biraz bayılmışım. Benden ayrıldığını ve beni yatırmak için yatağın üzerindeki örtüleri çektiğini belli belirsiz fark ediyorum. Hem de elleriyle bana dokunmadan. Aslında kendimi hatırlamadan önce ona uzanıyorum ve elimin yatağa düşmesine izin veriyorum.

"Bizi ödeşmiş say, Catalina." Sesinde hâlâ arzusun o ekstra törpüsü var.

Odayı geçmesini izliyorum ama kapıyı atlıyor. Odanın köşesinde bir havuz olduğunu ancak o zaman fark ediyorum. Thane içine giriyor ve suyun altında kayboluyor. Bir kez bile arkasına bakmadı.

Tek yapmak istediğim uyumak ama rahat yatağımdan zorlukla kalkıp havuzun kenarına doğru tökezliyorum. Zeminden mi oyulmuş yoksa doğal bir oluşum mu diye merak etmeme neden olan düzensiz bir şekli var. Bir dizimin üzerine çöküp suya dokunuyorum. Dondurucu değil ama kesinlikle bir kaplıca da değil. Su, Thane yüzeye çıkmadan önce kaydettiğim belli belirsiz ılık sıcaklıkla aynı. Ayrıca berrak. Suyun içine bakıyorum. Oturmak ya da uzanmak için kullanılabilecek birkaç çukur var ama dikkatimi çeken ve ilgimi çeken kısım, ortadaki karanlığa doğru inen delik.

Thane oraya gitti.

Bağdaş kurup oturuyorum ve çok uzun bir süre ona bakıyorum. Yarı balık olan insanlar için inşa edilmiş bir yerde hareket etmek için sulu yollar olması mantıklı

etrafta. Teknik olarak karadayız ama bu pek bir şey değiştirmiyor. Bahse girerim buranın çoğu aslında su altındadır. Thane'in hava solumaya ihtiyaçı yok gibi görünüyor, belki de sık sık yüzeye çıkmıyordur.

Bilekliğim gözüme çarptı. Suyun altında nefes almamı sağlıyor. Kendimi bundan vazgeçiremeden suya giriyorum. Bir nefes alıyorum ve sonra suya dalıyorum. İçgüdülerimin yüzeye çıkmam gerektiğini haykırmaya başlaması on beş saniye sürüyor. Sualtı raflarından birine tutunmuş olsam bile, o karanlık deliğin ve içinden çıkabileceklerin acı verici bir şekilde farkındayım.

Eğer büyük denize bağlanırsa . . . Denizde yırtıcılar var. Olmalı. Benimkinden farklı bir âlem ama eminim köpekbalıkları ya da onun gibi bir şeyle eşdeğerdir. O yırtıcılardan birinin tünellerden gelip beni yemeye çalışmasını ne engelleyebilir ki?

Keşfetmeye değmez.

Tünele son bir kez şüpheyle baktıktan sonra kendimi havuzdan dışarı çekiyorum. Son birkaç gün beni yakalamaya başladı. Ya da belki de az önce yaşıadığım hayat değiştiren orgazmdır. Bunu çok yakından düşünmeye hazır değilim. Henüz değil.

Thane benden hoşlanmıyor. Beni istiyor olabilir ama bu onun için bariz bir isteksizlik. Gerçekten, beni Azazel'den almayı neden kabul ettiği bile hiç mantıklı değil. Görünüşe göre o da benden daha fazla çocuk istemiyor ve belli ki benimle vakit geçirmeye hiç niyeti yok. Rahmetli kocasından bahsederken sesindeki duyguyu duydum. *Bu* şefkattir. Benim için hissettiği şey sorumluluk.

Gerçekten de tarihi tekrar tekrar yaşamaya mahkumum, değil mi?

HAYATIM önümüzdeki birkaç gün içinde yeni ve tuhaf bir düzene giriyor. Odamda kilitli bir tutsak değilim ama kalenin çoğunlukla ıssız bir yerinde sıkışıp kalmış *durumdayım*. Embry aceleyle gelip giysilerimi bırakıyor ve odama yiyecek getirileceğini bildiriyor ama başka bir şeye ihtiyacım olursa sadece sormam yeterli. Ze, elmastan daha nadir bulunan o içten tavrıyla gerçekten iyi biri, ama belli ki benim için fazla meşgul.

Bu, ikinci gün zir'i biraz daha yanımda tutmaya çalışmama engel değil. "Embry."

Ze duraksıyor. Embry, Thane'in kardeşi ve yüz hatlarının çoğunu paylaşıyorlar, ancak ze biraz daha zayıf yapılı ve zir'in teni maviden ziyade yeşile dönük. Sanırım daha uzun boylu olabilir, ama dokunaçlar boy uzunluğunun göreceli bir şey olduğu anlamına geldiği için bunu ölçmek zor. "Evet?"

"Sıkıldım." Mızızlanıyorum ama günler oldu ve düzgün bir sohbete en çok yaklaştığım an, mutfağa doğru inmeye cesaret ettiğimde bir krakenin bana yollarından çekilmemi söylemesi oldu. Bunu kişisel algılamamaya çalışıyorum ama bu noktada alnıma İstenmiyor dövmesi de yaptırabilirim.

Embry sanki buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi tereddüt eder, ancak iyi doğası bu konuşmadan kurtulma arzusuna baskın çıkar. "Thane kendine gelecektir."

Kıkırdıyorum. "Böyle düşünüyorsan bence kardeşini o kadar iyi tanımıyorsun. Bunu istemiyor ve beni de istemiyor."

"Belki de değil." Embry omuz silkiyor. "Ama o kötü bir adam değil. Bu bölgeye her şeyini verdi ve bu da bir insandan bir şeyler ister."

"Kocaları gibi." Ramanu'yu kendi yaptığı bir bilezikle görmek Thane'e kendini unutturmaya yettiyse, belli ki çok değer verdiği bir kocası vardı.

Embry bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. "Kardeşim o gün dünyada en çok değer verdiği kişiyi kaybetti. Bu şakaya gelir bir mesele değil."

Ze haklı, ama bu Azazel'in ona başka bir insan vermesine izin vermediği için bu karmaşanın içinde olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Kalede tek başıma olsam bile, kale bilinçli olabilir de olmayabilir de. Şu anda maceralar yaşıyor, Azazel'i kızdırıyor ve Ramanu'yu tanıyor olabilirdim. Bunun yerine, karşıma çıkan her krakenin bana balık yemi gibi baktığı bu kalede sıkışıp kaldım. "Yedi yıl boyunca benden uzak mı duracak?"

"Hayır." Embry çekingen bir elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Thane hayatı boyunca hiçbir sorumluluktan kaçmadı ve şimdi de kaçmayacak. Sadece her şeye alışmak için biraz zamana ihtiyacı var."

Embry'nin kardeşini çok sevdiği belli, bu yüzden burada durup onu dürtmeye devam etmeyeceğim. Bu, zir'in gitmesini ve muhtemelen bir daha geri dönmemesini sağlamanın kesin bir yolu, ki bu da yere çarpan dokunaçları her duyduğumda, sanki Thane sonunda ilk gün başladığı şeyi bitirmek için geri dönmüş gibi canlanmam gerçeğinden bile daha kötü olurdu.

Asla o değil.

Yani bunun bir hata olduğunu düşünüyor. *Benim bir hata olduğumu.*

Nefesimi tutup gülümsemeye çalışıyorum. "Yapabileceğim bir iş olduğunu sanmıyorum. Burada aklımı kaçıyorum."

Ze tereddüt eder. "Onurlu bir misafirsiniz."

"Sıkıntıdan patlamak üzere olan onurlu bir misafir. Lütfen, Embry. Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmam mı gerekiyor?"

"Buna gerek kalmayacak." Ze'nin sesi biraz paniklemiş gibi. "Ne yapabileceğime bakacağım. Eğer gerçekten bir iş istiyorsan, sanırım bir şeyler bulabiliriz. Bana bir ya da iki gün ver."

"Teşekkür ederim." Zir'e ışınlanıyorum. "Gerçekten minnettarım." "Sadece ... beni pişman etme."

"Tabii ki. Söz veriyorum."

Umarım yalan söylemiyorumdur.

THANE

A Catalina ile karşılaştıktan sonra suçluluk duygusu beni derinlere sürüklüyor ve günlerce orada tutuyor. Ellerinin sıcaklığını göğsümde yeniden hissetmek, onu sarmanın verdiğı his dokunaçları, boşalırken ne kadar tatlı görünüyordu.

Brant'in ölümünden beri neredeyse hiç yalnız kalmadım. Yalnızlık en sert dış görünüşlerden bile sızıyor ve beni bir arkadaş aramaya itiyor. Her zaman bunun bir geceden uzun sürmeyeceğini, daha fazlasını veremeyeceğimi net bir şekilde anlayarak. Bu karşılaşmalar yumuşak ve düşünceli oldu ve ... Catalina ile olanlara hiç benzemiyordu.

Onu kendi isteğıme boyun eğdirmek istedim.

Kendime karşı dürüst olursam, hâlâ öyle düşünüyorum.

"Thane." Embry üstümdeki girişten aşağı iniyor, suyun altında iletişim kurmak için kullandığımız klik sesleri ve hareketlerle konuşuyor. Ze onaylamayarak etrafına bakıyor. "Saklanıyorsun."

"Denetlenmesi gereken onarımlar var." Mevcut inşaata bakan pencereyi işaret ediyorum. Su görkemli bir elementtir ama tüm elementler gibi yıkıcıdır. Çoğunlukla yüzeyin altında kaldığından, temellerin sağlam ve sabit kalmasını sağlamak için sürekli bir savaş var.

Embry kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Bir ay önce göreve atadığınız ustabaşı yerine bölgenin lideri tarafından bizzat denetleniyor."

Yüzüm kızarmıyor, ama dışarıda yakalanmış bir çocuk gibi kıpırdanmamak için çaba sarf ediyorum. Embry'nin üzerimde her zaman böyle bir etkisi olmuştur, ne de olsa o benim küçük kardeşim. "Bu önemli bir görev."

"İnsanın sorun yaratıyor."

"Catalina *benim* insanım değil."

"Öyle değil mi?" Ze başını yana eğiyor. "Çünkü bu bölgede başka kimsenin pazarlıkçı iblis lideriyle bölgeye bir insan getirmek için anlaşma yaptığını sanmıyorum, üstelik sen de ürememe ya da varis olarak beni yerinden etmeme isteğini açıkça belirtmiş olmana rağmen."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu pazarlığı neden yaptığımı biliyorsun." Bölgemizin en azından diğerleriyle eşit bir zeminde görünmesini sağlamalıydım. Azazel'in davetini kabul etmeyen tek bölge lideri ben olsaydım, bu beni dezavantajlı duruma sokardı. Bölgeler arasında işler eşit olmadığında, insanlar zarar görür.

"Evet, biliyorum. Ben sadece bunu hatırlatıyorum." Embry iç geçirir. "O ilk gün işlerin biraz kontrolden çıktığını biliyorum."

"Affedersiniz?"

"Bana o kibirli lord sesini takınma Thane. Keşfetmeye başlayacak cesareti bulduğunda, senin kokun *hâlâ her yerindeydi*." Zir'in bakışları yumuşar. "Kimse senden Brant'in yerini almanı beklemiyor."

"Brant'in yerini *kimse dolduramaz*."

"Biliyorum," diyor basitçe. "Ama Catalina'nın canı sıkılıyor ve ortalığı karıştırıyor. Niyetinin bu olduğunu sanmıyorum ama varlığıyla bazı insanları rahatsız ediyor."

"Onun tehlikede olduğunu söylemiyorsun." Gözlerimi kısıyorum. "İnsana zarar vermek, bölgeye zarar vermek demektir." Neden şu anda kalbim küt küt atıyor? Aptalca bir soru. Çünkü başarısızlığın bedeli çok yüksek. Hiçbir şey yok

Catalina'nın benim ihmalim yüzünden zarar görmesi fikriyle ilgisi yok. "Ama endişenizi duyuyorum ve buna kulak vereceğim. O şimdi nerede?"

"Mutfak."

Tanrı aşkına, onun mutfakta ne işi var? Soruyu dile getirmiyorum. Embry zaten yeterince tedirgin görünüyor, bir de ben onu bir şeyle suçluyormuşum gibi görünmesin. "Hadi gidelim."

Kısa sürede oraya ulaştık. Mutfak, malum sebeplerden ötürü suyun üstündeki odalardan biri. Atalarımız kendi avladıkları çiğ balıklarla beslenmiş olabilirler ama halkımın artık daha çeşitli zevkleri var.

Kapı aralığında durup önümdeki felakete bakıyorum. Catalina bir şeyler kesmeye çalışıyor. Her ne olarak başladıysa, şimdi tahtasının üzerinde lapa olmuş. Şef Henryk giderek artan bir kızgınlıkla ona ders verirken yüzü utançtan kıpkırmızı. Kendisi yeni işe alınmış olmasına rağmen yetenekleriyle ün salmış biri ve henüz bunu yalanlayacak bir kanıt görmedim, ancak birkaç kez etkileşimimiz ağızımda kötü bir tat bıraktı.

Belki de daha sonra tekrar gelmeliyiz.

Catalina'nın kimsenin buna tanık olmasını isteyeceğini sanmıyorum ve kendimi onun daha fazla üzülmesine neden olmak konusunda isteksiz buluyorum. Yoksa araya girip Henryk'i durdurmak daha mı iyi olur?

Bu düşünce aklımdan geçerken bile sesi yükseliyor. "Beş para etmezsin." Bıçağı ona doğru sallıyor. Çok yakın. Çok yakın. "Seni durduğun yerde deşmeden önce mutfağımdan defol."

Hareket etmeye karar vermedim. Arkamda Embry'nin keskin nefesini duyuyorum ve sonra Henryk ile Catalina'nın arasındayım. "Bıçağı yere bırak. Şimdi." Onu *tehdit* etti. Bıçağı onun narin bedenine doğrulttu ve bağırsaklarını deşmek istediğini söyledi. "Yoksa senin yerine ben indiririm." Sesim kendim gibi gelmiyor. Sanki dişlerimle boğazını parçalamak istiyormuşum gibi.

Yanlış değil.

Hemen geri çekilir, dokunaçları korkudan vücuduna yapışmıştır. "Thane. Senin olduğunu bilmiyordum-"

"Bu hiç fark etmez," diye hırladım. "Embry, muhafızlara söyle onu buradan çıkarsınlar. Kalıcı olarak."

"Bekle, hayır!"

Yalvarışlarını duymazdan geliyorum ve Catalina'ya dönüyorum. "Odana git ve eşyalarını topla. Biz gidiyoruz."

Solgunlaştı, gözleri yüzüne çok büyük geldi. "Um."

"Şimdi, Catalina."

"Doğru. Tamam. Tabii." Geri çekildi ve kapıdan dışarı fırlayarak gitti. Onu korkutmuştum ama yavaşlayacak kadar sağlıklı düşünemiyordum.

Muhafızlar birkaç dakika içinde ortaya çıkıyor ve Embry durumu benim şu anda yapabileceğimden çok daha fazla zarafet ve sabırla yönetiyor. Kıpırdamadan durmaya, nefesimi yavaş tutmaya ve tek yapmak istediğim o lanet bıçağı alıp

Embry bana doğru geliyor ama bana dokunmuyor. Zekice. Titriyorum. Neden titriyorum? "Kaleden çıkarılacak. Her şey bitti." "Onu bağırsaklarını deşmekle tehdit etti."

"Evet, duydum."

Ze bundan pek rahatsız olmuşa benzemiyor ama bunun beni sakinleştirmeye çalıştığından mı yoksa Catalina'nın yakın bir tehlike altında olmasını gerçekten umursamadığından mı kaynaklandığını anlayamıyorum. Kesinlikle ikincisi değil. Ama emin olamıyorum. "Gidiyoruz."

"Thane." Embry iç geçirir. "Bu geçici bir sorun için aşırı bir çözüm."

"Hayır, gerçekten öyle değil. Burada çok fazla insan var ve onları düzgün bir şekilde kontrol edemiyoruz. Catalina güçlü duygular uyandıran bir insan." Bunu çok iyi biliyorum. "Biri ona zarar verirse, bedelini tüm bölge öder."

"Uh-huh." Embry ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ve bunun, o tehlikede olduğu için korkmanla hiçbir ilgisi yok. Bu sadece bölge."

"Tabii ki." Yalan gibi geliyor ama yine de güçlüyüm. "Onu kuleye götüreceğim."

Embry rahatlamış görünmek yerine daha endişeli görünüyor. "Thane, çalışanlarınız arasında tam olarak iki kişi var."

"Catalina'nın *bağırsaklarını deşmekle* tehdit etmeyecek, çok güvendiğim iki insan." Della ve Annis uzun yıllardır kişisel konutumla ilgilenen hoş hanımefendiler. İkisiyle de yakın olmasam da, her zaman sessiz, sakın ve profesyonel olduklarını gösterdiler. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"İki konuşmadan sonra Catalina'yı tanıdığımı iddia edemem ama arkadaş aramaya devam ediyor." Zir'in endişesi dalga dalga yayılıyor. "Eğer onu izole ederseniz, duvarlara tırmanmaya başlayabilir."

Benim de onunla olan sınırlı temasıma dayanarak bu adil bir yargı, ancak bu hiçbir şeyi değiştirmez. "Huzursuz olmak zarar görmekten iyidir." Kişisel konutumda Embry dışında kimsenin girmesini engelleyen korumalar var. Ve tabii ki Annis ve Della. Catalina'nın kışkırtabileceği kimse olmayacak ve düşmanlarımızdan hiçbiri bu anlaşmadan yararlanıp ona zarar veremeyecek.

Şimdiye kadar bunun bir risk olabileceğini düşünmemiş olmam ne garip. Henryk öfkeyle tepki verdi ama çok daha büyük bir soruna ışık tuttu. Catalina'nın güvenliği için kontrol altında tutulması gerekiyor, bu da onu eve götürmem gerektiği anlamına geliyor.

Bu aynı zamanda birlikte yalnız kalacağımız anlamına da geliyor.

Kapatmadan önce farkına varmak beni heyecanlandırıyor. Evim, günlerimi burada geçirmem için kaleye yeterince yakın ve Catalina gibi pervasız bir insanın bile aramaya gelmeyeceği kadar derinde, yüzeyin altında uyuyacağım. Bilezik boğulmamasını sağlasa da o yüzme bilmiyor.

Güzel bir çözüm. "Kararımı verdim."

"Thane. . ." Embry başını sallar. "Peki. Nasıl istersen öyle yap."

"Mantıklı çözüm bu."

Ze cevap vermiyor, dönüp kapıdan çıkıyor ve benden uzaklaşıyor. Ze'nin onaylamaması canımı yakıyor ama herkes için en iyi kararı veriyorum. Catalina güvende tutulmalı ve açıkçası ben de Catalina'dan uzak tutulmalıyım.

Ona hükmeden, hırlayarak emirler yağdıran o krakenin kim olduğunu bilmiyorum. Onu tanıyamıyorum. O Brant'la olduğum kişi değil ve kesinlikle Brant'ın ölümünden sonra dönüştüğüm kişinin kabuğu da değil. En iyisi ondan uzak durmak ve yeniden ortaya çıkmamasını sağlamak.

Hiç.

"YÜZMEMİ İSTİYORSUN. YİNE."

Çenemi sıkıyor ve sabrımı korumaya çalışıyorum. "Yüzmeyeceksin. Seni ben taşıyacağım."

Catalina ellerini kalçalarına dayayıp ters ters bakıyor. Daha önceki korkusundan eser yok ve bunun beni rahatlatmasına hakkım yok. Bana meydan okuduğu anlamına gelse bile. "Doğru, çünkü geçen sefer çok işe yaramıştı."

Bu gece oldukça ihtişamlı, gövdesini saran ve kalçalarından dışarı doğru genişleyerek yere yakın bir yerde duran yemyeşil mor bir elbise giymiş. O ilk gün sipariş ettiğim birçok elbiseden biri. Halkım bu tür giysileri pek kullanmaz ama insanlar yumuşaktır ve bizim olmadığımız şekilde sıcaklık değişimlerine karşı hassastırlar. Catalina'nın kalede çıplak dolaşmasına izin veremezdim.

Neden olmasın?

"Bu deneyimden hiçbir zarar görmediğini söylemiştin." Sesim çok sert, sapkın düşüncelerimden kaçmaya çalışıyorum.

"Yalan söyledim." Bunu o kadar kolay söylüyor ki, sanki ortada hiç soru işareti yokmuş gibi. "Beni incitmeye çalışmadığını biliyorum ve küçük bir vakaya izin vermeyecektim."

virajlar bölgenizi kaybetmenize neden olur." "Virajlar."

"Evet. Öyle olduğundan oldukça eminim." Omuzlarını silkiyor ve kafasına vuruyor. "Bir keresinde okumuştum. Suyun altında olmanın verdiği basınçla ilgiliymiş. Çok hızlı derine inersen ya da basınca uyum sağlayamadan çok hızlı çıkarsan vücudun büyük bir kriz geçiriyor."

"Büyük bir uyum."

"Evet, ben de öyle dedim." Ses tonunda savunmacı bir ifade beliriyor. "Bakın, ben bir kıvrım uzmanı değilim ve bunu bir aşk romanında okuduğuma eminim; kıvrımların arkasındaki bilimden çok yaramaz kısımlara ulaşmaya odaklanmıştım. Yüzmüyorum ve bunun hayatımda bir etken olacağını hiç tahmin etmemiştim. Benim hatam."

Başımı salladım. "Sahip olmak için iyi bir bilgi. Dediğim gibi, bir daha olmayacak." Bu, yolculuk sırasında onunla daha fazla zaman geçirmek anlamına geliyor ama bu görevi Embry'ye vermem çok zor. Catalina'yı kuleye götürme kararına verdiği tepki bunu yapmayacağı anlamına geliyor ve ben de başka kimseye bu konuda bahse girecek kadar güvenmiyorum.

Catalina kısa bir süre önce çıktığım havuza bakıyor. "Ve şimdi gidiyoruz."

"Evet." Ne kadar hızlı gidersek, o kadar hızlı geri çekilebilirim. Sadece birkaç dakikadır bu odadayım ama buraya son gelişimden kalan anıların saldırısından kaçamıyorum. Bana dolanmışken ne kadar güzel görüldüğünü. Ona dokunmayı, onu tatmayı ne kadar çok istediğimi. Bunun neden olduğunu anlamıyorum.

Tehlikeli. Bu insan *tehlikeli*.

O zamandan beri böyle bir çekim hissetmemiştim.

Nefes alıyorum ve düşüncemi bitirmek için kendimi zorluyorum. Brant'ten beri. Ama aynı şey değil. Onunlayken, gelgit kadar kaçınılmazdı, ona yakın olma, onunla zaman geçirme, bedeninin ve ruhunun her parçasını tanıma ihtiyacı sürekli bir telaştı.

Catalina ile kasırğa gibi hissediyorum. Onunlayken kendimi tanıyamıyorum ve o sadece birkaç gündür benim bölgemde.

Bu, onun yanında kendime güvenemeyeceğim anlamına geliyor.

"Thane." Ses tonundaki bıkkınlığa bakılırsa adımı birden fazla kez söylemiş.

"Evet?"

Alt dudağını endişelendiriyor ama sonunda "Sanırım sudan korkuyorum" diyor.

"Sudan korktuğunu mu sanıyorsun?"

"Ben de öyle dedim." Uzun siyah saçlarının bir kısmını geriye itti. "Sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum. Benimle alay etmene gerek yok."

"Seninle alay etmiyorum." Bir insanın sudan nasıl *korkabildiğini* anlamıyorum. Sağlıklı dozda tedbir akıllıcadır ama su hayattır. Catalina'nın hayatını yüzmeden geçirdiğini düşünmek hala inanılır gibi değil.

Uzun bir nefes alıyor ve omuzları düşüp dudakları o vahşi gülümsemeye dönüşmeden önce bu benim tek uyarım oluyor. Hâlâ Catalina, ama daha fazlası. "Gerçekten, tüm bu deneyimin seni cezbedeceğini düşünürdüm. Başı dertte çaresiz bir genç kız, süpürüp taşıman için burada."

"Yetersizlik beni cezbetmiyor." Söylemek istediğim bu değil. Söylemek istediğim, çoktan gitmiş ve derinlere salınmış olan kocam dışında hiç kimse tarafından baştan çıkarılmadığımdır. Arzu duydum ama bu aynı şey değil. Ama kelimeler bir kez döküldü mü, geri dönüşü yoktur.

Hiç yılmadı. "Sanırım sadece şanssızsın. Hadi şu işi bitirelim." Kollarını kaldırıyor ve elleriyle bir hareket yapıyor. "Uppies."

"Uppies."

"Thane, gerçekten." Hâlâ sırtıyor. "Söylediğim her çirkin şeyi bana tekrarlayacaksan nasıl iletişim kuracağız? Sıkıcı bir sohbet oluyor."

"Ağzını tıkarsam, çirkin bir şey söyleyemezsin." Sözcükler aramızda havaya karışır karışmaz bir kez daha dehşete kapıldım. Ben *kimseyle* bu şekilde konuşmam. Hele ki benden daha küçük ve zayıf olan bir insanla hiç.

Ama Catalina sadece gülüyor. "Her zaman sapıkça iyi zamanlarla. Söz vermeye devam edersen senden gerçekten hoşlanmaya başlayabilirim." Elleriyle yine o hareketi yapıyor, ela gözleri sinsi. "Hadi, Thane. Kaldır beni."

Onu kollarıma almak için duyduğum ani arzu, aramıza mümkün olduğunca mesafe koyma ihtiyacıyla neredeyse eşit. Bizi kuleye götürmeliyim, sonra ikincisini yapabilirim. Onu taşımak sadece uygun. Hepsi bu.

Onu kollarımın arasına alıyorum, biraz ciyakladığında hafifçe memnun oluyorum. Havuza doğru ilerliyorum ama içine girmeden önce duraklıyorum. "Virajlardan kaçınmak için gereken parametreleri biliyor musun?"

"Um." Uzun bir süre ağzıma bakıyor ve kendini sallıyor. "Dediğim gibi, kitabı sikiş sahneleri için okuyordum ama dakikada otuz fitten daha hızlı yükselmememiz gerektiğine eminim. Ve yüzeyin yaklaşık on beş metre altında yaklaşık beş dakika takılmamız gereken bir güvenlik durağı var."

Bilgiyi değerlendiriyorum. Doğru olmayabilir ama yavaşça yükselmek ve tekrar düşmemesini sağlamak yeterince kolay. Bu, onunla kollarımda daha fazla zaman geçireceğim anlamına geliyor ama bu ödenecek küçük bir bedel. "Yüzeyin altında iletişim kuramayacağız ama seni güvende tutacağım."

Gülümsemesi soluyor. "Panik yapmayacağıma söz veremem." Ben daha rahatlatıcı bir şeyler söylemeye fırsat bulamadan aceleyle devam ediyor. "Ama panik hakkındaki eski atasözünü biliyor musun?"

Sorduğuma pişman olacağımı bilsem de sesindeki davete karşı koyamıyorum. "Hangi eski atasözü?"

"İyi bir sikişin düzeltmeyeceği bir şey değil."

Havuzda girip yüzeyin altına indiğimde kahkahası kesiliyor. İyi de oldu. Düşünmem gereken son şey Catalina'yı *becermek*. İçine bastırduğım dokunaca karşı gerginliğini hâlâ hissedebiliyor olmam yeterince kötü. Boşalırken omurgasının kavisini. Dolgun, davetkâr ve pembe meme uçlarıyla kaplı göğüsleri. Dudakları arzuyla ayrılmış ve yalan gibi gelen o vahşi gülümsemenin üstesinden gelmişti.

Elbisesinin güzel dökümlü kumaşının bize engel olduğunu fark etmem iki dakikamı aldı. Durup elbisenin alt yarısını yırtıyorum ve inişimize devam ederken kumaşı üzerimizde süzölmeye bırakıyorum. Birisi daha sonra onu toplayacaktır. Tüneller koridorlar gibi dallanıyor, ancak yerçekimi tarafından sınırlandırılmamışlar, bu yüzden kalenin dış kısmına ulaşmak için yanlara ve sonra bir açıyla hareket ediyorum.

Buradan itibaren deniz etrafımızda açılıyor. Yüzeye o kadar yakınız ki güneş ışınları suya nüfuz ediyor, kalenin batı tarafını oluşturan mercan kayalıklarını aydınlatıyor, mercanlar kuzeyde ve güneyde fersahlarca uzanıyor. Balık sürüleri, pulları hoş bir şekilde yanıp sönererek etrafta dolaşıyor. Bu kadar çok açık alan görmek, kalenin içindeyken asla tam olarak huzur bulamayan bir parçamı her zaman sakinleştirir. Beni içine kapatan duvarlar olmadan, tekrar düzgün nefes alabiliyorum.

Belki de bu yüzden Catalina'nın manzaradan hoşlanmadığını fark etmem bu kadar uzun sürdü. Kollarımın arasında kendini daha da küçöltmüş, dizlerini göğsüne doğru çekmiş. Ayrıca titriyor.

Çok korkmuş.

CATALINA

I Kendimi çok cesur biri olarak tanımlamazdım ama bu kadar çok su görmenin beni Thane'den uzaklaşmak ve gemiye geri dönmek için savaşmama neden olan türden bir korkuyla dolduracağını da düşünmezdim.

tüneller. Klostrofobiktiler ama en azından parametrelerini biliyordum, kaya oluşumlarındaki garip parıltılarla aydınlatılmışlardı.

Ama bu ... okyanus? Deniz mi? Bunun için uygun terimi bile bilmiyorum. Göz alabildiğine uzanıyor, derin mavilik algımla oynuyor. Gerçekten kilometrelerce uzağı görebiliyor muyum, yoksa gerçekten çok daha yakın mı? Orada pulları ve dişleriyle aptal bir insanın çok yakınına yüzmesini bekleyen bir canavar olabilir mi?

Çenemin altındaki bir el yüzümü nazıkçe açık sudan uzaklaştırıp Thane'e bakmamı sağlıyor. Saç dokunaçları başının etrafında yüzüyor, bu beni daha da korkutabilirdi ama ifadesi soğukluğuyla rahatlatıcı. Yüzeyin altındaki diğer her şey farklı olabilir ama bu adam değil.

Yüzümü inceliyor ve belki de doğrudan suya bakmamak beni sakinleştirmeli, ama nefesimi tutamıyorum. *Suyun altında nefes* alıyorum ve bundan dehşete düşmeyeceğimi hiç sanmıyorum. Bu çok fazla yenilik, çok hızlı.

Thane bir şeyler söylüyor, sanırım, ama anlamadığım bir dizi tıkırtı duyuyorum. Görünüşe göre çeviri büyüsü bununla çalışmıyor

Bir nedenden dolayı su altı dili. Çaresizce başımı sallıyorum. Ya da belki tüm vücudum titriyordur.

Kaşlarını içeri çekiyor ve sonra kolunu bana doluyor, böylece tek bir kol beni tutuyor, pazusu sırtıma değiyor, büyük eli ona en yakın uyluğumu kavırıyor. Daha sonra, aramızdaki boyut farkının bunu yapması için yeterli olmasına hayret edeceğim. Şu anda zamanım yok, boştaki eliyle üst baldırımını kavradığında, parmak eklemleri çıplak amıma değecek kadar yukarıdayken olmaz.

Dokunuşun şoku beni donduruyor. Bakışlarım yüzüne doğru uçuyor ve onu bana soru sorar gibi bakarken buluyorum. İşte tam o anda, aşağı inmeden önce yaptığım saygısız yorumu hatırlıyorum.

İyi bir sikişin düzeltemeyeceği bir şey değil.

Görünüşe göre parmakla sikişmenin bu amaç için yeterince iyi olacağına karar vermiş. Bunu yapmamak için binlerce neden var ama şu anda onun mürekkep rengi gözlerine bakarken hiçbirini düşünmüyorum. Aslında açık suyun tehlikelerini de düşünmüyorum. Daha önce yüzde yüz ciddi değildim ama şu anda devam etmezse ölebileceğimi düşünüyorum.

Sarsılarak başımı sallıyorum. Amımı avuçlaması için gereken tüm onay bu. Elleri o kadar büyük ki, aslında tüm alt bölgelerimi avuçluyor. Thane tekrar yüzmeye başladığında sarsılıyorum ama değişen çevremize odaklanamıyorum. Parmaklarını kıvrımlarımda nazikçe gezdirirken olmaz.

Beni dokunaçlarıyla yayılmış halde tuttuğu zamanki gibi değil. Bunu işlemek daha kolaydı. Ben ona meydan okudum, o da bana orgazmla haddimi bildirdi. Basit bir denklem.

Bu . . . değil.

Bu fethetmekten daha fazlasını hissettiriyor. *İlgileniyormuşum* gibi hissettiriyor. Normalde bu beni çıldırtmak için yeterli olurdu ama şu anda çıldırmak için çok fazla şey oluyor. Thane tarafından bu şekilde dokunulmak pek bir şey ifade etmiyor.

Mercan resifinin yüzeyi boyunca kıyıya doğru yavaşça alçalırken basınç artıyor. Göz ucuyla gördüğüm bir hareket beni geriyor.

ve etrafımda dönmeye başladım, ama Thane o anı seçerek tek bir büyük parmağını içime bastırdı. Beni bir an için test ediyor ve sonra ikinci bir parmak ilkinde katılıyor.

Siktir, bu harika hissettiriyor.

Dokunaçlar *iyiydi*, ama parmaklarının sertliğı, yavaş vuruşlarının pürüzlülüğü, tamamen farklı bir tür iyiliğe çarpıyor. Beni kolunda kaydırıyor ve bacaklarımı biraz daha açarak ona daha iyi erişim sağlıyor.

Yine de kendimi tamamen bu duyguya bırakamıyorum. Çok hızlı hareket ediyoruz - yanlamasına, bu yüzden virajlar hakkında endişelenmiyoruz - ve zihnimin korku içinde çılgılık atmasına neden olan şeyler görmeye devam ediyorum, yenilmek üzere olduğumuzdan eminim.

Thane beni göğsünde daha yükseğe kaydırıyor ve sonra ağzı çenemin köşesine geliyor. Dudakları tenime değiyor ve saç dokunaçlarından biri gözlerimi kapatınca her şey kararıyor. Donup kalıyorum, korku başımı döndürecek kadar artıyor ama o parmaklarıyla beni iyice sikmeye devam ediyor.

Korkum her seferinde bir kalp atışı azalıyor. Herhangi bir görsel girdi olmadan, sadece Thane'in yüzerken vücudunun ritmik hareketine, sabit dalgalar halinde dağıttığı zevke sahibim. Gözlerimin etrafındaki dokunaç bile birkaç dakika sonra beni rahatlatıyor, ağırlığı sabit ve güven verici.

Thane arzumu yavaş yavaş artırıyor. Uzaktan, tüm yolculuk boyunca dikkatimin dağılmasını sağlamak için bunu yaptığının farkındayım ama umurumda değil. Titriyor ve sarsılıyorum ama korku yerine ihtiyaç duyuyorum.

Sonra karışıma başparmağını ekliyor, her yavaş vuruşta klitorisime doğru kaydırıyor. Kıvranmaya, hızını artırmasını, oraya odaklanmasını sağlamaya çalışıyorum ama beni görmezden geliyor.

Nedense bu daha da iyi.

Zevk arttıkça artıyor, dokunuşuyla daha da sıkılaşıyor. Kalçalarımın arasındaki eli dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. Yavaşça yükseldiğimizi ve başımdaki baskının giderek azaldığını zar zor fark ediyorum. Başım yüzeye çıktığında ve dokunaç gözlerimden uzaklaştığında şaşıyorum.

Thane'e göz kırpıyorum. "Beni böyle bırakmaya cüret etme." Boşalmaya çok yakınım, titriyorum.

Kelimelerle cevap vermiyor. Beni kaya çıkıntısının üzerine kaldırırken yüzü normalden daha da yasaklayıcı. Bir mağarada olduğum izlenimine kapılıyorum, sonra beni sırtüstü itiyor ve kabaca kalçalarımı açıyor. Bu sefer üç parmağıyla beni mızraklıyor. Bağırıyorum, tutunacak bir şey ararken parmaklarım kayanın üzerinde çırpınıyor.

Sonra ağzı klitorisimi buluyor.

Sanırım nefes almayı unutuyorum. Bu kesinlikle olmuyor. Thane benden hoşlanmıyor. Beni sadece paniklememi ve başının belası olmamı engellemek için parmaklıyordu. Eminim şu anda klitorisimi yalamıyor ve tüm vücudumu titreten bir uğultu çıkarmıyordu.

Belki de bu benimle ilgili değildir. Belki de sadece kafa vermeyi seviyordur. Ya da sadece bunu bitirmek istiyor ve ağzının en hızlı çözüm olduğuna karar verdi.

Ama bir kez daha, tüm bunların kafamda mı yoksa gerçekten mi olduğu bedenimin umurunda değil. Onun adı olabilecek boğuk bir çığlıkla boşalıyorum.

Thane alnını karnıma bastırıyor ve parmaklarıyla bana üç uzun vuruş daha yapıyor. Orgazmım düşüncelerimi karıştırıyor ama yine de "Burası artık senin yeni evin Catalina" dediğini duyuyorum.

Sonra gitti, suyun altında neredeyse hiç dalgalanmadan kayboldu.

Titreyen elimi gözlerime bastırıyorum. "Thane, krakenlerin ve karışık mesajların kralı." Ruhumu parçalayan bir orgazm yaşatıp sonra da bölgeden kaçtığına göre bu iki oldu. Utanç mı, suçluluk mu yoksa yanlış yönlendirilmiş bir onur mu devreye giriyor bilmiyorum ama lanet olsun, acıtıyor.

Orgazmları bakım olarak görmek istiyorum. Tanrım, bunları onunla tanıştığımdan beri davrandığı kadar uzak olmadığının kanıtı olarak görmek istiyorum. Daha çok çabalarsam bana ısınacağının kanıtı. Bu bir yalan. Bu yoldan daha önce de geçtim. Bunu *neden* yaptığımı bilecek kadar terapiye bile katıldım.

Zavallı Catalina, annesi istismara varacak kadar ihmalkârdı, şimdi bulabildiği her ulaşılmaz partneri arıyor ve sevgiye layık olduğunu kanıtlamaya çalışıyor.

Öfke ve utanç baş döndürücü bir karışım ve beni sırtımdan kaldırıp ayağa kaldırıyorlar. Etrafa hızlıca bir göz attığımda yarısı su, yarısı taş olan bir mağarada olduğumu görüyorum. Duvarlar karanlığa doğru kıvrılıyor, tavan o kadar yüksek ki ne olduğunu anlayamıyorum. Karanlık kıvrımlı merdiveni gördüğümde panik boğazımı yalamaya başlamıştı. Duvara oyulmuş ve korkuluk yok ama güvenle tırmanabileceğim kadar geniş.

Aptallığıma verin, karanlık su havuzuna dönüp bakıyorum. Tamamen durgun, Thane'in binayı olabildiğince çabuk terk etmekten başka bir şey yaptığını gösteren tek bir dalgalanma bile yok.

"Bir kadını parmakladıktan sonra adınızı haykırarak boşalana kadar klitorisini emmek tamamen normal bir şey."

Kimse cevap vermiyor. Neden açsınlar ki? Tamamen yalnızım.

Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor. "Hayır. Yalnız değilim. Bunu bilmiyorum." Thane bana bunu yapmaz. Soğuk biri olabilir ama zalim olduğuna dair hiçbir kanıt göstermedi. Eminim şimdi de başlamayacaktır?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Merdivenlerin tepesine ulaşmak çok uzun zaman alıyor. Üç kez mola vermek zorunda kalıyorum, her seferinde taşın üzerine çöküp titreyen kalçalarımı ovuşturuyorum. En tepeye varana kadar tek bir kapı ya da çıkış yok. Ağır ahşap kapıyı gördüğümde, neredeyse kendimi hayal gördüğüme inandırıyorum - bu merdiven hiç bitmeyecek ve hayali bir günahın bedeli olarak sonsuza kadar tırmanmamı sağlayacak cehennem gibi bir araftayım.

Hayal etmenize gerek yok. En azından kilise hayatım boyunca periyodik olarak ruhumu kurtarmaya çalışan kilise görevlilerine göre çok günah işledim.

Hayat. Kurtarılmak istememem çok kötü.

Yalancı.

Zihnimin arkasındaki o iğrenç sesi duymazdan gelip kapıyı iterek açıyorum. Ya da deniyorum. Göründüğünden daha ağır ve muhtemelen tuzlu havadan dolayı kapı çerçevesine doğru şişmiş. Kımıldaması için bile omzumu tahtaya dayamam gerekiyor. Kapı isteksizce açıldığında terliyor ve Thane'in adına küfrediyordum.

Diğer yer o kadar da kötü değildi. Evet, insanlar benden kaçıyordu ve Henryk'in mutfakta beni öldürmekle tehdit ettiği o talihsiz olay vardı, ama en azından kuru ve sıcaktım ve kapılardan geçip içeri girmek zorunda kalmıyordum.

Etrafıma bakıyorum. "Thane, benden nefret ettiğini düşünmeye başlıyorum."

Koridorlar ve merdivenler aynı tür taştan oyulmuş gibi görünüyor ve bu kadar *nemli olmasaydı* güzel bulabilirdim. Kuru olduğundan emin olduğum ama belli belirsiz ıslak *hissettiğim* bir zeminde çıplak ayaklarımla ilerliyorum.

Bu noktaya kadar öfkem ve adrenalin beni idare ediyordu ama sanki bu koridora ulaştığımda durumun gerçekliği bir anda yüzüme çarptı. Bu koridor kadar nemliyim, yırtık elbisem tenime yapışıyor ve temel ihtiyaçlarımı karşılamıyor. Saçlarım hala ıslak ve sırtımdan aşağı sarkıyor, vücudum ağrıyor ve açım.

Bulduğum odaları araştırıyorum ama hepsi boş. Boştan da öte. Tamamen terk edilmiş hissi veriyorlar. Tıpkı benim gibi. Mobilyasız bulduğum her odada içimdeki panik duygusu daha da artıyor. "Bunu bana yapma, Thane."

Gerçekten mobilya olan bir oda bulduğumda, tam nefes alamıyorum. İnsan yok. Lanet olası insanlar yok. Ama en azından bir yatak var. Yorganı tokatlıyorum ve sadece küçük bir toz bulutu yükseliyor. "Yeterince iyi."

Yatağa yığılıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Bunu yapabilirim. Sadece küçük bir izolasyon. Bunu daha önce de yaptım. Yine yapabilirim."

Yıllar boyunca kendime pek çok kez yalan söyledim. Canavarın doğası.
Yalanlar beni hiç bu yalanlar kadar umutsuzluğa sürüklememişti.
Bunu yapamamam tamamen mümkün.

THANE

I Catalina'ya gitmemek için her şeyimi veriyorum. Onun varlığını istediğimden değil elbette. Daha çok iyi yerleştiğinden emin olmak istediğimden. Ayrıca, Embry'nin suçluluk duygusunun cömert bir yardımı da olabilir.

Kafamda kelimeler uçuşuyor.

Bir hafta sonra kaleye girdiğimde Ramanu'nun beni beklediğini görmek neredeyse içimi rahatlatıyor. Kollarını kavuşturmuş, dudaklarını aşağıya çeken bir kaşla duruyor. "İnsanının neden geçemeyeceğim bir koğuşun arkasında olduğunu açıkla."

Bir hata. Pazarlıkçı bir iblisin içeri girebilmesi için koğuşlarımı açmaya hevesli olduğumdan değil ama Ramanu'nun kontrolleri Azazel ile devam eden sözleşmenin bir parçası.

Kendimi sudan çıkardım ve onlara baktım. "Bunu sabaha kadar düzelteceğim."

"Bunu şimdi düzelteceksin," diye çıkıştılar. "Eğer onu kontrol etmeden buradan ayrılırsam, sözleşmeyi ihlal etmiş olursunuz."

Lanet olsun sözleşmeye, lanet olsun bu şeytana ve lanet olsun düşünmeden duramadığım kadına.

Bir haftadır eve gitmekten başarıyla kaçınıyorum ama bizzat orada olmadan koğuşların anahtarını alamam. "Gel bakalım."

"Ben yüzmüyorum, Thane." Ramanu nazikçe dudak bükerek. "Bu benim haysiyetime yakışmaz. Seninle girişte buluşuruz."

Onlardan bana portal olmalarını da isteyebilirim ama kendimi hazırlamak için bu yolculuğa ihtiyacım olacak. Ramanu'ya Catalina'ya kadar eşlik etmesem garip olurdu, bu da onu tekrar göreceğim anlamına geliyor. Bacaklarını ayırıp amının tadına baktığımdan beri ilk kez.

Arzu içimi titretiyor ve suya girerek hareketi maskeleyerek için elimden geleni yapıyorum. Tanrıça, onun tadı. Boşaldığında adımı haykırışı. Eğer daha iyi bilmeseydim, onun bana büyü yapan bir cadı olduğunu düşünürdüm.

Aslında . . .

Ne kadar uzun yüzersem o kadar mantıklı geliyor. Evet, öyle olmalı. Bizim diyarımızın insanları ile insan diyarının insanları çok fazla etkileşime girmezler. Eskiden diyarları geçmek daha kolaydı ama nesiller boyunca durum böyle olmadı. Yine de, diyarlar birbirine kapandığında insan tarafında sıkışıp kalanlar oldu. Onların soyu bugüne kadar seçkin insanlar arasında devam etti. Catalina'nın atalarından birinin büyüleri biriyle oynamış olması tamamen mümkün. Belki de bir siren. Beni çizme şekline kesinlikle uyuyor.

Evimin girişine yakın bir yerde yüzeye çıkıyorum. Söz verdiğim gibi, Ramanu koğuşun kenarındaki küçük kaya çıkıntısının üzerinde duruyor. Etrafı bu kadar suyla çevrili ve barınaksız olduğu için belli belirsiz tedirgin görünüyorlar, bu da sadece aptal olmadıklarını pekiştirmeye yarıyor.

Ben ya da adamlarımdan biri bir düşmanı derinlere sürüklemese bile deniz her türlü tehlikeyi barındırır.

Sudan çıktım ve koğuşa doğru ilerledim. "Kanına ihtiyacım olacak."

"Doğal olarak." Avuç içlerini gözlerinden birine bastırıyorlar ve sonra bana teklif et.

Parmaklarımı kanın içinde sürüklüyorum ve sonra sembolü koğuşun önünde havada boyuyorum. Benim için anahtarlanmış, bu yüzden onu değiştirmeme izin veriyor

Ramanu girebilir. Birkaç saniye sonra sembol koyu mavi renkte parlar. "İstedığınız gibi girip çıkabilirsiniz." Onlara bakıyorum. "Uslu durduğunuz sürece."

"Sevgilim, ben hiç uslu durmam." Bana kurt gibi sırtıyorlar ama sırtışları görüldüğü kadar çabuk kayboluyor. Önümüzdeki kaya kulesine dönüyorlar. "Burada yalnız bir yeriniz var. O neden kalede değil?"

Adamlarımı hizaya getiremeyebileceğimi kabul etmek zayıflığı kabul etmektir. Bunu varisim Embry ile yapmak başka bir şey. Bu detayları kesinlikle bir pazarlıkçı iblisle paylaşmayacağım. "Gizlilik."

Homurdanıyorlar. "Sen öyle diyorsan." Ramanu bir davet olmadan öne doğru adım atıyor ve kapıdan geçerek evimi oluşturan kuleye giriyor.

Neredeyse arkamı dönüp gidecektim. *Yapamayacağım* gerçeği olmasaydı, kesinlikle yapardım. Ramanu'yu kapıdan kadar takip etmem gerektiği, seçimin benim elimden alındığı gerçeği beni kesinlikle rahatlatmıyor. Bu kontrolün olması gerektiği gibi gitmesini sağlamak için Ramanu'yu takip etmeliyim.

Catalina'yı yatak odalarından birinde buluyoruz. Üzerinde hâlâ geçen haftadan kalma yırtık elbise var ama belli ki temizlemeye çalışmış. Yatağa uzanmış, saçlarını bir parmağının etrafında döndürüyor. "Demek geri döndün."

Ramanu odayı bir çırpıda tarıyor ve beni kapıdan geri itmek için topuklarının üzerinde dönüyor. Buna izin verdim. Başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuştum. Yatak odasının kapısını çarpıyorlar ve bana hırlıyorlar. "Bu da ne böyle, kraken?"

"Ben ..." Boğazımı temizliyorum. "Bilmiyorum."

"Bu durum sözleşmeyi tetiklememiş olabilir ama benimle dalga geçme. Azazel'in insanları için beklediği yaşam koşulları bu değil ve sen de bunu biliyorsun." Uzun siyah bir pençeyle göğsümü dürttüler. "Onu buradan çıkaracağım."

"Sorun değil."

İkimiz de Catalina'yı kapı aralığında bulmak için dönüyoruz. Onu son gördüğümde daha solgun görünüyor ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Bizi inceliyor ve başını sallıyor. "Bu konuda kavga etmeye gerek yok. Gördüğünüz gibi, ben iyiyim."

"*Görebildiğim kadarıyla*, bu benim kullanacağım bir kelime değil." Ramanu ses tonunu yumuşattı. Beni son bir kez daha dürttüler. "Onunla konuşacağım ve eğer söyledikleri hoşuma gitmezse, *sen de benim* söylediklerimden hoşlanmayacaksın."

Cevap verecek zaman yok ve dürüst olmak gerekirse ne söyleyeceğimden emin değilim. Catalina'nın iyi olmadığı o kadar açık ki, aklımı nasıl toparlayacağımı bilemiyorum. Yine de ben bir eylem adamıyım ve özellikle yapabileceğim bir eylem var.

Çalışanlarımı, genç bir kadın ve yaşlı bir kadını mutfakta buluyorum. Ben odaya girerken ikisi de doğruldu. Bunu yapmanın uygun bir yolu var ama sağlıklı düşünemeyecek kadar yıpranmış durumdayım. "Bunun anlamı ne? Catalina neden hâlâ bir hafta önceki elbisesini giyiyor ve tozla kaplı bir odada kalıyor?"

Yaşlı kadın, Della, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sizi takip ediyoruz efendim. O dışlanmış durumda ve dolayısıyla eylemlerimiz de bunu yansıtıyor."

Benim ipucum.

Tanrıça, bir hata yaptım.

Neredeyse onlara hırlayacaktım ama bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Onların değil. Bunun yerine sertçe, "Catalina benim onur konuğumdur ve öyle muamele görecektir," diyorum.

Annis'in yüzü kızarır. "Özür dilerim efendim. Hiçbir fikrim yoktu. Eğer bilseydim-"

"Benim hatam," diye araya girdim. "Ama bir daha olmamasına dikkat et. En azından onu besliyor muydun?"

"Elbette." Della çarpılmış gibi geri çekilir. "Biz kötü adam değiliz. O beslendi."

Annis bana bakmak için Della'nın arkasına doğru eğiliyor. "Ona sade ekmek verdik," diyor yardımsever bir şekilde.

Sade ekmek. Catalina bir haftadır esir muamelesi görüyordu ve benim bundan haberim yoktu, çünkü burada değildim. Aramıza biraz mesafe koyma konusunda çok endişeliydim - onun yanındayken dönüştüğüm adamlarla

-Sonuçlarını düşünmek için durmamıştım.

Kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

"Doğru dürüst bir yemek hazırla," dedim. "Ve onun için bir oda daha temizle, Annis." Catalina'yı buraya getirme nedenimi yanlış anladıkları için onları suçlayamayacağım gibi, kıyafet durumu için de onları suçlayamam. Burada bir insana uyacak kıyafet yok. Kumaş giysilerle sadece özel günler için uğraşıyoruz ve o zaman bile sadece su altında olmayacak olanlar için. Bu, insanlarla daha özgürce çiftleştiğimiz zamanlardan kalma bir gelenek. Çıplaklık hakkında garip fikirleri var.

Geldiğim yoldan geri dönüyorum, düşüncelerim zaten bunu düzeltmekle meşgul. Embry'den daha fazla kıyafet getirmesini istemem gerekecek. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki, Ramanu'nun koridora adım atışını neredeyse kaçıırıyordum.

Beni gördükleri için benim onları gördüğümde daha mutlu görünmüyorlar. "Kalmak istiyor."

"Neden?" Sorumu daha iyi düşünmeden önce söyledim. Catalina'nın kalmasını istiyorum elbette. Onun gitmesi, Embry için hazır hale getirmek için savaştığım her şeyi kaybetmek demek. Halkımı pazarlıkçı bir iblise lider olarak boyun eğmeye zorlamak demek. Bu sonucu istemiyorum.

Ben de Catalina'nın gitmesini istemiyorum.

"Kendince sebepleri var," diyorlar kısaca. Birkaç saniye beni inceliyorlar. "Kocanızı birkaç yıl önce kaybettiğinizi biliyorum."

Bununla nereye varacaklar? "Beş yıl önce." Çok uzun, ama hiç zaman yok.

"Kaybınız için üzgünüm." Neredeyse ciddi gibiler. "Kimse senden o kadınla evlenmeni beklemiyor Thane. Sadece ona bir tutsak gibi davranma, yoksa bir daha buraya geldiğimde onu Azazel'e geri götürürüm - onun ya da senin itirazlarına aldırmadan. Beni anlıyor musun?"

"Evet," diye idare ediyorum. Bu tehdit için onlardan nefret etmek istiyorum ama haklılar ve ikimiz de bunu biliyoruz. "Anlıyorum."

Ramanu bir süre daha beni inceliyor, sonra başını sallıyor. "Öyle olsa iyi olur." Arkalarını dönüyorlar. "Ben kendim çıkarım."

Ayak seslerini daha fazla duyamayana kadar bekliyorum ve sonra koğuşlardan geçerken pır pır edene kadar bir süre daha bekliyorum. Ancak o zaman Catalina ile aramdaki kapalı kapıya dönüyorum.

Özür dilemek yapılacak en doğru şey. Ciddi bir yanlış hesaplama yaptım ve bunun acısını o çekti. Başka biri olsaydı, çoktan o odada özür diliyor olurum.

Ama o başka biri değıl. Ve bu kadın, daha önce tanıştığım hiç kimse gibi beni derimden etkiliyor. Brant'i her şeyimle sevdim, ta ki hayatlarımız hala atlatamadığım bir şekilde birleşene kadar, ama beni asla Catalina'nın sadece birkaç kelimeyle yapabildiğı uzunluklara sürüklemedi.

Ve bu sınırlı etkileşimlerden kaynaklanıyor. Onunla daha fazla zaman geçirirsem aynı adam olacak mıyım? Yoksa onun varlığının ateşini geçmişimin hayaletlerini kovacak mı?

Serbest bırakmaya hazır olmadığım hayaletler. Hayaletleri bırakmaya hazır olacağımı *hiç* sanmıyorum.

Brant hayatımın aşkıydı. Sadece kısa bir süredir tanıdığım bu insan kadın, onun yerini alamaz ya da onu benden alamaz ama bu, onun ölümünden bu yana beni başka hiç kimsenin etkilemediğı kadar etkilediğı gerçeğini değıştirmiyor.

Bu beni korkutuyor.

Eğer bu kapıyı çalarsam, eğıer beni kabul ederse, etkileşimin nasıl gideceğini bilmiyorum. Birbirimize laf atacak mıyız? Normal bir konuşmayı başarabilecek miyiz? Yoksa beni kıskırtıp baştan çıkaracak ve onun yanımdayken sahip olduğum azıcık kontrolü de devre dışı mı bırakacak?

Hâlâ dilimde onun tadını alabiliyor, kulaklarımda çınlayan zevk çığlıklarını duyabiliyorum. Arzum ellerimi titretiyor. Ona dokunmak istiyorum.

İhtiyaç sınırında bir vahşet. Tekrar yakınlaşırsak tam olarak bunu yapmayacağımı garanti edemem.

Bunu garanti edemeyeceğim için yumruğumu indirip kapıdan uzaklaşıyorum. Catalina'nın ihtiyaçları karşılanacak. Bunun olmasını sağlamak için orada olmama gerek yok.

Aslında, benim yokluğum ona daha çok hizmet edecek. Dönüyorum ve uzaklaşıyorum.

CATALINA

I Thane'i görmeyeli *haftalar* oldu. En azından Ramanu'nun kıpkırmızı bir yıkım topu gibi ilk gelişinden bu yana gördüğüm muamele önemli ölçüde değişti. Yemekler çok daha lezzetli hale geldi, Ağırlıklı olarak balığa yönelmiş olsa bile. Thane'in kardeşi ve bölgenin varisi Embry, ertesi gün ne yapacağımı bilemediğim kadar çok kıyafetle geldi. Çok azı kullanışlı ama sorun değil.

Ben pratik bir insan değilim.

Ramanu gün aşırı geliyor ve bunun acıma duygusundan kaynaklandığını bilsem de umurumda değil. Arkadaşa açım ve onların arkadaşlığı çok hoş.

Arzuladığım arkadaşlık olmasa bile.

Koridorlarda dolaşıyoruz ve beni geçmiş zamanlardaki kraken hükümdarlarının hikâyeleriyle eğlendiriyorlar. Görünüşe göre gerçekten şüpheli olanlar varmış. Ben de en eğlenceli hayat hikayelerimi seçiyor, endişe verici olabilecek her şeyden arındırıyor ve onları paylaşıyorum.

Sualtı geçitlerinden uzak durup kulenin tepesine tırmanıyor, karşımıza çıkan her odayı didik didik ediyoruz. Boş olmayanlar, ilk hafta kendime ait yaptığım odadan bile daha tozlu mobilyalar içeriyor. Buranın terk edilmiş olduğu daha açık olamazdı.

Thane'in beni buraya doldurması ve tüm niyet ve amaçlar için beni de unutmuş gibi görünmesi uygun.

Çalışanlarla -Annis ve Della- arkadaş olmaya çalışıyorum ama bu girişimlerimden dehşete düşüyorlar. İnsan olduğum için mi, misafir olduğum için mi yoksa sadece *ben* olduğum için mi anlayamıyorum ama herhangi bir işlerine yardım etmeme izin vermiyorlar ve yemeklerimi onlarla birlikte götürmek istediğimde beni mutfaktan kovuyorlar.

Ramanu'nun ziyaretlerine rağmen çok yalnızım.

Yeterince güvende olduğum, giydirildiğim ve doyurulduğum gerçeğiyle tatmin olmalıyım. Eğer yalnızsam, yine de pek çok insandan daha iyi bir hayatım var. Ama kilitli bir kule, kilitli bir odadan daha iyi değil ve benim çok fazla boş vaktim var.

Penceremden dışarı bakıp kaçmak için ne kadar yüzmem gerektiğini düşünecek kadar ileri gidiyorum. Uzakta birkaç ada var, bunlardan birinin kalenin olduğu yer olabileceğini düşünüyorum ve daha da büyük bir kara parçası o kadar uzakta ki ufukta ancak bir leke gibi görünüyor.

Çok uzak. Hepsi, çok uzak.

Yüzebilseydim bile, oradan ayrılmak için tüm o açık alanı göze almam gerekirdi. Bir okyanus yırtıcısının avına neler yapabileceğini bilecek kadar *Köpekbalığı Haftası* izledim ve eminim bu denizlerin sundukları çok daha tehlikelidir.

Kapana kısıldım. *Kapana* kısıldım. Kafesteki bir fare. Kapana kısılmış bir kurt. Etrafta ne kadar dolaştığımın ya da çatıya kaç kez çıktığımın bir önemi yok. Gidecek hiçbir yer yok.

En kötüsü de, Thane'i düşünmeden edemiyorum.

İşte bu yüzden buradayım, beni ilk gün getirdiği mağaraya giden, gerçekten çok yüksek merdivenlere göğüs geriyorum. Burası karanlık ve kulenin geri kalanından bile daha nemli. Altımda, suyun taşları yaladığını duyuyorum.

Korku kabarıyor ve ben gülüyorum, sanki onu saf bir kabadayılıkla uzak tutabilirmişim gibi. "Thane!" Saat geç oldu. Belli ki burası onun evi, her ne kadar benimle karşılaşabileceği yerlerden kaçınıyor olsa da. Yakınlarda olmalı.

Ya öyle ya da kendimi normalden daha büyük bir aptal durumuna düşürüyorum.

Zerre kadar kendimi koruyabilseydim, muhtemelen onun yokluğunu bir rahatlama olarak görürdüm. Mesafeli biri ve benden etkilendiği belli olsa da benden hoşlanmıyor. Beni onaylamadığı da kesin. Ayrıca yarı dokunaçlı ama bu onun hakkında en az şüphe uyandıran şey. Öncelikler listemin *bu* olması şu anki ruh halim hakkında ne söylüyor bilmiyorum.

Hiçbir zaman temkinli bir tip olmadığım için, işte buradayım, taş merdivenlerden karanlığa doğru inerken onun adını giderek artan ses tonlarıyla söylüyorum. Merdivenlerin dibine ulaşıyorum ve kalçalarımın nasıl titrediğini itiraf etmeyi reddediyorum. Bütün gece dans edebilir ve kilolarca tekila içebilirim ama spor salonuna seyrek gidişlerimde merdiven makinesini es geçiyorum. Çatıya yaptığım yolculuklar bile dayanıklılığımı artırmaya yetmiyor. Buradan çıkmak için tüm o merdivenleri tekrar *tırmanmak* zorunda kalma düşüncesi umursamazlığımı artırıyor.

Thane gelmezse ve burada uyumak zorunda kalırsam kendimi gerçekten aptal gibi hissedeceğim, ama ...

Ramanu bir süreliğine gidecek. Ne kadar süreceğinden emin değiller. Bugün beni bu konuda uyarmaya geldiler. Pazarlık işleri için çağrıldılar ve bana zarar gelmeyeceğini hatırlatmak istediler ama aynı zamanda bana eşlik etmek için burada olmayacaklar. Yerime başkası bakacak ama gün aşırı gelmek yerine haftalık kontroller yapacaklar.

Yine yalnız.

Her zaman

yalnız.

Etrafa bakıyorum. Buraya son gelişimle tamamen aynı. Merdivenlerin altındaki bu küçük taş platform dışında

mağara suyla dolu. Burası geldiğimiz yer, yani belli ki daha büyük bir su kütlesine bağlı.

Burada olmak zorunda. Olmak *zorunda*.

"*Thane!*" Adını söylerken sesim yarıda kesiliyor. "Buraya gel, seni lanet korkak!"

Suda dalgalanmalar oluşuyor ve durduğum yere doğru yarışırken giderek büyüyorlar. Umarım bu Thane'dir ve beni hiç de eğlenceli olmayan bir şekilde yemek üzere olan bir iblis alemini yırtıcısı değildir. Neredeyse kaçma içgüdüğü beni ele geçiriyor ama henüz gerçekten ölme nezaketini göstermemiş bir hayalet gibi bu yerin koridorlarında tek başına dolaşmaya bırakılmakla kıyaslandığında yutulmak nedir ki?

Thane, dokunaçları ve sert öfkesiyle bir tanrı gibi sudan yükseliyor. O dokunaçları görünce amımın nabzının atması benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum ama sanırım beni onlarla boşalttığı için affedilebilirim. Dürüst olmak gerekirse, o ırkçı beyaz yazar yanlış anlamış. H.P. Lovecraft ne kaçırdığını bilmiyordu.

Dokunaçlar *seksidir*.

Thane de öyle. Kısmen insansı olabilir ama yine de iyi yapılmış. Yüzündeki o soğuk onaylamama ifadesi çok tanıdık. Ters ters bakıyor. "Burada ne yapıyorsun? Bir şey mi oldu?"

Son soruyu bir endişe olarak görmeyi reddediyorum. *Reddediyorum*. Benden hoşlanmıyor, yoksa benden kaçmazdı. Sorun değil. Ben de ondan hoşlanmıyorum. Muhtemelen.

"*Sıkıldım*." Ani titremelerimi gizlemek için ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Beni elde etmek için büyük bir baş ağrısına katlandın ve benimle birlikte olmaktan zevk almak için tüm bölgeni riske attın. Beni görmezden gelmeyi bırak ve beni eğlendir. Tabii Ramanu'yu becermemi istemiyorsan, *ki* açıkçası ben de buna varım çünkü etrafta olmak çok keyifli."

Üzerinde durduğum platformun ucunda durdu ve devasa ellerini taşa bastırdı, sanki denemek isteyip istemediğine karar veremiyormuş gibi

. . ya da avının etrafını saran bir yırtıcı hayvan gibi üzerime atılır. "Ramanu sana sahip olmayacak."

Göz kırpıyorum. Vay canına. *Vay be*. "Tanrım, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle." Yani, Ramanu'ya karşı da pek öyle hissetmiyorum. Onlardan çok hoşlanıyorum ama bu daha çok arkadaşlık hissi, daha az kıyafetlerini yırtma isteği.

Ama bu, Thane'in bunu bu kadar açık bir şekilde ifade etmesinin iyi hissettirdiği anlamına gelmiyor. Çenesini ayarlıyor. "Sen benimsin, Catalina."

Bu cümle beni heyecanlandırmadı. Hayır. Azıcık bile değil. "Çok hoş, ama durum buysa neden evcil hayvan beslemediğini anlıyorum. Bakımsızlıktan ölürlər."

"İhmalkâr değilim."

"Kanıtla." Onu kışkırtmak akıllıca değil. Gerektiğinde şefkatli olduğunu kanıtladı ama haftalardır evinde olmama rağmen onu gerçekten tanımıyorum. Beni bir kuleye kilitlemenin yeterince iyi olmadığına karar verip bir odaya kilitleyebilir.

Eğer bunu yaparsa, pencereden atlarım. Yüzme bilmesem kimin umurunda? Boğulacak değilim ya.

"Git" diyor.

"Yoksa ne olur?"

O ürkütücü siyah gözlerini bana kırıştıyor. "Yoksa ne olur?"

"Evet." Pislik gibi davranıyorum ama duramıyorum. Ses tonum huysuz ve şımarık. Eğer gidersem, yüzeyin altına geri dönecek ve ben yine yalnız kalacağım. Bu noktada, yalnız kalmak zorunda olmadığım sürece bana bağırması umurumda değil. "Genellikle bir ultimatoma ya da tehdit vardır."

Thane'in parmakları esniyor. Katı taşın tepki olarak çatladığını görmek beni hafifçe dehşete düşürüyor. Yavaşça konuşuyor, kuru sesi her nasılsa benimkinin bu alanda yankılandığı gibi yankılanmıyor. "Catalina, eğer şu merdivenlerden hemen çıkmazsan, seni geberteceğim."

Tehlike, tehlike, defol git buradan.

Ama ben istemiyorum. Bu berbat bir fikir. Daha önce iki kez birlikte boşaldık -daha doğrusu ben boşaldım, o da amım asitten yapılmış gibi fırladı- ve her ikisinde de bu kadar tehlikeli değildi. Ama ayağıma atılan bir eldivene asla karşı koyamadım -genellikle benim zararıma.

"İçimdeki veledi sikip at. Bu çok büyük bir görev." Zihnimin bir kısmı arkamı dönüp gitmek için bağılıyor ama yapmayacağımı zaten biliyorum. Uzanıp koyu mor elbisemin omuzlarını açıyorum. Embry'nin son teslimatı sayesinde yeni bir tane. Ze asla sohbet edecek kadar uzun kalmıyor, bu da hiç gelmemesinden ve elbiselerin sihirli bir şekilde kapımın önünde belirmesinden daha kötü bir durum. Embry'de gördüklerim hoşuma gitmişti ama anlaşılan hislerim karşılıklı değilmiş.

Elbise vücudumdan aşağı kayıyor ve Thane sanki ona fiziksel acı veriyormuş gibi bu hareketi izliyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Eminim yapamazsın. Ben özüme kadar bir veledim."

Hareket etmek için gerildiğini bile fark etmedim. Bir an köpeğine tekme atmışım gibi bana bakıyor. Sonra etrafımı sarıyor. Dokunaçlar kollarımı ve bacaklarımı sarıyor ve beni şaşırtmaması gereken ama yine de şaşırtan bir yumuşaklıkla yere yatırıyor. Sıkılaşıyorlar, beni geniş ve çaresiz bir şekilde tutuyorlar.

Thane üzerimde beliriyor. Beni tutarken bile hala mesafeli görünmesinin neden bu kadar korkutucu ve seksi olduğunu bilmiyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, tam bir sinirlilik timsali... ta ki gözlerine bakana kadar. Orada soğuk ya da mesafeli hiçbir şey yok. Sanki en sevdiği tatlıymışım ve nereden başlamak istediğini bilmiyormuş gibi vücuduma bakıyor. "Sen sürekli bir sınavsın, Catalina."

Bana daha önce duymadığım bir şey söyle. "Ooooh. Büyük korkunç kraken." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum, ne zaman bırakacağımı hiç bilmediğim gerçeği dışında.

"Konuşmayı kes yoksa ağzını tıkarım." Hem ses tonu hem de ifadesi sinir bozucu derecede ciddi. Onu test etmek için fazla ciddi.

Ters ters bakarak dudaklarımı birbirine bastırma gösterisi yapıyorum. Dudakları bir sırtışıla bükülüyor ve ardından iki dokunaç yayılmış kalçalarımın amıma doğru kayıyor.

Bakışlarını tutuyorum. Bu şimdiye kadar oynadığım en vahşi tavuk oyunu gibi geliyor, ama önce pes etmeyi reddediyorum. Tehdit ettiği şeyi yapacak ya da yapmayacak. Her iki durumda da ben kazanırım. Beni tekrar göndermedi. Henüz göndermedi. O burada, bana dokunuyor ve tüm dikkatini bana veriyor.

"Neye mal olacak?" Neredeyse benimle konuşmak yerine kendi kendine mırıldanıyor gibi. "Daha fazla orgazm mı? Kıçını sikmek mi?"

"Yap," diye nefes nefese kaldım. "Hepsini. Şimdi. Lütfen."

Bir dokunaç amıma ulaşıyor ve içeri bastırıyor. Yanıt olarak inliyorum. Geçen sefer ne kadar iyi hissettirdiğini hayal ettiğime kendimi ikna etmiştim, gerçek olamayacak kadar iyi olana kadar kafamda kurmuştum. Yumuşak ama aynı zamanda sert ve bükülüyor.

Bu garip hissiyata o kadar odaklanmışım ki, kıcıma bastıran diğer dokunacı neredeyse kaçırıyorum. Bunu başarmak için yeterince kaygan ve çok ileri gitmeden önce duruyor. Sessiz kalmaya çalışıyorum. Gerçekten de öyle. Ama ben neysem oyum. Soluk soluğa bir inilti çıkarıyorum. "Oooh. Sapıkça."

"Sana söyledim, Catalina." Başını yavaşça sallar.

Başka bir dokunaç uzanıyor ve başımın etrafına dolanarak ağzımı kapatıyor. Küfretmeye çalışıyorum ama o açık ağzımı kullanarak bir tıkaç oluşturuyor ve dokunacını dişlerimin arasından geçiriyor. Tadı tıpkı geçen seferki gibi kaygan ve hafifçe tuzlu su gibi.

Amımın içine daha fazla dokunaç sokuyor. Dolgunluk neredeyse ezici - ilk seferden çok daha fazla. Kıvrınmaya çalışıyorum ama kaçmaya mı yoksa yaklaştırmaya mı çalıştığımı söyleyemiyorum. Beni bu kadar etkili bir şekilde çevrelemesine rağmen ellerini üzerime koymamasından *nefret* ediyorum.

"Bu daha iyi," diye düşünüyor Thane. "Böyle olduğunda çok daha hoş oluyorsun." Dokunaçları içimde kıvrılıyor, dolgunluk patlamak üzereymişim gibi hissettiriyor. Bu çok fazla. Boğuk bir protesto çığlığı

atıyorum,

ve beni doldurmayı bıraktı. Yine de geri çekilmiyor. Bunun yerine daha da yaklaşıyor. . ya da beni ona yaklaştırıyor, dokunaçları bedenimi kaydırıyor.

O bana bakarken zevk kanımda dolaşıyor. Her şey çok çabuk ters gitti ve ben hâlâ farklı bir şey yapacaktım gibi davranamıyorum. Kendimi biraz Thane'in oyuncak bebeği gibi hissetsem de şu anda hiç sıkılmadığıma eminim. Aramızdaki mesafe şimdi daha az olsa da beni *öldürüyor*.

"Dokun bana." Ağzındaki tıkaç yüzünden kelimeler anlaşılmıyor.

"Sana dokunuyorum." Beni arkaya yatırıyor, alt yarımı kaldırıyor, böylece beni doldurduğu yeri engelsiz bir şekilde görebiliyor. "Evet, seni böyle seviyorum." Kukumdaki dokunacı hızla atan kalbimle aynı anda atmaya başlıyor. Bu çok küçük bir hareket ama sırtımı eğmemi ve ağzımdaki dokunacın etrafında inlememi sağlıyor. Çok yaklaştım. Böyle devam ederse . . .

"Geveze küçük velet." Hâlâ beni çılgına çeviren o mesafeli tonu var ama sesi normalden biraz daha sert. "Seni becermem için beni kıskırtamazsın. Bunu bir irade yarışına dönüştürdün." Gözlerini kırıştırıyor. "Hak ettiğin zaman sikimi alacaksın."

İnliyorum. Kafamda *daha fazlası* dışında bir düşünce yok, *lütfen bana daha fazlasını ver*. O kadar yakınım ki canım acıyor, gerçekten yıkıcı bir orgazmın kıyısında sallanıyorum. Ve hala beni, alabileceği ya da bırakabileceği ilginç bir örnekmişim gibi izliyor. Bundan nefret ediyorum. Ben bayılıyorum.

Mücadele etmeye başladım. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Bu onun içimde daha sert atmasını sağlıyor, dokunaçlarının beni açık tutmak için uzuvlarımı daha sıkı sarmasını sağlıyor.

Sonunda Thane bir eliyle karnımın alt kısmına bastırıyor.

"Yeter." Donup kaldım.

Başparmağı klitorisimi okşayabilsin diye elini çeviriyor. "İyi bir kız olabileceğini kanıtla, Catalina." Dokunuşu o kadar yumuşak ki, şu anda devasa bir sinir ucu beklentisi içinde olmasaydım bunu hissedebilir miydim bilmiyorum. Sanırım hıçkırıyor olabilirim. Emin olamıyorum.

"Nasıl?"

Beni nasıl anladığını bilmiyorum. Belki de anlamıyordur. Belki de sadece kontrolümü tamamen kaybetmemi bekliyor. Thane'in dudakları neredeyse zalimce bir şekilde titriyor. "İyi bir kız ol ve benim için boşal. Şimdi."

İstemiyorum. Birdenbire Thane'e tek bir lanet şey bile vermek istemiyorum, sadece yüzündeki memnun sırtışı silmek için bile olsa. Ne yazık ki vücudumun başka fikirleri var.

Orgazm oluyorum. Dalga yükseliyor, yükseliyor ve sonra tekrar yükseliyor. Üçüncü kez yükseldiğinde, protesto için haykırıyorum. Çok fazla. Bu çok *fazla*. Bir tsunami gücüyle çarpıyor, bana çarpıyor ve beni altına alıyor.

Bir süre sonra dokunaçlarla değil, *insansı* kollarla taşındığımı hissediyorum. Gözlerimi açma isteği neredeyse bastırıyor ama Thane uyandığımı fark ederse beni yere bırakıp tekrar ortadan kaybolacağından korkuyorum. Onun yerine geniş göğsüne sarılıyorum. O da karşılık olarak kollarını bana doluyor.

"Bana geri döndüğünü biliyorum."

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum ve onun okyanus kokusunu içime çekiyorum. Bu çok güzel, özellikle de içimde hâlâ şarkı söyleyen zevkin yankıları varken. Thane başımın üzerinde iç geçiriyor ve yükselmeye devam ediyor. Çok geçmeden duruyor ve beni dikkatlice ayaklarımın üzerine bırakıyor. "Yatağına git, Catalina."

Bu noktada gözlerimi kapalı tutmak aptalca ama mantığımın ne yapacağını belirlemesine asla izin vermedim ve şimdi de buna başlamayacağım. "Bu eğlenceliydi." Tanrım, sesim kendim gibi çıkmıyor. Sesim hırıltılı ve neredeyse zayıf. "Bir ara tekrar yapmalıyız. Mesela şimdi."

Arkamda açılan bir kapının sesini duyuyorum, dokunaçların taşa sürtünme sesini. Thane omuzlarımdan tutup beni kendisinden uzaklaştırıyor. Serin nefesi kulağımın kabuğunu okşuyor. "Eğer tam yirmi dört saat boyunca uslu durabilirsen, bunu düşüneceğim." Beni ileriye, odama doğru itiyor.

Ancak o zaman aslında hiçbir şey için söz vermediğini fark ettim. Sadece düşüneceğini söyledi. Tam dönüyordum ki kapı arkamdan kapandı. Bacaklarım pes etmeye çalışsa da kapıya doğru tökezliyorum ve beceriksiz ellerimle çekerek açıyorum.

Koridor boş. Thane

gitmiş.

Tekrar.

THANE

T Bu sefer kuleden ayrılmıyorum. Haftalardır bu kadından -bu yerden- uzak durmaya çalışıyordum ama bir kez karşılaşınca bana sarıldı ve tekrar boşaldı.

Mesafe işe yaramaz.

Belki maruz kalma

işe yarar.

Kendimle muhakeme ederken bile, arzuladığım şeyi almak için bahaneler aradığımı biliyorum. Catalina ile bu karşılaşmalarımda kendimi zar zor tanıyorum ama beş uzun yıldan beri ilk kez geçmişî düşünmüyorum. Onun yerine geleceğı planlıyorum.

Evet, bu gelecek vizyonu Catalina'nın sikimde olmasıyla sona eriyor, ama yine de hoş karşıladığımdan emin olmadığım bir değışiklik. Bu noktaya kadar zevk, bir kaşıntıyı gidermek için aranan bir şeydi: yemek, su ya da uyku gibi bir ihtiyaç. *Arzuladığım* bir şey değildi. Bir daha böyle bir çekim hissedeceğimi hiç düşünmemiştim ve bununla birlikte gelen suçluluk duygusuna engel olamıyorum. Brant gideli yıllar oldu ama Catalina'yı bu kadar çok istemek ihanet gibi geliyor.

Önemli değil. Bu kaçınılmaz.

Sabah ilk iş Della'yı mutfakta buluyorum ve talimatlarımı iletiyorum. Belki de tekrar gitmeli ve Catalina'ya verdiğim sözü yerine getirmek için yirmi dört saat sonra geri dönmeliyim, ama meydan okumayan bir meydan okumanın anlamı yok. Varlığım, onun beni kışkırttığı kadar onu da kışkırtıyor gibi görünüyor. Eğer

Günü benimle geçirirken ... iyi ... olmayı başarabilirse, yarın gece onu ödüllendireceğim.

Beklenti içimi yalayıp geçiyor, hemen ardından suçluluk duygusu geliyor. Bu kadından zevk almamalıyım. Onun varlığı bölgenin iyiliği için katlanılması gereken bir şey. Kendimi eğlendirebileceğim bir oyuncak değil.

Kendime bunu söylerken bile merdivenlerden Catalina'nın odasına doğru ilerliyorum. Ramanu'nun ilk giriş yaptığı odadan farklıydı. Onu kulenin daha alçak bir bölümüne, ihtiyaçlarını daha iyi karşılayabilecek bir odaya taşıdım. Eğer giriş havuzuna daha yakınsa, bu sadece bir tesadüf. Merdivenlerden çıkarken kapı biraz gizlidir, bu yüzden ilk çıkışı sırasında kaçırmış olmalı.

Kapıyı çalmamak için bir neden bulamadan çalıyorum.

Catalina beni fazla bekletmiyor ama kapıyı açtığında, koyu renk saçları uykuyla dağılmış, üzerinde bir bornoz, bu planın zekâsını merak ediyorum. Yumuşak ve dokunulabilir görünüyor ama şu anda ona dokunmamalıyım.

Geri çekiliyorum. "Giyin."

Aramızdaki yeni mesafeye bakıyor ve yüzünü ovuşturuyor. "Daha yirmi dört saat olmadı." Uykulu sesi bile baştan çıkarıcı. Tanrıça, ama beni bu kadına çeken şeyin ne olduğunu anlamıyorum. Neden şimdi, nihayet bir nebze normale dönmüşken?

"Eğer test edilmiyorsanız testin ne anlamı var?"

Parlıyor ve gülümsemesi o kadar gerçek ki nefesimi kesiyor. "Günü benimle mi geçireceksin? Ciddi misin?"

Suçluluk duygum katmanlar kazanarak büyüyor. Onun varlığının geçmişimin gölgelerini gölgede bırakmasına izin verdiğim için suçluluk duyuyorum. Açıkça ihmal ettiğim için suçluluk duyuyorum. "Sana kötü davrandım, değil mi? Neden zarar verme maddesi yürürlüğe girmedi?"

"Ah, şu. Eğer normalse zarar vermez." Elinin tersiyle itiyor ama bakışlarımla tam olarak buluşmuyor. "Ben buna alışkınım."

Buna alıştım.

Bu üç küçük kelimenin içinde o kadar çok şey var ki. Geriye dönüp son birkaç haftadaki davranışlarımı değiştiremem ama ileriye dönük olarak değiştirebilirim.

Bencilce. Onu istiyorsun ve bir bahane arıyorsun.

Evet. Evet, doğru. Evet, bu doğru.

"Buna alışmamalısın," diye homurdanıyorum.

Catalina uzun bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Kuleden ayrılabileceğimizi sanmıyorum?"

"Hayır." Yüzünün düşmesinden nefret ediyorum, hayal kırıklığını örtmek için gülümsemesinden daha da çok nefret ediyorum. "Yarın," derken buluyorum kendimi. "Seni dışarı çıkaracağım."

Gözlerini kısıyor. "Bu teklifte bir uyarı var mı? Bana uslu durmamı mı söyleyeceksin yoksa gitmeden önce tüm kuleyi temizlemem gerektiğini mi?"

"Bu iki şeyi de eşit derecede imkansız görevler olarak mı görüyorsunuz?"

"Tabii ki." Dönüyor ve omzunun üzerinden bana şehvetli bir bakış atıyor. "Sanırım benim *hiç* iyi olmadığımı göreceksin, Thane." Catalina ben uygun bir yanıt veremeden kapıyı yüzüme kapatıyor.

İyi oldu. Vereceğim tek tepki onu kendime çekip o akıllı ağzını öpmek olurdu. Başımı yavaşça sallıyorum. Ona iyi davranma görevi verdim ama asıl zor olan *benim* arzularıma yenik düşmemem olabilir.

Tanrı bilir ne kadar zamandır kullanılmayan resmi yemek odasına gidiyorum. *Beş yıldır.* Annis orada ellerini önünde kavuşturmuş bekliyor. Beni görünce biraz ciyakladı. "Her şey yakında hazır olacak efendim."

"Lütfen Catalina hazır olana kadar bekleyin ve sonra ona burada eşlik edin." Ses tonumu olabildiğince nazik hale getiriyorum ama yine de sanki onu keskin bir sopayla dürtmüşüm gibi zıplıyor.

İçimi çekiyorum ve masanın başındaki geniş koltuğa gömülüyorum. Reşit olma yaşıma ulaştığımdan ve bölgede liderlik rolüne adım attığımdan beri, kendim ve halkım arasındaki güç dengesizliğinin acı verici bir şekilde farkındayım. Zayıf sosyal becerilerimin daha da kötüleştirdiği bir güç dengesizliği. Embry'nin kolay cazibesine sahip değilim. Ze halkımız tarafından çok seviliyor. Ben görevi bırakana kadar gün saymıyor olsalar da, görevi bıraktığımda bir kutlama olacağı kesin.

Eğer Azazel reddedilmesi imkânsız davetini yapmasaydı, bu yıl olacaktı. Ama Embry benim gitmem için ısrar etti. Ze hâlâ benim için endişeleniyor.

Embry hazır. Doğruyu söylemek gerekirse, yıllardır hazırdı. Sırf Brant'in ölümünden sonra beni ayakta tutacak bir şeyim olmazsa ne yapabileceğimden korktuğu için beni pozisyonumu korumaya teşvik ettiğinden şüpheleniyorum. Keşke endişelenecek bir şey olmadığını söyleyebilseydim ama o ilk yıl yaşadığım keder beni tanımadığım bir insana dönüştürdü. Hiçbir zaman çok duygusal bir insan olmadım ama onu kaybetmek sanki sahip olduğum azıcık şeyi de elimden aldı. Tamamen hissizleştim.

Hâlâ etkisi geçmedi. Tam olarak değil.

Ayak sesleri beni kendime getiriyor. Catalina yemek odasına girerken başımı kaldırıyorum. Saçlarını biraz düzeltmiş ve dün geceki elbisesine benzer bir elbise giymiş. Bu kez soluk gri, omuzlarındaki tokalar dokunulmak için yalvarıyor gibi görünen hoş bir gümüş. Çözölmek için.

Yanımdaki sandalyeye bakıyor ve sonra garip bir şekilde kenarına tünüyor. Bu odadaki tüm sandalyeler gibi, dokunaçları olan biri için yapılmış, yani bir insan için çok geniş ve eğimli.

"Seni buraya cezalandırmak için getirmedi." Başını kaldırıp baktı, ürkmüştü. "Ne?"

"Kuleye." Etrafımızı gösteriyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, ama bu kadının huzurunda yaptığım herhangi bir şeyi neden yaptığımı da bilmiyorum.

var. Sadece biraz kaybolmuş görünüyor ve ela gözlerindeki o bakışı kovalamak istiyorum. "Henryk seni tehdit etti. Düşünmüyordum. Tepki veriyordum."

"Sadece kızgındı. O kadar da derin değildi."

İşte yine aynı şey. Sağlığının ve refahının bir şekilde kayda değer olmadığı konusundaki ısrarı. "Bıçağı vardı."

"Beni kesmedi." Omuz silkiyor. "Senin müdahalene ihtiyacım yoktu. Ben hallederdim."

Böylece haftalardır kafamı kurcalayan bir şeyi anlamış oldum. "Bu yüzden sözleşme ilk gün yürürlüğe girmedi." Doğrusu, öyle olmalıydı. Catalina'yı kurtarmak için Embry'nin iyileştirme büyüüne ihtiyacımız vardı yoksa *ölecekti*. Bunu zarar olarak tanımlamaktan başka bir yol yok ama Azazel bunu sadece onunla iletişime geçtiğim için biliyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Canınızın yanmasını bekliyorsunuz, bu yüzden başınıza geldiğinde pek fark etmiyorsunuz."

Catalina irkilir. "Vay canına, beni zavallı gibi göster, neden yapmıyorsun?" "Demek istediğim bu değil." Elimi yüzümde gezdiriyorum. Bunu yapmak istemiyorum.

Bölgemi kaybediyorum ama Catalina'nın hem fiziksel hem de başka türlü güvenliği konusunda bu kadar lakayt olmasından giderek daha fazla rahatsız oluyorum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Yanlış bir adım atmayacağıma dair söz veremem ama ihtiyaçlarınızın karşılanması için elimden geleni yapacağım."

"Pas."

"Affedersiniz?"

Odaya bakıyor, belli ki bakışlarımla karşılaşmak istemiyor. "Senden bir acıma siki almaya istekli olabilirim, ama ben gayet iyiyim, Thane. Her ne öneriyorsan, acımana ihtiyacım yok."

Yine yapıyor. Yumruklarımı sıkmamak için mücadele etmek zorundayım. "Sikişmeye acımıyorum."

Catalina ağzını açıyor, söyleyeceklerini gözden geçirir gibi oluyor ve saçının bir tutamını tek parmağının etrafında döndürüyor. "Tamam."

"Bana inanmıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Thane, bana ve kendine kızgınmışsın gibi dokunaçlarınla beni beceriyorsun." Ben bunu anlayamadan elini kaldırıyor. "Şikayet etmiyorum. Bu öyle bir şey değil. Sadece şu anda çektiğin bir-sekizliği anlamıyorum."

Ben de tam olarak anlamıyorum ama onunla bu şekilde konuşmaya da niyetim yok. Burada olmak yeterince zorlayıcı, ama kendimi onun arkadaşlığından keyif almadığım için değil. Suçluluk duygusu. Hem çok fazla hem de yeterli değil ve kafamdaki karmaşayı çözmeye başlayamıyorum. "İşleri yoluna koymaya çalışıyorum."

"İşleri nasıl düzeltebileceğini biliyor musun?"

Sorduğuma pişman olacağımı biliyorum ama bir sonraki ağzından çıkacak çılgınca şeyi dört gözle beklerken buluyorum kendimi. "Eminim bazı önerileriniz vardır."

"Bir seks partisi."

"Kesinlikle hayır." Sözcükler bir kırbaç gibi içimden fırladı.

Catalina bana sırtıyor, gözleri parlıyor. "Tamam, seks partisi değilse bile biraz teşhircilik. Yapabiliriz-"

"Herkesin içinde sevişmeyeceksin, Catalina."

Surat asıyor. "Oyunbozan."

Ona uzun uzun bakıyorum. Beni bilerek kışkırtıyor ve bunu ikimiz de biliyoruz, ama bu, bu konuşma tarzından etkilenmediğim anlamına gelmiyor. Onun başka biriyle birlikte olması fikri hoşuma gitmiyor. Hem de hiç. "Buna daha fazla müsamaha göstermeyeceğim."

"Oh, hadi, Thane." Masaya yaslanıyor ve bana şehvetli bakışlar atıyor. "Beni şımart. Söz veriyorum eğlenceli olacak."

Birdenbire bundan hiç şüphem kalmadı. Kendimi yakalayıp hareketsiz kalmaya zorlamadan önce dokunaçlarımla ona doğru uzanıyorum. "Uslu dur."

Anında doğruldu. "Ben *her zaman* iyiyimdir. Ama uslu duracağım." Göz kırıyor. "Sikin için bu fırsatı kaçıramazdım."

İçimden bir ihtiyaç şimşeği geçiyor. "Catalina," diye homurdanıyorum.

"Ne?" Tam bir masumiyet timsali. "Yine de ayrıntılar hakkında birkaç sorum var." Saçlarını tekrar parmaklarının etrafında döndürüyor ama bu kez hareket endişeli olmaktan çok flörtöz. "Bir insanla seks yapmanın işe yarayacağını nereden biliyorsun? Ahtapot penisin var mı? Ahtapotların penisi *var* mı?"

"Kraken, kalamara ahtaptan daha yakındır."

"Emicilerin var." Başındaki dokunaçları işaret ediyor. "Bir sürü emici."

Bu konuşma çok saçma ama yine de o kadar tahrik oldum ki doğru düzgün düşünemiyorum. "Benim halkım insanlarla seks yapabilir. Her zaman öyleydik."

"Her zaman öyleydi," diye yineliyor. Gözleri kocaman açılıyor. "Bekle, yani uzak geçmişte bir yerde bir insan gerçek bir krakenle mi sevişti? Yarı insan, yarı kraken bir insan değil, gemi katili dev bir kalamar kraken mi?"

"Evet," diyorum yavaşça.

"Vay canına, ben de kendimi maceraperest sanırdım." Öne doğru eğildi ve alt tarafıma baktı. "Demek daha önce insanlarla sikiştin."

"Bir ya da iki kez." Daha gençken ve ailemin kurallarına karşı çıkarken ve en iyisini bildiğimden çok eminken. Onların koruması altındaki bir insanla oynarken neredeyse kendimi pazarlıkçı bir iblisin eline düşürecektim. "Uzun zaman önce." Embry ve ben, patlama yerine fısıltıyla biten bir savaşta yetim kalmadan önce. Anlamsızdı. Krallığımızdaki çatışmaların çoğu inanılmaz derecede anlamsız.

Gençken bir sözleşmeden kaçmış olmama rağmen şimdi boğazıma kadar bir sözleşmeye batmış olmam ironik.

Catalina arkasına yaslanır, yüzünde düşünceli bir ifade vardır. "Bir sonraki sorumu sonraya saklayacağım çünkü sen çamura batmış birisin ve bunun *iyi bir şey olduğunu düşüneceğini* sanmıyorum."

Dilimin ucunda onu kötü olmaya teşvik etmek var ama kelimeler ağızımdan kaçmadan onları ısııyorum. Neyim var benim böyle? "Neden

"İblis anlaşmanızı yaptınız mı?"

"Oh. Bu." Biraz soluklaşıyor ama dudakları o vahşi gülümsemeyle kıvrılıyor. "Para."

"Para." Kaşlarımı çattım. "Hayatının yedi yılını para için mi verdin?"

"İnsanlar para için tüm hayatlarını feda ediyorlar. Sağlıklarını, zamanlarını ve enerjilerini. Yedi yıl nedir ki?" Omuz silkiyor. "Ayrıca, beni olduğum yerde tutacak pek bir şeyim yoktu. Kalmak için bir neden yok, Azazel'in teklifinden yararlanmamak için de bir neden yok."

Yalan kokan rahat bir ses tonuyla konuşuyor. Gerçeği bilmeyi talep edecek durumda değilim ... ama istiyorum. İstemem çok garip. Şaşkınlığım ses tonumu keskinleştiriyor. "Seni özleyecek kimse yok mu?"

"Bunun için benim etrafta olmamı umursamaları gerekir." Bunu yeterince alçak sesle söylüyor, benim duymamı istediğini sanmıyorum.

Ama

yapıyorum.

Tanrıça,

biliyorum.

Birdenbire Catalina'yı tamamen farklı bir ışık altında görüyorum. O kadar cesur, yüz­süz ve ışık dolu ki, kısa tanışıklığımız boyunca kaç kez onun vahşi gülümsemesinin yalan olduğunu merak ettim? Yalandan ziyade bir maske. Bunun bir maske olduğunu bilmeliydim.

Ama altındaki kadın kim?

Beni şaşkına çeviren bir yoğunlukla onu tanımayı arzuluyorum. "Bana ailenden bahset."

"Bana kocandan bahset." Geri

çekildim. "Pardon?"

Kımıldamıyor. "Beni duydun. Eğer eski yaraları açmaya başlayacaksak, bunu birlikte yapacağız. Ya da hiç yapmayız. Seçim senin."

Hiçbir koşul altında onunla Brant hakkında konuşmayacağım. Bu garip ve neredeyse bir ihanet gibi hissettiriyor, ancak kime ihanet ettiğimi söylemeye başlayamam. Uzun zamandır kayıp olan aşkıma mı yoksa karşımdaki garip bir şekilde kırılan kadına mı? İçimdeki suçluluk duygusunu hâlâ çözebilmiş değilim, bunun bir kısmı Brant ve

Bazıları Catalina için ve bunu gerçek zamanlı olarak yapmaya çalışmak yanlışlıkla sıra dışı konuşmamı sağlayacak. "Demek istediğinizi anladım."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Della ve Annis ellerinde yarım düzine yemek tepsisiyle odaya girince ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz. Çok fazla yemek, her şeye rağmen çok lezzetli kokuyor. "Teşekkür ederim."

Tek kelime etmeden tepsileri masaya koyup gidiyorlar. İçimi çekiyorum. Della, Ramanu geldikten sonra söylediğim sert sözler için beni hâlâ affetmedi ve Annis de benim yanımda hep ürkekti. Her iki durum da bu gece çözülecek gibi görünmüyor.

"Bu kadar pahalıya ödediğin parayla ne yapacaksın?" Bu soruyu sormaya hakkım yok ama bu kadın söz konusu olduğunda bu beni henüz durdurmadı.

Catalina yüzünde tuhaf bir ifadeyle bir tabak yemeği dürtüklüyor. "Her zamanki gibi. Lüks bir hayat yaşa. Bir kraliçe gibi yemek. Etrafımı beni mutlu etmek isteyen güzel insanlarla çevrelemek."

Kaşlarımı çattım. "O insanlar seni sadece paran için isteyecekler."

"Ne demek istiyorsun?" İlk defa gülmüyor. Çatalını bırakıp bana bakarken yüz ifadesi acı verecek kadar ciddi. "Bu bölgenin kralı sensin."

"Evet," diyorum yavaşça. Burada bir tuzak var ama parametrelerini kestiremiyorum.

"Yani siz etraftaki en güçlü kişisiniz. Güç ve para, insanları sürü halinde çeken iki ana şeydir. Size yanaşan her insanın temiz kalpli olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Göğsümde rahatsız edici bir şey yerleşiyor. "Yapmam. Zaman geçene kadar olmaz."

"Aynen öyle. Farkı anlayamazsın. Farkı söyleyemem." Çatalını tekrar eline aldı. "Bu da farkın benim amaçlarım için gerçekten önemli olmadığı anlamına geliyor."

Bu tek cümlede çok fazla bilgi var. Ama bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Henüz bilmiyorum. Catalina'yı ve onu, orada oldukları sürece kendisini umursamayan insanlarla mutlu bir şekilde çevrelediği bu yere getiren hayatının ne olduğunu düşünmem gerekecek.

Önemsiyorum. Umursadığım gerçeğiyle ilgili tam olarak rahat değilim ama işin içinde Catalina'ya karşı gerçek duygular olmasaydı Brant'in anısına ihanet etme olasılığı konusunda bu kadar çelişkili hissetmezdim.

Sadece bu gece için bile olsa, onu gerçekten önemseyen biriyle birlikte olmasını sağlayacağım.

CATALINA

I İyi olmak için çok çabalıyorum. Haftalardır başka biriyle paylaştığım ilk yemek bu ve sanki insan olmayı unutmuş gibiyim. Dahası, bunu *Thane* ile paylaşıyorum.

Yemek yerken sohbetimiz garipleşiyor, çünkü ben ne zaman bırakacağımı hiç bilmiyorum ve Thane kalp krizi geçirmiş kadar ciddi. Söylediğim her şeyi gerçekmiş gibi kabul ediyor ki bu biraz ürkütücü.

Daha önce hiç ciddiye alındım mı bilmiyorum.

Ben çirkin olanım. Sınıfın palyaçosu değil - annem onu toplum içinde bu şekilde utandırmama izin vermeden önce beni bir dolaba kilitlerdi - ama yüzümde bir gülümsemeyle her zaman sınırları zorlayan kişiyim. Şimdi bunu yapamam. Thane yüzümün önünde böylesine cazip bir havuç sallandırmışken olmaz.

Bu metafor karşısında biraz sııttım. Ben her zaman markalı bir şey değilim. *Odaklan, Cat*. "Teşekkür ederim. Buraya gelirken dikkatimi dağıttığın için." Beni parmaklarına nasıl boşalttığından bahsetmek muhtemelen *iyi* davranış alanına girmiyor ama yemek hakkında yorum yapmanın ötesinde bir şey söylemezsem patlayacağım. "Normalde gergin bir tip değilimdir ama... klostrofobinin zıttı nedir? Sanırım bende o var. En azından büyük açık okyanus ya da her neyse söz konusu olduğunda."

Thane beni her zamanki gibi dikkatle inceliyor. Sanki ağızımdan çıkan her kelime Tanrı'nın dürüst gerçeğiymiş gibi. Ne kadar korkunç.

Sonunda kadehinden uzun bir yudum alıyor. "Yüzmeyi öğrenmek ister misin, Catalina?"

Hayır. Kesinlikle olmaz. Suya doydum ve kulenin çeşitli pencerelerinden bakmak çok güzel olsa da ateş de öyle ve kesinlikle şöminenin içine atlamak istemiyorum. "Boğulmamayı çok seviyorum."

"Boğulmayacaksın." Bileğimdeki bileziğe başıyla işaret ediyor. Yüzme gezilerinin düzenli olarak gerçekleşmeyeceğini anladığımda muhtemelen çıkarmam gerekirdi ama ağırlığını rahatlatıcı buluyorum. Ayrıca boğulmayacağım anlamına da geliyor. Bu oldukça yoğun bir güvenlik battaniyesi.

"Beni yiyebilirler."

Sırıtsı hızlı ve yıkıcı. "Sadece çok çok iyiysen." Thane . . . benimle flört mü ediyor?

Bu tanıdık gelmeli. Nefes aldığım kadar kolay flört ederim. Ama bu hep benden normal şeyler isteyen normal insanlarla oldu. Onlar tamamen beklentilerimin içinde. Thane öyle değil. O her zaman çok ciddi. Eğer flört ediyorsa, o zaman . . . Bilmiyorum.

Titreyen elimle kadehime uzanıyorum, çoğunlukla yapacak bir şey arıyorum. "Her ne kadar yüzüne oturup şafak sökene kadar at sürmek istesem de, aşağıda keskin dişleri olan ve insan etini arzulayan her ne varsa beni daha çok endişelendiriyor."

"Endişelenecek bir şey yok. Ben orada olacağım."

Bu büyük kraken adamın beni derinlerdeki yırtıcılardan koruyacağını düşünmek ne kadar seksi olsa da ikna olmadım. Benden büyük ama bu gerçek bir krakenle başa çıkabileceği anlamına gelmiyor. "Ne yapacaksın? Merhamet dileyene kadar ona onaylamaz gözlerle mi bakacaksın?"

Sırıtsı tekrar parlıyor ve bu sefer biraz daha uzun sürüyor. "Büyüm yeterince caydırıcı."

Sihir.

Göz kırpıyorum. "Nesin sen, Kral Triton mu?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Kral Triton kim? Bu diyarda bir bölge lideri değil."

Haklısın. Tabii ya. Popüler kültür referansları dokunaçlı kafasının üzerinden uçup gidecek. "O gerçek bir insan değil. O bir çizgi film, yani bir figürü hareket ediyormuş gibi göstermek için bir araya getirilmiş bir grup çizim ve Biliyor musun, boş ver. Önemli değil." Ona gizlice bir göz atıyorum, bu konuşmayı bıraktığına dair işaretleri göreceğimden eminim. Sırılsıklam bakışlar. Yumuşak bir konuşma çıkışı bulmaya çalışırken kıpırdanması. Belki de saçmaladığım için gözlerini devirmiştir.

Thane sanki dünyanın sırlarını ifşa ediyormuşum gibi beni izliyor. Koyu renk gözleri niyetli ve muhtemelen yırtıcı hissettirmesi gereken ama midemde keleklerin patlamasına neden olan bir şekilde duruyor.

Dudaklarımı yalıyorum. "Her neyse. Yüzmenin sonunda balık boku olacağıma ikna oldum, bu yüzden pas geçmek istiyorum."

"Catalina." Sesindeki sertlik beni ürpertiyor. "Yedi yıl boyunca burada olacaksın. Benim bölgemin yüzde doksanı suyla kaplı. Yüzmeyi öğrenmek isteğe bağlı değil."

Muhtemelen haklı, ama ben başka bir şeye takıldım. Açıkçası iblis anlaşmasının yedi yıllık olduğunu biliyordum; imzalamadan önce sözleşmeyi okudum. Ama bu kulede geçireceğim yedi yılın bana ne yapacağını hiç düşünmemiştim. "Burada kalamam," diye patladım.

İrkilir. "Ne yazık ki-"

"*Seninle* demek istemedim." İfadesiyle gerçekten bunu mu kastettiğini anlamak için duraksamıyorum. "Bu kulede demek istiyorum. Tek başıma. Aklımı kaçırıyorum. Bu bir işkence, Thane." Bu durumdan hiç rahatsız değilmişim ve hatta beni eli bıçaklı şeflerden korumak istemesi sevimli bir şeymiş gibi davranarak iyi bir iş çıkarıyordum ama birkaç hafta sonra

Duvarlara tırmanıyorum. Bırakın yedi yılı, bir yıl sonra ne durumda olabileceğimi düşünmek bile istemiyorum.

Yüzündeki alaycı ifade sanki hiç var olmamış gibi kayboluyor. "Seni güvende tutmaya niyetliyim."

"Bedenimi güvende tutmak için belki. Beni gerçekten zihinsel ve duygusal olarak güvende tutmak isteseydiniz, beni kilit altında tutmazdınız."

"*Kilitli* değilsin." Masadan geriye doğru iter. "Sen bir mahkum değilsin."

"Güzel, yani istediğim zaman gidebilirim." Ben de geri ittim ve ayağa kalktım. "Sanırım artık gideceğim."

Thane de ayağa kalkar. "Elbette, Catalina." Uzun parmaklı bir eliyle işaret ediyor. "Gidelim mi?"

Hayal kırıklığıyla doluyum, ki bu benim için hiçbir zaman iyi bir duygu olmamıştır. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, bu yüzden hiç başa çıkmıyorum. Bunun yerine, bu şekilde hissetmeyi durdurmak için ne gerekiyorsa yapıyorum. Şu anda bu, harekete geçmek anlamına geliyor.

Thane'in önünde odadan çıkıp nemli koridorda ilerliyorum. Başka bir zaman olsa, dokunaçlarının üzerinde ne kadar rahat hareket ettiğine hayret edebilmek için geride kalırdım. Beni merdivenlere doğru gölgelendirirken vücudunun yükselip alçalmasında hipnotik bir unsur var. Şu anda değil. Çok heyecanlıyım.

Hatamı ancak dibe ulaştığımda anlıyorum. Tabii ki gidemem. *Yüzemem*. O piç kurusu eldiveni ayağıma fırlattığında bunu biliyordu.

Dönüyorum ve alaycı bir şekilde yavaşça alkışlıyorum. "Tebrikler. Beni aptal yerine koydun. Aferin, göt herif."

Belli ki çenesini sıkıyor, buraya kadar yürümekten bu kadar utanmasaydım bunu tatmin edici bulurdum. Ve şimdi yine tırmanmam gereken lanet merdivenler var.

Tüm bunlardan sonra çelik gibi bir kırım olacak. Ne yazık ki şu anda ondan bir çeyreklik sektirme düşüncesinden bile zevk alamıyorum. "Benden bu kadar," diyorum.

Bir dokunaç önümde yere çarparak beni olduğum yerde durduruyor ama Thane'in bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdığımda her zamanki gibi çekingen. Sakin olmadığının tek göstergesi dokunaçlarının etrafında kayması.

Ellerimi kalçalarımaya koyup ters ters bakıyorum. "Beni suya itip zorla yüzmeyi öğrettiğin bölüm bu mu?"

Thane'in yüzü kızarır. "Bu bir işkence."

Öyle mi? Annem buna zor yoldan öğrenmek derdi. Birçok şeyi zor yoldan öğrendim. Omuz silkiyorum. "Anlatmak istediğin şeyi anlatırdı."

"Benim *amacım* Catalina, sana eziyet etmek değil." Suyu işaret ediyor. "Nereye gitmek istersen seni oraya götüreceğim."

"Bunda ne var?"

"Bunda bir bit yeniği yok," diye homurdanıyor.

Ona inanmıyorum. Bir saniye bile. Son birkaç haftadır, birkaç kezden fazla bu havuza gelmeyi düşündüm. Tek yapmam gereken içine atlamak. Dediği gibi, boğulamam. Burada duran ve beni kulede kalmaya zorlayan bir gardiyan yok. Sadece kendi korkum gardiyanım gibi davranıyor.

Ama gerçek bu değil. Bu dünyada tehlike var ve o da bunu itiraf etti.

"Buradan sensiz yüzerek çıkmaya çalışsam, başarabilir miyim?"

Kıpırdamadan duruyor, dokunaçları olduğu yerde donuyor. Bu yeterli bir cevap, ama ben onun söylediğini duymak istiyorum. Başını kısaca sallayana kadar bakışlarını tutuyorum. "Bu mümkün ama pek olası değil. Körfezde halkımı rahatsız etmeyen yırtıcılar var ama sen benim halkımdan biri değilsin."

"Yani. Kapana kısıldım." Benimle tartışmaya neden bu kadar kararlı bilmiyorum. "Kuledeki bir prenses, ama ben beyaz atlı prensimi bekleyen bakire bir masum değilim. Sanırım bu seni canavar yapıyor, ha?" Thane'e canavar demek hiç nazik değil ve kesinlikle akıllıca da değil. Beni bir hışımla terk etmesini ve birkaç hafta geri dönmemesini engelleyen hiçbir şey yok.

Ya da birkaç yıl.

Ben ne yapacağım? İblis anlaşmasının zihinsel ve duygusal zararı dikkate aldığını sanmıyorum. Nasıl düşünebilir ki? Bu ifade etmek için çok belirsiz bir şey, özellikle de gerçekten zararı neyin oluşturduğuna dair göstergelerim tam olarak güvenilir olmadığında. Dahası, Thane bana zarar vermeye *çalışmıyor*. Sadece bu konuda biraz acemice davranıyor.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor aniden.

"Tamam mı?"

Bir dokunacını belime doladığında ve beni de yanına alarak suya doğru kaydığında ağzımdan daha yeni bir kelime çıkmıştı. Su başımın üzerinde bir vınlamayla kapanıyor ve içgüdüsel olarak nefesimi tutma ihtiyacım sadece bir an sürüyor.

Etrafımdaki kalın dokunaçları kavıyorum, çoğunlukla şu anda kontrolüm olmasa bile istikrarın rahatlığı için. Thane beni daha derine sürüklüyor, ancak olabileceği kadar hızlı gitmediğini uzaktan fark ediyorum. Görebildiğim açıklığa, duvarlarını hangi bitki dolduruyorsa onun aydınlattığı sivri kaya tüneline doğru gitmesini bekliyorum. Onun yerine dönüp bizi kuleye doğru götürüyor.

Bu kısa bir yolculuktu.

Thane bir kaya çıkıntısının altına dalıyor ve daha sonra beni nasıl ustalıklarla peşinden sürüklediğini, etrafımızdaki tünelin keskin görünümlü duvarlarında sürüklenmememi sağladığını takdir edeceğim.

Işığa çıkıyoruz.

Göz kırpıyorum ve etrafıma bakıyorum. Artık suyun içinde farklı bir ışık var. Soluk ve rahatlatıcı bir ışık ve Thane yükselmeye başladığında ben hâlâ nedenini anlamaya çalışıyorum. Bir kez daha bunu yavaşça yapıyor, ancak sanırım yüzeyin otuz fitten fazla altında olamayız ve havuz çok daha derine iniyor. Yine de, bu nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir şefkat seviyesi. Bana hâlâ kızgın ama öfkesinin davranışlarını yönlendirmesine izin vermiyor.

Bana karşı kullanmıyor.

Yüzeye çıktık ve tek yapabildiğim bakmaktı. Üstümüzde, doğrudan gökyüzüne açılan, hafifçe spiral çizen bir kaya açıklığı var. Öğleden sonra olduğu için güneş doğrudan tepemizde değil ama görebilmek için bolca ışık var.

Üç şelale çeşitli yüksekliklerden aşağı dökülüyor. Ses garip bir şekilde hoş, suyun akışı sürekli ve istesem kendi düşüncelerimi bastırabileceğim kadar yüksek.

Alanın geri kalanı, çoğunlukla bir avuç havuzda yarı batık halde bulunan kaya oluşumlarından oluşuyor. Az önce içine girdiğimiz havuz en derin olanı ve belli ki büyük su kütlesine açılan tek havuz. Thane beni sığ bir kayalığın üzerine taşıdı ve dikkatlice ayaklarımın üzerine bıraktı.

Yavaşça dönüyorum, daha önce gözden kaçırdığım ayrıntıları yakalıyorum. Güneş ışığının en uzun süre kaldığı yer olan ortadaki büyümüş çiçek yaması. Şelalenin tepesinde kapı girişine benzeyen açıklıklar. Thane'in yüzündeki tuhaf ifade, sanki burada olmak ona acı veriyormuş gibi.

Son gözlem beni harekete geçirdi. Ona doğru dikkatli bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. Dokunaçlarını yolumdan çekmiyor ama beni uzak tutmak için de kullanmıyor. Ellerimi göğsüne bastırana kadar aralarından sıyrılıyorum. "Thane. . . Beni neden buraya getirdin?"

THANE

I Catalina'nın sorusuna bir cevabım yok. Beş uzun yıldır bu odaya gelmemiştim. Benim için her zaman özeldi ama Brant öldürüldükten sonra onsuz burada olmaya dayanamadım. Aşağıya bakıyorum.

Catalina. Onun burada olması yanlış hissettirmeli. O Brant değil. Asla Brant olamaz.

Sadece farklı hissettiriyor.

"Burası güvenli bir yer," diyorum sonunda. "Değer verdiğim bir yer." Sözleri hâlâ kafamın içinde çınlıyor. *Kapana kısılmış*. Güvende olduğu sürece böyle hissetmesi çok da umurumda olmamalı... ama umurumda. Hem de çok fazla. Ona bu alanı göstermek sihirli bir şekilde kendini daha az sıkışmış hissetmesini sağlamayacak. Oraya kendi başına ulaşabilir, ama sadece yüzerse. Şu anki durumu göz önüne alındığında imkansız bir başarı.

Onu neden buraya getirdiğimi bilmiyorum. Kulede yüzmeyi öğrenmesi için güvenli bir alan oluşturabilecek düzinelerce yer var. Ama . . . Pişman değilim.

Dikkatli adımlarla benden uzaklaşıyor ve tekrar etrafına bakmak için yavaşça dönüyor. Vücudundaki gevşeme belli belirsiz ama onu bunu fark edecek kadar yakından izledim. Catalina derin bir nefes alıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Orada öylece kütük gibi dikilip durma. Bana etrafi göster."

Buradaki her şey tek bir bakışta görülebiliyor ama yine de ona yaklaşıyorum. "Şurada bir kaplıca var." Birbirine en yakın iki şelalenin arasına sıkışmış havuzu ve sonra ortadakini gösteriyorum. "Burası suyun geri kalanıyla yırtıcı hayvanların geçebileceği kadar büyük bir açıklıkla bağlantılı değil. Sana burada yüzmeyi öğretmek istiyorum."

Catalina o kocaman gözlerini bana kırptırıyor. O korkutucu beyinde neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok ama vahşi gülümsemesini saklıyor. Havuzu incelerken çok ciddi, yavaşça daireler çiziyor. "Beni buraya getirdin. . . bana yüzmeyi öğretmek için."

İnançsızlığı beni düzeltiyor. "Açık suda rahat değilsin," diyorum sertçe. "Burası hizmet verebilecek kadar derin ama aynı zamanda kendini güvende hissedebileceğin kadar da kapalı." Bana bakmaya devam edince kendimi devam ederken buluyorum. "Benimleyken her zaman güvendesin elbette ama etrafımızdaki her hareketten ürkmekle meşgul olursan yüzmeye konsantre olamazsın."

Uzun bir süre daha bana bakıyor ve sonra neredeyse kendi kendine başını sallıyor. "Tamam, beni ikna ettin. Bana yüzmeyi öğret."

Tam olarak rahat bir nefes alamıyorum, ama bu yakın bir şey. Bu onun buradaki mutsuzluğuyla ilgili genel sorunu çözmeyecek, ama henüz bu soruna bir çözümüm yok. Belki Embry'nin bazı önerileri olabilir. Ze ne zaman yanımda olsa bana keskin bakışlar atıyor, yani Catalina geldiğinden beri hangi fikirlerini kendine saklamayı başardığını ancak Tanrı bilir.

"Boğulmayacaksın."

Dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet, farkındayım."

"Kendimi tekrar ediyorum çünkü insanların yüzmeyi benim halkımdan çok farklı öğrendiğinden şüpheleniyorum." Uzanıp kaburgalarımın hemen altında sıkışmış solungaçlarıma dokunuyorum. Karada olduğumuz için şu anda kapalı durumdalar. "Yüzeyin altında öğreniyoruz."

Catalina bunu bugüne kadar konuştuğumuz her şeyden çok daha fazla dikkate alıyor. Sonunda başını salladı. "Tamam, senin yöntemi deneyeceğiz." Ben daha tek kelime edemedi elbisesini çıkardı.

Başka tarafa bakmalıyım. Hatta kendime bakışlarımı kaçırmamı emrediyorum. Sanki bir başkası bedenimin kontrolünü ele geçirmiş gibi... özellikle de gözlerimin. Onun görüntüsünü izliyorum. Kalçalarının kıvrımını, karnının yumuşak çizgisini, göğüslerini.

-Tanrıça, ama onu istiyorum. Onu orgazm olmaya ikna etmek, kendini zevkten kaybetmesini izlemek, nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir bağımlılık.

Kendimi ondan kurtarmak istediğimden emin değilim.

"Thane." Catalina dudaklarını ıslatıyor. "Bana öyle bakmayı kesmezsen hiç yüzmeyeceğiz ve tekrar boşalmaya çok karşı olmasam da sikini hak etmeyi çok istiyorum."

Sikini hak et.

Gözlerimi kapatıyorum ama göz kapaklarımın ardında bir rahatlama yok. Onun varlığı soluduğum havadan dokunaçlarımın altındaki kayaya kadar bu alanın her zerresine sinmiş durumda. Bu çok saçma. Saçma. İnsan bu kafa karıştırıcı insana vurulduğumu sanabilir ama kesinlikle vurulmadım. "Doğru."

Eğer hemen bir şey yapmazsam, burada durup ona bakmaya devam edeceğim ve sonra bakışlar dokunmaya dönüşecek ve o zaman haklı olacak. Hiç yüzemeyeceğiz. Bunun neden kötü bir şey olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum, ki bu da yeterince sorun.

Kadının orgazmdan daha fazlasına ihtiyacı var. Ona şahsen eşlik etmeden gerçek özgürlüğü sunamayabilirim ama bunu sunabilirim.

Kendimi bu rotadan vazgeçiremeden havuza giriyorum ve onu takip etmesi için işaret ediyorum. "Buraya gel."

Catalina hiç tereddüt etmedi. Yanımdaki suya giriyor ve hemen suya dalıyor. Onu takip ediyorum ve belinden yakalıyorum. Bana göz kırptıyor, belli ki sakın olmaya çalışıyor ama bir o kadar da başarılı olamıyor. I

Onunla burada konuşamıyorum ama derin nefes alıp rahatlayana kadar onu sabit tutuyorum.

Tam da bu sırada bir insana yüzmeyi öğretmek için en uygun kişi olmadığımı fark ettim. Benim halkım dokunaçlarıyla hareket eder. İnsanların sadece iki bacağı var. Ama iblislerin, ejderhaların ve bu âlemdeki diğer insanların da öyle. Bunun tam olarak neye benzediğini hatırlamaya çalışıyorum. Halkım dışından biriyle yüzmeyeli uzun zaman oldu.

Acaba bu bir hata mı?

Son beş yılda o kadar çok şey oldu ki. Huzur içinde olabiliriz ama Brant'in ölümünden bu yana, bu gergin bir huzur. Daha çok her an alev alabilecek bir çıra yığınınına benziyor. Farklı bölgelerdeki insanlar eskisi kadar kaynaşmıyor. Yönettiğim yıllar boyunca hiç olmadığı kadar gerginlik var.

Bunların hiçbirisi şu an için sorun değil.

Catalina'yı sırtı göğsüme gelene kadar döndürüyorum. Geriliyor, ama sadece bir anlığına. Kıcı bana baskı yapıyor ve bu dikkatimi dağıtıyor ama kendimi odaklanmaya zorluyorum. Bileklerini tutuyorum ve kollarını yavaşça yüzmeye yakın bir şekilde hareket ettiriyorum.

Kısa bir süre düşündükten sonra, ona mümkün olduğunca fazla yer açarak onu kendimden uzaklaştırıyorum. Ona gösterdiğim gibi kollarını geçici olarak hareket ettiriyor ve sonra bacaklarını tekmelemeye başlıyor. Kısa süre sonra alanın etrafında daireler çizmeye başladı. Şimdi onu bırakma zamanı. Fikri anladı ve gerisini çözmek için alana ihtiyacı var.

Onu serbest bırakmak hala olması gerekenden çok daha zor. Bıraktığım anda, birkaç metre batıyor ve donup kalıyor. Ama yukarı bakıp beni üzerinde bulduğunda, bir dizi baloncuk çıkarıyor ve tekrar hareket etmeye başlıyor.

On dakika sonra, bir kolumu beline doladım ve ikimizi de yüzeye çıkardım. Catalina bana sırtıttı. "Beni gördün mü? Lanet bir balık gibi yüzüyorum!"

Garip hareketlerinin balık gibi olduğunu sanmaları için önünde uzun bir yol var ama heyecanını azaltacak tek bir şey bile söylemeyeceğim. Çok mutlu görünüyor. "İyi iş çıkardın."

Catalina onu havuzun kenarına çekmeme izin veriyor. Geriye kayar kaymaz hatamı anlıyorum. Tenini kaplayan su dışında çıplak ve bu da her şeyden çok bir süs. Ben izlerken bile ıslak saçlarından bir perçem bir göğsünden aşağı kayarak meme ucunun üzerinden geçiyor. Serin havanın etkisiyle büzüşüp geriliyor ve dudaklarımı yalamaktan kendimi alamıyorum. Bu kadının tadını daha yeni almıştım ve çok daha fazlasını istiyorum.

Tanrım, şu anda *suyu* gerçekten kıskanıyor muyum?

Kollarını sallıyor, görünüşe göre düşüncelerimin yönünden habersiz. "Vay canına, bu beklediğimden daha fazla bir egzersiz oldu. Aptalca, değil mi? Tabii ki antrenman, yoksa olimpik bir spor olmazdı." Bacaklarını sudan çıkarıyor ve kaşlarını çatıyor. "Beni gizlice çalıştırmaya çalışmıyorsun, değil mi? Bu şaibeli olurdu."

Yemin ederim ağzından çıkanların yarısını anlamıyorum ama yüzündeki güvensizlik ifadesini fark ediyorum. Bu bana arzumu geri çevirmek ve konuşmaya odaklanmak için ihtiyacım olan motivasyonu veriyor. "Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirme arzum yok."

"Sen ilk olursun." Ben *bunu* inceleyemedim, o umursamazca devam etti. "Bence çok iyiydim, sence de öyle değil mi Thane?"

Bir kez olsun onun arzusunun cazibesine kapılıp dikkatimi dağıtmayacağım. "Seni kim değiştirmek istiyor?"

Kaşlarını çatıyor ama cevap veriyor: "Kimin yok ki? Ben annemin istediği gibi mükemmel bir kız değilim ve tek çocuğu olarak onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı anlatmaktan hiç çekinmiyorum. Babam mesafeliydi ve annemin saçmalıklarından bıktığında çekip gitti ve onun dikkatini çekmek için ne yaparsam yapayım, en fazla doğum günü kartları alıyorum - genellikle bir ya da iki ay gecikmeli."

"Catalina-"

"Sonra erkek arkadaşlar, kız arkadaşlar ve sevgililer oldu ama hiçbiri uzun sürmedi çünkü kaçınılmaz olarak her şeyi berbat edecek bir şey yaptım. Ben çok fazlayım, Thane." Gözlerine ulaşmasa da sırtıyor. "Bu yüzden bunu kabulleniyorum. Eğer onlara fazla gelirim, beni boğabilirler. Azazel'den paramı aldığımında, kimse için fazla olma konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak, çünkü onlar sadece kendi yollarını ödememe izin vermekten mutlu olacaklar."

Onu yakınımı çekmek ve kabadayılığının altında gizlenen kırılganlığı kucaklayarak uzaklaştırmak istiyorum. Sertleştiği ve açıkça kavgaya hazır olduğu düşünülürse, denersem çeneme vurabilir. Bunun yerine, ona yapabileceğim tek teselli sunuyorum. Gerçeğimi. "Ben de yalnızım."

"Ne? Ben olduğumu söylemedim-"

"Her zaman böyle değildi. Önceden Brant hep yanımdaydı." Onun hakkında konuşmak canımı yakıyor ama bu, her anıyla birlikte içimi sızlatan ilk acı değil. Yumuşadı, sızlayan bir şeye dönüştü ama sızlamak hiçbir şey hissetmemekten iyidir. "Bence onu severdin. Herkes severdi. Parlak ve ışıltılıydı ve girdiği her odaya neşe getirirdi."

Catalina beni dikkatle izliyor, yüzünde tuhaf bir ifade var. "Onu kaybettiğin için üzgünüm."

Ben de öyleyim ama anlatmak istediğim bu değil. "Artık başkalarının yanında nasıl olacağımı bilmiyorum. Onun gibi değilim. Çok ani, çok soğuk davranıyorum. Bu insanları rahatsız ediyor." Bileşik bir kayıp, ancak bunun yerleşmesi daha uzun sürdü. İnsanları sevdiğimi düşünmezdim ama Brant'in odayı büyülemesini izlerken başkalarıyla rahat bir sessizlik içinde vakit geçirmeyi özleyorum. O güneş ışığı olmadan, sadece sessizlik var ve bu da insanları ürkek yapıyor. Ürkek. Ben de denemeyi bıraktım. "Dürüst olmak gerekirse, alan yaratmak biraz rahatlatıcıydı, ancak arkadaşlığı özlediğim zamanlar da oluyor."

Bir kaşını kaldırıyor. "Lütfen bana birbirimize benzediğimizi söylemeyeceğini söyle."

"Değiliz." Kişiliklerimizin zıt kutuplar gibi göründüğünü inkâr edemem, ancak bu yalnızlık çekirdeği içsel bir düzeyde tanıdığım bir şey. Belki de beni ilk başta ona çeken şey buydu, yine de tam olarak emin olamıyorum.

"Thane," diyor yavaşça. "Bir bölgeyi yönetiyorsun, ama sen istifa edene kadar herkesin nefesini tuttuğu konusunda haklı olsan bile, bu Embry'nin seni çok sevdiği gerçeğini değiştirmez. Gözlerinin her yuvarlanışında bu var. Eğer umurunda olmasaydı, her zaman sana bu kadar kızgın olmazdı."

Brant öldüğünden beri pek çok şeyden şüphe ettim ama bundan değil. Embry sevgisinden şüphe etmem için çok şey yaptı. "İnsanlar seni önemsiyor."

"Öyle mi?" Sanki yılların duygusal yaraları yüzünden duygusal olarak kan kaybettiğini göremiyormuşum gibi bir omzunu kaldırıyor. "Ampirik kanıtlar aksini söylüyor."

"Catalina." Bana bakmasını bekliyorum. "Seni önemsiyorum."

"Hayır, sevmiyorsun. Beni sevmiyorsun bile. Gürültücüyüm, iğrencim ve senin güzel, düzenli hayatın için fazla kaotikim. Benden kurtulmak için yılları sayıyorsun."

"Catalina." Yaklaşıyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Birkaç atım boyunca bana bakmayı reddediyor, ama ben onu beklemekten memnunum. Sonunda bakışlarını benimkilere çevirdiğinde, "Seni önemsiyorum" diye tekrarlıyorum.

"Thane. . ."

Sesi yalvarıyor gibi geliyor ama ne için olduğunu tahmin edemiyorum. Söylemeyi bırakmam için mi? Daha fazla söylemem için mi? Bilmediğim için, kabul *edeceğini* bildiğim tek şeyi yapıyorum. Onu öpüyorum. Bizi birbirimize çeken yerçekiminden daha güçlü bir güç var ve ben buna direnmekten yoruldum. Aramızda büyüyen bu şeyi anlamıyorum ama istiyorum.

Onu istiyorum.

CATALINA

I Thane'i öpmeyi son birkaç haftadır itiraf edemeyeceğim kadar çok düşündüm. Neredeyse dokunaçlarını düşündüğüm kadar. Ağzını. Gizemli sikini. Gerçeklik şu ana kadar nasıl başa çıkacağımı bilemediğim fantezilerim.

Yüzümü büyük ellerinin arasında tutuyor, sanki çok değerliymişim ve beni kırmaktan korkuyormuş gibi beni kucaklıyor. Bu noktaya kadar bana dokunuşundan o kadar farklı ki, başım dönüyor.

Ya da belki de dilimde onun tadı vardı. Onu daha sert öpüyorum ve ellerimi göğsünden boynuna doğru kaydırıyorum. Bu beni saç dokunaçlarıyla temas ettiriyor ve tereddüt ediyorum. Bu iyi değil mi? Yılan gibi değiller, ama öyle olmalı mıyım bilmiyorum-

Thane, saç dokunaçlarını bileklerime dolayarak ve ellerimi başının arkasını kavrayacak şekilde yönlendirerek dile getirilmemiş sorumu benim yerime yanıtlıyor. Daha yakına kayarak kendini kalçalarımın arasına sıkıştırıyor. Daha büyük dokunaçları etrafımdaki kayanın üzerinde kayıyor.

Bu mağara ya da doğru adı her neyse, çok serin. Umurumda değil. Thane'in bana doğru bastıran sıcaklığıyla zar zor hissediyorum. Dokunaçları yüzmekten ıslanmış ama soğuktan ziyade serinler. Titriyorum ve öpücüğü daha da derinleştiriyorum.

Hafif bir iniltiyle karşılık veriyor ve sonra dokunaçları beni kaldırıyor, onun tarafından kuşatıldığımı hissedene kadar beni daha da yakınına çekiyor. Eğer sağlıklı düşünecek yerim olsaydı, beni önemseydiğine gerçekten inanabilirdim. Beni önemsiyormuş gibi öptüğü kesin.

Bu gerçek değil. Ona söyledim -kendime de söyledim- bir şeyin motivasyonunun ne olduğu önemli değil, çünkü sonuç ne olursa olsun aynı. Sanırım *bunun sonucu* orgazm olacak.

Belki kırık bir kalp de.

Bunu düşünmenin faydası yok. Hiçbir şey düşünmenin faydası yok. Thane beni kendi içine çekmişken olmaz. Ellerini yüzümden omuzlarıma doğru kaydırıyor ve alt dudağımı ısırtıyor. "Bunun bitmesini istiyorsan, d u r de."

Bu kadar ciddi olmasaydı gülebilirdim. Şaka yapmanın sırası değil. Eğer "dur" dersem, tam olarak bunu yapacak ve onunla dalga geçemeyecek kadar çaresizce ona ihtiyacım var. Ağzını kovalıyorum ama ulaşamayacağım bir yerde duruyor. "Ya durmak istemiyorsam?"

Dokunaçları dizlerimin arkasını kavlıyor ve beni aşağı çekerek bizi birbirimize kenetliyor. Ve ... kahretsin ... aleti orada ve en az kendisi kadar büyük. Tam olarak göremeyeceğim kadar yakınız ama gövdesi kadar insan gibi hissettiriyor. Bunun bir rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğunu bilmiyorum; dokunaçları uzuvlarımı sararken zevkten başka bir şey hissetmek zor.

Ve sonra hareket eder.

Nefesim kesildi. "Aletin dikenli mi?"

"Bu bir sorun mu?"

"Hayır. Tanrım, kesinlikle olmaz. Sakın durma."

"Eğer durmak istemiyorsan ..." Thane eğiliyor, sesi kulağımda sertleşiyor. "O zaman *lütfe*n de."

Aman Tanrım. Titriyorum. Henüz bana bir şey *yapmadı* ama dokunuşunda, sesinde vaat tam orada. Bu sefer durmayacağız. Bana ihtiyacım olan her şeyi verecek. "Lütfe'n."

"Bu da bir başlangıç."

Bunu burada bırakmalıyım. Ama kendimi onun kalbini çevreleyen uçurumlara çarpmaya devam edeceğimi anlayacak kadar iyi tanıyorum. O kendini ne kadar ulaşılmaz kılırsa, ben onun onayını o kadar çok isteyeceğim. *Onu daha çok* isteyeceğim. Bununla mücadele etmenin tek yolu hiçbir şey istememek.

Ama yapamam.

Biraz geri çekiliyorum ve alt dudacağımı endişelendiriyorum. "Thane." Durdu. "Evet?"

Bu kadar güvenli oynamak çok kolay olurdu. Bu düşünceye neredeyse gülecektim. İblis anlaşmasını yaptığım anda *güvenliğin yanından* uçup gitmiştim. Ama o farklıydı. Azazel bana güvende olacağıma dair söz verdi ve belki de ona inanmakla aptallık ettim ama o zamandan beri sözünden şüphe etmek için hiçbir nedenim olmadı.

Ama bu? Bu, kalbimi Thane'in ellerine bırakıp çöpe atmamasını istemekle eşdeğer. Nasıl olduğunu bilirim. Asla yeterli değilim ama her zaman çok fazlayım. Kendi anneme bile kendimi sevdirememişken, başkasına nasıl sevdirebilirim ki? Sahip olduğum her romantik partner benden elini eteğini çekti ve Thane de çekecek. Çoğu kişiden daha fazla sebebi var. Ölen kocasından bahsederken sesindeki hüznü duydum. Hayatta bir kez yaşanacak bir aşktı.

Benim gibi bir pislik nasıl kıyaslanabilir?

Göğsüm sıkışıyor ve boğazım kapanmaya çalışıyor. Sertçe yutkunuyorum ve onu tekrar öpmeye çalışıyorum. Thane, Thane olduğu için, bu konuşmayı başlamadan bitirecek teması kuramayacağım kadar beni geride tutuyor. "Söyle bana, Catalina."

İstemiyorum ama artık ses tonundaki inatçılığı fark edecek kadar iyi tanıyorum onu. İç çekişim sessiz ama sanki vücudumdaki tüm gücü alıyor. Bunu biz yapıyoruz ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok. "Gitme. Sonra yani. Benimle seviştikten sonra seni bağlayacağımdan ve parmağına yüzük takacağımdan korkuyormuş gibi kaçma." Ani bir özlem dalgası gibi bana çarpıyor ve durmak zorunda kalıyorum

nefesimi geri almak için. "Eğer bunu yaparsak, gece burada kalmanı istiyorum." İşte. Bu makul bir istek. Öyle değil mi?

Thane hemen cevap vermiyor. Aslında o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki isteğimin ne kadar makul olduğundan şüphe etmeye başlıyorum. Beni istiyor -istemeseydi bu pozisyonda olmazdık- ama sevişmek istemekle sarılmak istemek birbirinden çok farklı arzular.

Neredeyse geri alıyorum. Bedenim engellenmiş arzuyla zonkluyor ve beni boşaltmasına, tek bir düşünceyi bile bir araya getiremeye kadar beni becermesine ihtiyacım var. Eğer şimdi buna bir son verir ve beni odama geri götürürse, gerçekten ölebilirim.

Ama gittiğinde canım *yanıyor*. Saf değilim; kalması sadece geri kalanını kabul edecek kadar beni becermek istediği anlamına gelebilir, ama ... kesinlikle bu kadar bariz bir şekilde kullanılmayı hak etmiyorum.

Eğer beni kullanacaksa, en azından bana biraz yalan söyleyerek yumuşatabilir. o.

Ben de onu kullanmıyor muyum?

Öyle olduğumu söylemeyi çok isterdim. Tek istediğim bu adamın dokunaçları ve Akıllı elleri ve sert emirleri bana geçici bir kaçış sağladı. Yine de yalan gibi geliyor.

Kendime yalan söylemeyi sevmem. Aslında, bunu mükemmel olacak kadar sık yapıyorum. Sadece fanteziyi desteklemek için harcadığım çabadan çok yoruludum.

Thane çenemi hafifçe yakalıyor ve yüzümü kendisine doğru kaldırıyor. "Daha sonra kalmamı istiyorsun."

Neredeyse o anda korkup vazgeçecektim ama artık geri dönemeyecek kadar ileri gitmiştim. "Evet."

Uzun bir süre gözlerime bakıyor ve neredeyse kendi kendine başını sallıyor. "Pekâlâ. Uyku düzenimin senin için rahat olup olmayacağını bilmiyorum ama deneyebiliriz."

Suyun altında mı uyuyor? Bu düşünce beni hem itiyor hem de çekiyor ve nasıl hissedeceğimden emin değilim. Thane bunu anlamam için bana bir şans vermiyor.

Beni tekrar öpüyor ve sonra daha büyük dokunaçları bileklerimi sarıyor ve onları başımın üzerine yönlendiriyor.

Artık beni tamamen destekliyor; vücudumun tek bir parçası bile soğuk taşa değmiyor. Dokunaçları altımda kıvranıyor, kalın bir tanesi belimi sarıyor ve diğer iki küçük tanesi ben ağzına karşı haykırana kadar meme uçlarımla uğraşıyor.

Beni kendisinden biraz uzaklaştırıyor ve Tanrım, beni nasıl da içiyor gibi görünüyor, incelemek için açılmış Meme uçlarımdaki dokunaçlar göğüslerimi sarıyor ve sanki ona sunuyormuş gibi biraz sıkıyor. Meme uçlarım karıncalanıyor ve içgüdüsel olarak oraya sürtünmek için yer değiştiriyorum.

Thane uzanıyor ve tek parmağını sol göğsümün üzerinde gezdiriyor. "Seni böyle seviyorum."

"Ne gibi?" Nefes nefese kaldım. "Çaresiz mi?"

"Korunmasız." Bu kelimeyi neredeyse kendi kendine düşünür gibi söylüyor. "Bu haldeyken saklanamazsın."

Bu sadece seks. Kendime bunu söylerken bile, sözleri tam kalbime çarpıyor. "Thane-" Parmaklarının uçlarını önce bir meme ucunun, sonra diğerinin üzerinde gezdirirken nefesim kesiliyor. Kan akışındaki azalmadan dolayı özellikle hassaslar. Beni tamamen sarmış durumda ama yine de bana neredeyse hiç dokunmadı.

Thane'in nefesi titriyor ve bir göğsünü dokunacından kurtarıyor, sadece büyük bir eliyle beni avuçlamak için. "Gerçekten mükemmel yaratılmışsın."

Neredeyse onunla tartışacaktım. Ne de olsa yanılıyor. Hayatımdaki pek çok insana göre, yanlış yerlerimde yumuşağım. Annem beni büyürken diyet üstüne diyet soktu ve nihayet on sekiz yaşında kuma çizgimi çektiğimde, beni her gördüğünde kilomla ilgili pasif agresif yorumlara boyun eğdi. Thane'in çok beğendiği göğüslerim, eski sevgilimin onları dikleştirmek için ameliyat önermesine neden oldu.

kalçalarımnda izler ve uyluklarımda selülit var. Benimle ilgili diğer her şey gibi, vücudum da mükemmelliğin önemli ölçüde gerisinde kalıyor.

O benim, bu yüzden onu sevmemem gerekiyormuş gibi davranan herkese inat seviyorum. Ama mükemmel değil ve asla da olmayacak.

"Tartışmak istediğini görebiliyorum." Thane başparmağıyla göğüs ucumda daireler çiziyor. Yüzünde öyle bir konsantrasyon ifadesi var ki nefesim ciğerlerimde kesiliyor. Her yavaş çember midemde zevkin daha da daralmasına neden oluyor. Henüz amıma dokunmadı bile ve beni boşaltmak için buna gerek duymayabileceği gibi çılgınca bir düşünceye kapılıyorum.

"Thane-"

"Seni arzuladığını hissettiren her kimse onunla tanışmayı çok isterim." Sesi alçak, yoğun ve ... kızgın mı? Elini aniden bırakıyor, ama bu kaybın yasını tutacak vaktim yok, çünkü hemen dokunaçlarıyla göğsümün etrafında tekrar dolaşıyor. Bu sefer bir adım daha ileri gidiyor ve ...

"Oh *kahretsin*." Dokunaçlarındaki emiciler meme uçlarımı yakalıyor, her çekişte içime derin ihtiyaç darbeleri gönderiyor. "Thane, lütfen."

Beni yerimde tutan dokunacı atlayarak elini karnımda hafifçe gezdiriyor. "Seni mükemmel bulduğuma ikna etmek için ne söyleyebilirim?"

İlk fırsatta beni terk ederken beni mükemmel bulduğuna inanmak zor.

Yüzümdeki düşünceyi görüyor olmalı. Ona karşı gerçek duygularımı saklamakta zorlanıyorum. Genelde bu konuda daha iyiyimdir. Thane amımın hemen yanında durdu. "Bana inanmıyorsun."

"Bana biraz özgüven aşılamaaya çalışabilirsin," diyorum umutla.

"Sanırım bu da bir seçenek." Thane'in dudakları biraz kıvrılıyor ama gözleri öylece kalıyor.

yoğun. "Eğer sözlerime inanmıyorsanız, o zaman size eylemlerimle göstermek zorundayım."

Bu sözler içimde neredeyse korkuya benzer bir heyecan yaratıyor. Yine de tartışmaya fırsatım olmadı, çünkü ayrılmak için o anı seçti

dokunaçlarıyla amımı okşuyor ve başparmağını klitorisime bastırıyor.

THANE

CAtalina bana inanmıyor. Ela gözlerinde, tanıştığımızdan beri ilk kez bakışlarımla tam olarak buluşmayışında. Acı dolu bir geçmişi olduğunu elbette biliyordum; böyle bir geçmişi olmaması için fazlasıyla benzer bir ruha sahipti. Ama ona karşı koruyucu hissetmeyi beklemiyordum.

Katıksız öfke dalgası beni titretiyor ve bir an için gözlerimi kapatıp nefes almaya odaklanmak zorunda kalıyorum. Doğam gereği özellikle şiddet yanlısı değilimdir. Bölgemi elimden geldiğince savunurum, ancak başka bir eylem yolu varsa ilk tepkim asla şiddet olmaz.

Yine de Catalina'ya zarar vereni bulup derinlere sürüklemek istiyorum. Son nefesleri de çıkana kadar onları orada tutmak. Yırtıcıların bulup atması için onları geride bırakmak.

Duygularımın gücü beni şaşırtıyor.

Onu sarıp sarmalamak ve o kayıp bakış gözlerinden ayrılana kadar ona sarılmak istemem de aynı derecede şaşırtıcı. Ta ki uğruna savaşmaya değer olduğuna inanana kadar. Bu dürtülerin nereden geldiğini anlamıyorum ve kendimi biraz ...

Halkım arasında bir efsane vardır. Uzun zaman önce, Cŵn Annwn'dan birine aşık olan ve ondan bir çocuğu olan Tatiana adında bir kraliçemiz vardı. Sonra diyarlar beklenmedik bir şekilde ayrıldı ve hem aşkından hem de çocuğundan ayrı düştü. Umutsuzluğa düşmüş ve derinlere inerek

Yas tutuyordu. Orada o kadar uzun süre kaldı, kederi o kadar güçlüydü ki sonunda mercan kayalıkları onu ele geçirdi, vücudu kireçlendi.

Ben de öyle
hissediyorum.

Uyanmış olmam
dışında.

"Thane, yemin ederim, eğer nazik bir şey söyleyecekse çığlık atabilirim." Catalina'nın sesi düzensiz, parmakları dokunaçlarıma batıyor. "Lütfen bunu mahvetme."

O anda anladım ki benden iyilik kabul etmeyecek. Bu gece olmaz. Bu şekilde olmaz. Ama neyi kabul edeceğini biliyorum. Bir nefes alıyorum ve bu garip ruh halinin üzerime çökmesine izin veriyorum. Bunun ne anlama geldiğini ya da herhangi bir anlama gelip gelmediğini bilmiyorum. Belki de Catalina bitmek bilmeyen kederimden kurtulmam için bir katalizördür. Şimdi bile orada, kenarlarda duruyor. Hiç geçeceğini sanmıyorum ve bir parçam asla geçmesini istemiyor.

Yine de ona bunu verebilirim. İhtiyacı olan şey bu mu bilmiyorum ama kabul edeceği şey bu ve bu da neredeyse iyi bir şey. "Catalina."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve sonra bir karar verir gibi oluyor. Bana sarılınca rahatlıyor. "Evet mi?"

"İstediğin kadar gürültü yapabilirsin." Yüzündeki şaşkınlığın tadını çıkarıyorum ama sadece bir anlığına. Hedefim artık tereddüt edemeyeceğim kadar yakın.

Vücudu göğsümle aynı hizaya gelene kadar onu kaldırıyorum. Sonra onu kuleme getirdiğim günden beri düşündüğüm şeyi yapıyorum. Ağzımı amına dayıyorum. Nefesi de tadı kadar mükemmeldi. Dilimi kıvrımlarında gezdiriyorum. *Tadın deniz gibi. Ev gibi.* Daha sonra, bu düşünce beni ilgilendirecek. Şu anda daha fazlasına ihtiyacım var.

Onunla ziyafet çekerken dikkatli bir kontrol yok. Dudaklarından dökülen her çığlık beni daha da kamçılıyor. Gözlerimi ne zaman kapattığımı bilmiyorum ama onu izlemek için açmaya çalışıyorum. Catalina ona verdiğim zevke kendini tamamen kaptırmış durumda. Dokunaçlarımla arasında kıvrılıyor, vücudu titriyor ve aramızdaki havada düzensiz

hıçkırıklar duyuluyor.

Daha fazla.

O kadar zor durumdayım ki doğru düzgün düşünemiyorum. Bu son birkaç haftadır alıştığım bir durum. Gözlerimi her kapattığımda onu görüyorum, hissediyorum, duyuyorum. Bu anı itiraf etmek istediğimden çok daha fazla hayal ettim.

"Thane, *lütfe*."

Alnımı karnına bastırıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum. Ellerim titriyor. Neden ellerim titriyor? "Sana sikimi vereceğim, Catalina. Söz veriyorum. Ama önce seni serbest bırakmama izin ver."

"Sabırsızlanıyorum." Huzursuzca kıpırdanıyor ve onu kısa süreliğine sıkıca tutmak beni fazlasıyla tatmin ediyor. Bacaklarını genişçe açıp amını bana açık tutmak. Bu beni çok memnun ediyor, onu tekrar yalıyorum ve klitorisine doğru ilerliyorum. Catalina haykırıyor. "Sikin! Lütfe, Thane!"

"Bir dakika içinde." Son düzenli yatak partnerimden bu yana aylar geçti. Çok uzun zaman. Sonunda sikimi Catalina'nın ıslak amına soktuğumda, o anda boşalmamak için kendimi tutabileceğime pek inancım yok. Onu kollarıma aldığım için titriyorum ve sikim o kadar sert ki kan akışı konusunda biraz endişelenmeye başlıyorum. En azından önce onun tamamlanmasını sağlayabilirim.

Bir dahaki sefere daha iyi olacak. Bir dahaki sefere, onu sikimin etrafında boşalana kadar sikeceğim.

Bir dahaki sefere.

Tek parmağımı içine sokuyorum. Birkaç dikkatli vuruştan sonra ikinci parmağımı amına sokuyorum. Halkımın standartlarına göre bile küçük değilim. Catalina'ya kıyasla, neredeyse bir devim.

Bu onun için iyi olmalı. Hevesim yüzünden onu incitmek istemiyorum.

Öyle bile olsa, pozisyonumu korumak için her türlü kontrolümü kullanıyorum, ağzım klitorisine karşı, parmaklarım içine gömülü, ta ki etrafımda gerginleşene kadar. "Thane!" Catalina'nın sırtı eğiliyor ve buna izin vermek için belindeki tutuşumu gevşetiyorum.

Ama sadece bir an için.

Kendine gelmesine izin veremeyecek kadar ona ihtiyacım var. Aslında, kalçalarımız eşitlenene kadar onu indirirken zevkten hâlâ gevşek olması muhtemelen daha iyi. Tanrıça, her yönden çok güzel ama özellikle şu anda. Yanakları zevkten pembeleşmiş, gözleri ağırlaşmış.

Sikimi yumrukluyorum ve kendime sert bir vuruş yapıyorum. Parmaklarım hâlâ onun arzusuyla ıslak ve kokusu beni çılgına çeviriyor. Yine de kendimi kontrol etmeyi başarıyorum. Zar zor. "Evet?"

"Şimdi. Söz vermiştin." Alt dudağını ıslatıyor ve bakışlarıyla buluşuyor. "Lütfen."

Daha fazla teşvike ihtiyacım yok. Onu havaya kaldırdım ve sikimi girişine doğru yaklaştırdım. Boyut farkı neredeyse müstehcen görünüyor ve geçmişte insanlarla yakınlaşmamış olsaydım, beni kaldırabileceğinden şüphe ederdim. Hal böyle olunca, vücudunun benimkine uyum sağlaması için yavaş hareket etmem gerekecek. Aletim doğası gereği uyum sağlayabilir ama bunu onun için iyi hale getirmek istiyorum.

"Rahatlamaya çalış," diye mırıldanıyorum. Yüz ifadesini son bir kez kontrol ettikten sonra onu sikimin üzerine indiriyorum. Yavaşça. Acı verici bir şekilde yavaşça. Geniş kafamın onun girişine ulaşması sonsuza dek sürecek gibi görünüyor, ama ulaştığında ikimizin de nefesi kesiliyor. Sıkı. Çok sıkı. "*Catalina*."

"*Deniyorum*." O kadar sert nefes alıyor ki, her nefes verişinde göğüsleri titriyor. Dokunaçlarımı meme uçlarına doğru çekiyorum, emişi biraz artırıyorum ve nefesi kesiliyor. "Bunu yapmaya devam et."

Onu bir santim daha aşağı kaydırdım. Acı. Bu *ıstırap*. Hiç bitmesini istemiyorum. "Çok iyi hissediyorsun." Dokunaçlarımı vücudunun üzerinde gezdiriyorum ama onu yatıştırmaya mı yoksa heyecanlandırmaya mı çalıştığımı söyleyemiyorum. "Bırak gireyim, Lina." Amcığına, sikimin onu neredeyse müstehcen bir şekilde nasıl yaydığına bakmadan duramıyorum.

Ve yine de beni daha derinlere götürüyor.

Sikimin onun içinde nabız gibi atmasını sağlıyorum. Sadece birazcık. Tepkisini test ediyorum.

"*Thane*." Catalina titriyor, başını ileri geri sallıyor. "Siktir, sanırım yine boşalacağım. Çok büyüksün ve az önce her ne yaptıysan *harika* hissettiriyor." Sözcükler, yapaylık ya da kasıt olmaksızın ağzından dökülüyor. "Bu I . . ."

İçine doğru itiyorum, yolun geri kalanını içine batırıyorum. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve çılgılık attı. Yavaşlamam, kontrol etmem gerekiyor ama zevk beni ele geçirdi. Tüm iyi niyetlerimi silip süpürüyor. Sadece Catalina var, amcılığı sikimin etrafında o kadar sıkı kenetleniyor ki, ölebileceğimi düşünüyorum.

Ama önce tekrar boşalması lazım.

Kayalara yaslanabilmek için yer değiştiriyorum, ellerimi arkamda birleştiriyorum. "Bak ne kadar mükemmelsin," diye mırıldanıyorum. Sesim kendim gibi çıkmıyor. "Zevk için tasarlanmış mükemmel küçük bir bebek."

"Thane, *lütfe*."

Sikimi onun içinde gezdiriyorum ve bu sırada yüzünü izliyorum. O kadar etkileyici ki, içinde zevkini artıracak noktayı bulduğum anı biliyorum. Ritmik olarak o noktaya doğru nabız atıyorum. "Tekrar söyle."

"*Lütfe*."

Dokunaçlarımı kullanarak onu yavaşça kaldırıyorum, içinde sadece sikimin başı kalana kadar. "Tekrar."

Ellerimin ona dokunmadığını fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açılıyor. Catalina dudağını ısıırıyor. "Bundan nefret mi ediyorum yoksa bayılıyor muyum bilmiyorum."

"Durmamı ister misin?"

Titriyor ve başını sallıyor. "Hayır. Beni sikine bindir. Seni almamı sağla." İnliyor, sesi o kadar lezzetli ki dilimde tadını alabiliyorum. "Beni küçük sikiş bebeğin gibi kullan. *Lütfe*."

Başkalarının zevki için kullanılacak bir oyuncak bebek değilsiniz.

Ben söylemedim. Ona ilk kez bebek diyen bendim. Bu görevi üstlenip onunla birlikte koştuğu için onu suçlayabilir miyim? Başka bir gün savaşmak için bir savaş. Şu anda, üflemeden önce onu boşaltmam gerekiyor. Onu sikimin üzerine indiriyorum.

Tekrar. "Bak beni ne kadar tatlı karşılıyorsun, küçük bebek. Sanki bunun için yaratılmışsın."

Başını sallıyor ama inkâr mı ediyor yoksa zevk mi alıyor anlayamıyorum. "Bundan nefret ediyorum." O kadar ıslak ki beni neredeyse kolayca içine alıyor. Sesi de nefes alış veriş gibi düzensiz. "Bana dokunmuyorsun ama her yerime dokunuyorsun, bundan nefret ediyorum."

"Sana dokunuyorum." Bir dokunacımı daha beline dolayıp amına doğru indiriyorum. "Beni hissedemiyor musun, küçük bebek?"

"Evet!"

Onu tekrar kaldırırken bile onu kızdırıyorum. İçimde bir vuruş daha var. Belki iki. Bunu değerlendirmeliyim. Onu neredeyse sikimden kurtardığımda, klitorisini hafifçe okşamaya odaklanıyorum. Onu boşaltacak kadar değil -henüz değil- ama vücudunun dokunaçlarımda gerilmesine yetecek kadar. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sen," diye hıçkırıyor. Gözleri sımsıkı kapalı ve vücudu yaklaşan bir orgazmla titriyor. "Sadece sana ihtiyacım var."

Dokunaçlarımdan ucuyla klitorisini örtüyorum... emicilerden birini tam bana ihtiyaç duyduğu yere yerleştirirken onu boyumdan aşağıya çarpıyorum. Etkisi anlık oluyor. Catalina boşalırken çığlık atıyor, amcığı sikimin etrafında kenetleniyor.

Oh lanet olsun. Oh tanrıça. Oh-

Ona uzandığımı hatırlamıyorum. Bir an kayaya dayanmıştım ve tüm karşılaşmayı kontrol ediyordum. Sonra kollarımı *ona* doladım ve sanki *beni* damgalıyormuş gibi hissettiren yakıcı bir öpücükle ağzını talep ediyorum.

Bunun bir önemi yok. Artık duramayacak kadar ileri gittik. Orgazmım zirve yaparken onu daha sert öpüyorum. Dalgalanıyor... ve sonra devam ediyor. Catalina'ya yapışıyorum, vücudum kontrolü ele alırken onu sıkıca tutuyorum, tekrar tekrar içine giriyorum. Artık serbest olan kollarının beni sardığını, ayak bileklerinin sırtımın alt kısmına kilitlendiğini belli belirsiz fark ediyorum ama çoğunlukla zevk denizinde kayboluyorum.

Sonunda, soğuk kaya zemin yerine dokunaçlarımın üzerine yığılmamızı sağlamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Uzaktan beynimin bir kısmı bana şimdi hareket etme zamanı olduğunu söylüyor, ama bu düşünce tam olarak kök salamıyor.

Catalina titriyor. "Bu"

"Evet."

"Sen . . ."

"Biliyorum." Şakağını öpüyorum ve onu kendime çekiyorum. Sikim hâlâ içinde yarı sert ama geri çekilmeye hazır değilim. Uyarılma acıya dönüştüğünde bile. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki." Sanki onun güvenini kazanmak için tek bir şey yapmışım gibi söylüyor bunu. Suçluluk duygusu yavaş bir dalga halinde yükseliyor. Ona istenmeyen biri olduğunu hissettirmek istememiştim, Ancak daha önce de bahsettiğimiz gibi, niyet eylemden daha az önemlidir. Sonuçlardan daha. Bunu daha önce cahilce yapmışım ama artık böyle bir mazeretim yok.

Bu kadını seviyorum. Bu akraba ruhu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Birden göğsümde beliren kalbimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Brant'le aramızdaki gibi değil -hiçbir şekilde, hiçbir biçimde- ama Catalina'yla aramda bir *şeyler olduğunu daha* ne kadar inkâr edebilirim? Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyorum. Belki de bu yüzden düşüncelerimi yüksek sesle dile getiriyorum. "Onu unutmak istemiyorum."

Şerefine, Catalina hemen anladı. Yer değiştirerek sikimden kurtuluyor ama fazla uzaklaşmıyor. "Kimse senden onu unutmanı istemiyor." Boğazını temizliyor. "Ya da onun yerine geçmeni. Bunu asla yapamayacağımı biliyorum ve yapmak da istemiyorum. İğrenç hissettiriyor. Onu çok derinden sevdin. Onu *hala* seviyorsun."

Evet, ama . . . Sanki hiç kimsenin hayatında böyle bir yer işgal edemezmiş gibi davranması hoşuma gitmiyor. Benim hayatımda.

Çok hızlı. Bu konuda çok hızlı ilerliyorum ama sanki Catalina ile bu eşiği aşarak Brant'in ölümüyle hayatımı ele geçiren kireçlenmeden kurtulmuş gibiyim. En azından kısmen.

Gerçi bunu söylediğim için bana teşekkür etmeyecek.

"Catalina." Onu tekrar kollarıma çekiyorum ve sırtüstü yatıp onu göğsüme yatırmak için yer değıştiriyorum. "Sen ölçüsüz bir hediyesin."

CATALINA

M İlk içgüdünüz Thane'e sarhoş olup olmadığını sormak oldu. *Ölçülemez bir hediye mi?* Güldürme beni. Tüm hayatım aksini kanıtladı. İnsanlar paha biçilmez hediyeleri atmazlar. Değer verirler.

Onları. Onları yakın tutarlar... tıpkı şu anda onun yaptığı gibi.

Neredeyse itiyordum. Aslında ellerimi onun geniş göğsüne bastırıyorum ve bunu yapmak için geriliyorum. Ama inanılmaz yorgunum. Girdiğim her odanın havasına sinen hayal kırıklığından kaçmaktan yoruldum. Denemekten ve başarısız olmaktan yoruldum. Artık hiç denememekle gelen umutsuzluktan bile yoruldum.

Boğazım düğümleniyor ve birkaç kez yutkunuyorum. Sanki bana hayatımın en iyi seksini yaşatmamış gibi ağlamayacağım. Vücudum hala ne kadar sert boşaldığının zevkiyle şarkı söylüyor. Daha sonra kontrol etmem gerekecek ama dokunaç emici şeylerinin vücudumda iz bıraktığından eminim. Yatağında tek başıma uzanıp parmak uçlarımı üzerlerinde gezdirmek ve bu karşılaşmanın her anını dayanılmaz detaylarla yeniden yaşamak için sabırsızlanıyorum.

"Ağrın var mı?" Thane bir elini omurgamda gezdiriyor, bu karşılaşmanın henüz bitmediğini fiziksel olarak hatırlatıyor. Doğrulamaya başlıyorum ve eli beni kendine bağlayacakmış gibi sırtımda geziniyor ama gerildiği anda beni bırakıyor.

"Hayır, ben iyiyim." Ağrım var ama lezzetli bir ağrı.

"Pazarlıkçı iblislerin insanları iyileştirmek için kullandıkları bir krem var. İstersen biraz alabilir miyim diye bakabilirim."

"Ben iyiyim. Söz veriyorum." Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle beni izlediğini görmek için aşağı bakıyorum. Soğuk ya da mesafeli değil. Arzuyla yanmıyor bile. Mürekkep rengi gözlerinde yumuşak ve neredeyse çekingen bir şeyle bana bakıyor.

Bu beni çok korkutuyor ama ondan kurtulmak ve aramıza biraz mesafe koymak için suya dalmak aptalca bir hareket ve ben bunu yapamam. Bunun yerine başka tarafa bakıyorum. "Karışık bir şekilde çok şey söylediğimi biliyorum ama sorun değil. Bunların hiçbirini yapmana ihtiyacım yok."

"Catalina."

Ona bakmak istemiyorum. Yüzümde göreceği şeyden korkuyorum. Thane'le birlikte olmak aynı anda hem çok iyi hem de çok kötü hissettiriyor ama en azından tanıdık. O soğuk ve ben muhtacım ve bu dinamik defalarca oynadığım bir dinamik. Eğer bana karşı oyununu değiştirirse, nasıl adapte olacağımı bilmiyorum. Bana iyi davranırsa ona aşık olabilirim ve bu da felakete davetiye çıkarır.

Gerçekten, bu noktada neredeyse benim markam. "Catalina, bana bak." Bir duraklama. "Lütfen."

Kahretsin, neden "lütfen" demek zorundaydı ki? Ona dönüyorum, ipin ucundaki bir kuklaya. Yüzünde hala anlamadığım o ifade var ama sanki onu maskeleyemeye çalışıyor, yüz hatları tanıdık soğuk, yasaklayıcı çizgilere bürünüyor. İçimdeki rahatlama titrek bir nefes almamı sağlıyor. "Ne istiyorsun, Thane?"

"Geceyi seninle geçirmek istiyorum" demeden önce birkaç seçeneği değerlendirip bir kenara bırakmış gibi görünüyor.

Kalbim göğsümden dışarı fırlamaya çalışıyor. Bunun imkânsız olduğunu anlayınca da doğruca mideme dalıyor. *Tanrım*, belki de ağlayacağım. "Sağ ol ama almayayım."

Hareket etmiyor. "Bunu benimle yatmak istemediğin için mi söylüyorsun ... yoksa sana acıdığım için teklif etmemden korktuğun için mi?"

Tam kalbime ulaşmaya nasıl *cüret eder*? Sonuç iyi hissettirdiği sürece bir şeyin motivasyonunun ne olduğu umurumda değil diyerek o kadar çok zaman harcadım ki. Gerçek bu. Öyle olmak zorunda.

Ama şu an yalan gibi geliyor.

"Catalina." Thane hareket etmiyor, neredeyse hiç nefes almıyor ama yine de kendini daha yakın hissediyor. "Bu gece sana sarılmama izin ver."

Bir şeyler değişti.

Sorun seks olamaz. Gençken düzinelerce tükettiğim aşk romanları ne derse desin, seks bir partnerin size aşık olmasını sağlamaz. Tüm yanlış şeyleri söyleyen birinin -seni *sevemem; seninle asla birlikte olamam; birlikte* olamayız- aniden tam bir sekiz yapmasına neden olmaz.

Annem bu konuda haklıydı.

Anlamıyorum ve anlamadığım için de korku beni ele geçirmeye çalışıyor. Thane'in sözlerinin neden olduğu korkunun beni ona doğru itmesi ironik. Bana vermeyeceği teselliği arıyorum.

O hariç.

Ona doğru hareket ettiğim anda beni kollarının arasına alıyor ve kendine çekiyor. İçimden hıçkırık olabilecek bir ses çıkmasına şaşırdım. Thane, bitmek bilmeyen dağınık duygularımdan iğrenerek beni uzaklaştırmak yerine daha da yakınımaya çekiyor. Saçlarımı düzeltiyor ve ellerini üzerimde gezdiriyor, sanki vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi.

Sanki o da bunu nasıl yapacağından benim kadar emin değilmiş gibi. "Thane," diye başardım sonunda.

"Ben ... Yapamam."

"İstiyor musun?"

Evet. Söyleyebileceğimden daha fazla. İşte bu yüzden hemen harekete geçmeli ve bana böylesine çelişkili şeyler hissettiren bu adamdan uzaklaşmalıyım. Belki de bu seks onun için bir şeyleri değiştirmede, değiştiremedi.

ama varlığımın her parçasına nüfuz eden yeni sarsıntıyı inkâr edemiyorum. "Yapamam," diyorum tekrar.

Şimdi bana zor diyeceği yer burası. Kararsız ve rüzgar gibi değişken olduğumu, önce kucağa alınmak istediğimi, sonra da tam olarak bunu teklif ettiğinde ona bağırdığımı söyleyecek. Herkesin fark ettiği gibi benim de etrafta olmak için tam bir kabus olduğumu anlayacak. Gidecek.

Her zaman giderler.

Ama o gitmez.

Thane saçımı tekrar düzeltiyor. Gözlerinin içine bakmam için beni zorlamıyor. Bana tekrar sormuyor. Sadece beni kendine çekiyor ve şakağıma doğru mırıldanıyor: "Biliyorum. Bu beni de korkutuyor."

Tartışmak istiyorum. Bildiğini sandığı şey ne olursa olsun, biz aynı değiliz. Eğer bir trajedi olmasaydı, hala hayatının aşkıyla mutlu bir evliliği olurdu. Kardeşi kadar sevilen bir lider olmayabilir ama saygı duyulan biri. Kalede geçirdiğim kısa süre boyunca ben bile bunu görebildim. Ve Embry onu çok seviyor. Saygı ve sevgi, peşinden koştuğum ve asla tam olarak ulaşamadığım iki şey; kocası olmasa bile, her ikisine de bolca sahip.

Ama çok yorgunum. Ve sanki bana değer veriliyor ve önemseniyormuşum gibi böyle tutulmak iyi hissettiriyor. Bu bir yalan. Yalan olmak *zorunda*.

Sadece soğuk ve acı gerçeğe hazır değilim.

Thane rahatladığımı hissetmiş olmalı, çünkü rahatladığına neredeyse kendimi inandırabileceğim bir şekilde yavaşça nefes veriyor. "Seni yatağa götürebilir miyim?" Yumuşak bir soru. Bir rica, emir değil.

Göğsüne karşı başımı sallıyorum. Görünüşe göre biraz gururum kalmış, çünkü kelimeleri söylemek için kendimi zorlayamıyorum, ama o beni zorlamıyor.

Beni kendine yaklaştırıyor ve sonra hareket ediyoruz, suyun serin kucağına doğru ilerliyoruz. Gözlerimi kapatıyorum. Böylesi daha kolay. Onun yönlendirmesine izin vermek. Hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak.

Tekrar yüzeye çıkmamız beklediğimden daha kısa sürdü. Ilık hava ıslak tenimi öperken ürperiyorum. Bu merakımı uyandırmaya yetti ve ben

Başımı kaldırıp etrafa baktım.

Daha önce hiç görmediğim bir odadayız. Yarı mağara yarı inşa edilmiş oda, huzurlu bir alan. Yüksek kaya tavanın üzerinde çeşitli yönlerde dizilmiş ışıklar var. Bir tarafa sıkıştırılmış makul büyüklükte iki havuz ve diğer tarafta daha çok bir yuvaya benzeyen, kenarları neredeyse bir kase şeklinde kıvrılmış devasa bir yatak var. Birkaç masa, bir insanın hayatı boyunca topladığı ıvır zıvırlarla dolu; biblolar ve deniz kabukları, pahalı mücevherler gibi görünen şeylerle karıştırılmış.

"Burası senin odan."

Thane'in kolları etrafımda sıkılaşıyor. "Öyle." Bizi daha önce fark etmediğim küçük bir kapıya doğru çeviriyor. "Banyo burada."

Teklif edilen zeytin dalını alıp başımı sallıyorum. "Ben gidip temizleneyim."

Thane'le aramda kapalı bir kapı olan banyoya girene kadar titremeye başladım. Ellerimi taş tezgâha dayıyorum ve başımın öne düşmesine izin veriyorum. "Saçmalıyorsun. Bebek gibi davranmana gerek yok."

Kelimeler korkunç bir şekilde anneminkilere benziyor. Başımı sertçe sallıyorum. "Oyun yüzünü takın, Cat. Az önce lanet bir kraken-adam tarafından aklın başından alındı ve o sana iyi davranıyor. Bu iyi bir şey, telaşlanacak bir şey değil."

Belki buna yarın inanırım. Şu anda kendimi çok çığ hissediyorum. Tek istediğimin yatak odasına geri dönmek ve kendimi daha iyi hissedene kadar Thane'e sarılmak olması ironik. Onun yanında olmak bana bu ıstırabı yaşatan şeyin ta kendisi ama yine de onun varlığını arzuluyorum.

Tuvaleti kullanıyorum, temiz suyla duş almak için birkaç dakika ayırıyorum ve sonra banyoda saklanmaya devam etmek için bir neden kalmıyor. Azazel'in bu işin başında bana verdiği dövmeleri kontrol ediyorum. Ramanu büyümlü doğum kontrolü hakkında bir şeyler söylemişti ve sanırım iblis pazarlığı dövmesiyle bağlantılı? Ayrıntıları hatırlayamıyorum. Thane'e sormak için aklıma bir not alıyorum ama odaya geri döndüğümde bu düşünce aklımdan çıkıyor.

Ben kendimle konuşurken Thane zaten derli toplu olan mekânı toparlamakla meşguldü. Tepemdeki ışık dizileri yanıyor ve kırmızıdan sarıya, turuncudan beyaza uzanan bir dizi yumuşak renkte olduklarını keşfettiğimde çok sevindim. Mekâna çok hoşuma giden sıcak bir his veriyorlar.

Ben yaklaşırken dönüyor ve belli ki yüz ifadesini sabit tutmaya çalışsa da, pencereden sürünerek kaçmadığım için rahatlamış gibi bana bakıyor. Ki bu çok saçma.

Birincisi, hiç pencere yoktu.

"Hey." Söylediğim anda kendimi aptal gibi hissettim. Thane az önce beynimi sikti. "Hey" yapabileceğim en iyi şey mi?

"Yemek çağırma cüretini gösterdim."

Bu durumdan etkilenmemeye çalışıyorum. Balığa karşı değilim ama haftalardır yediğim her yemekte *çok fazla* balık var. Bir bayan ancak bu kadarını kaldırabilir. Yine de beni beslemeyi düşünmüş olması güzel, bu yüzden gülümsemeye çalışıyorum. "Mükemmel."

Thane ağzını açıyor ve gerilmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Mürekkep rengi gözlerinde kalan konuşmayı yapmaya hazır değilim. Hiç hazır olacak mıyım bilmiyorum. Ama neden endişelendiğimi sormuyor ya da tekrar birlikte uyumaktan bahsetmiyor. Sadece odaya girerken gözden kaçırdığım kısa masayı işaret ediyor. "Oynar mısın?"

Bu bir tuzak ama iyi bir tuzak. Zor bir konuşma ile başka bir şey arasında seçim yapmak gerekirse, ikincisini seçerim. Ama oyunlara karşı bir zaafım var. Başkalarıyla oynamanın getirdiği bir samimiyet var ve bir keresinde bunu söylediğimde, o zamanki kız arkadaşım bana gülüp odadan çıkmıştı, ama ben bunun arkasındayım.

Hayır demek için yeterli bir sebep ama yine de yaklaşıyorum. "Çok fazla oyun oynarım."

Bunu oynar mıyım bilmiyorum."

Dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüşecek şekilde kıvrılıyor. "İstersen sana öğretebilirim."

"Tamam." Mevcut iki sandalyeden birine çöküyorum ve onun da aynısını yapmasını bekliyorum. Ortaya doğru kaymamı sağlayan sandalyenin kıvrımları aslında onun alt yarısını güzelce sarıyor. O beni bakarken yakalamadan önce bakışlarımı kaçırıyorum ve dikkatimi tahtaya veriyorum.

Dama ya da satranç gibi karelerden oluşuyor ama renkler biraz farklı: lacivert ve soluk gri. Kendi tarafıma dizilmiş taşları inceliyorum: gri olanları. Neredeyse satranç taşlarına benziyorlar ama tam olarak aynı değiller. "Bu hem tanıdık geliyor hem de gelmiyor."

"Pazarlıkçılara göre, sizin satrancınızdan çok da uzak değil." Kuralları açıklıyor. Sesinin alçak temposunda kaybolmak çok cazip geliyor ama kendimi dikkat etmeye zorluyorum. Haklı: satranca oldukça yakın. Taşlar farklı görünüyor ve atların hareketleri aynı değil ama diğer her şey aynı.

Alışık olduğumdan farklı isimleri var, ama onları tanıdık terimlerle düşünmek daha kolay.

Oyun hakkında birkaç soru soruyorum, ama anladım. "Sık sık oynuyor musun?"

"Artık değil." Benim taşlarımdan birini oynatmamı bekliyor ve ardından kendi piyonlarından biriyle aynısını yapıyor. "Bu set Brant'in hediyesiydi. Eskiden çoğu gece oynardık." Artık gülümsemiyor ama içine kapanmak yerine üzgün görünüyor. "Çok uzun zamandır oynamadığım için bana kızardı."

"Brant, sinirlendin mi? Kesinlikle hayır. O bir aziz gibi görünüyor." Acı gibi görünmek istemem ama sanki kendimi kontrol edemiyorum. Başımı iki yana sallıyorum. "Üzgünüm, bu hiç nazik değildi."

"Sorun yok."

Oynarken neredeyse rahat bir sessizliğe gömülüyoruz. Satrançta iyi değilimdir. Hiçbir zaman bir stratejiyi oynayacak sabrım olmadı. Olsaydı bile, başarısız olmaya başladığında vazgeçecek uyum yeteneğim olmazdı. Thane oynamayalı ne kadar uzun zaman olmuş olursa olsun, belli ki bu işte çok iyi, çünkü yarım saatten kısa bir sürede beni alt etti.

Elini vezirinden çekti ve az önce şahımı yerine sabitlemek için hareket ettirdi. "Tekrar oynamak ister misin? . . tekrar oynamak ister misin?" Sesindeki umut, kalbimin endişeyle çarpmasına neden oluyor.

Kaybedilmiş bir dava. Bunu zaten biliyorum. Bu adam hayatıma girdiği andan itibaren, asla tırmanmayı umut edemeyeceğim bir kule gibi ona aşık olacaktım. *Şimdi* bana yakınlık göstermesi tabutuma çakılan son çivi. "Evet," diyorum usulca.

Tahtayı hızla sıfırladı ve ilk hamleyi benim yapmam için işaret etti. Ben söyleyene kadar "O mükemmel değildi. Brant, yani."

THANE

I Buraya, Brant'le yıllarca paylaştığım odaya dönmenin daha fazla acı vermesini beklerdim. Della burayı korumak için iyi bir iş çıkardı. O hayattayken, burası Brant'in hayatının acil taleplerinden uzak bir sığınak gibiydi.

Ama o öldükten sonra burası bana bir mezar gibi geldi. Nereye dönsem, onu ve bir daha asla sahip olamayacağımız şeyleri hatırlatan başka bir şey vardı.

Catalina'yı buraya getirene kadar kuleden uzak durdum ve son birkaç haftadır su altındaki misafir odalarından birinde uyuyordum. Onu bu odaya getirmeyi gerçekten düşünmemiştim. Sadece Catalina'ya buranın benim için bir anlamı olduğunu göstermek istedim.

Kimseyle paylaşmadığım bir şeye erişimini sağlamak için.

Brant'i hatırlatan şeyler hala orada ama sanki dişlerini kaybetmiş gibiler. Onu özlüyorum. Onu özlemekten vazgeçeceğimi hiç sanmıyorum. Ama burada olmak, yüzmeye başlayıp bir daha dönmeme isteği uyandırmak yerine, neredeyse güzel anıları yeniden hatırlamak gibi.

İlk defa, bu bir ihanetten çok doğal bir bırakma gibi geliyor. Tamamen değil. Her şeyi değil. Ama onun ölümünden beri taşıdığım ağırlıktan.

Bunun ne kadarının Catalina'dan kaynaklandığını bilmiyorum. Birkaç hareket yaparken göz ucuyla onu izliyorum. Hâlâ sarsılmış durumda. Birisi için

Hiçbir şey onu uzun süre üzmeyecekmiş gibi davranan bu kızın oldukça kırılgan bir merkezi var. Yaralandı, hem de kötü bir şekilde.

Sıkılı yumruğumu dokunaçlarımın arasına saklıyorum. Onun geçmişindeki insanlarla savaşamam. Verdikleri zararı düzeltmez ve şu anki durumumuz hakkında ikimizin de daha iyi hissetmesini sağlayacağından şüpheliyim.

Ama belki de teraziyi başka şekillerde dengeleyebilirim. Beni sakinleştirmeyen bir nefes çekiyorum. "Brant bencildi."

Catalina sarsılır. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Onu sevdiğini biliyorum."

"Aynen öyle." Devam etmek için bakışlarımla buluşmasını bekliyorum. "Birinin sevgiye layık olması için mükemmel olması gerekmez, Lina. Brant çekici ve sevimliydi ve hayatımı daha iyi hale getirdi, ama aynı zamanda zaman zaman bencildi ve sözleriyle ve etrafındaki insanların duygularıyla dikkatsiz olabiliyordu." Asla kimseyi incitmek istemedi ama bu hiç incitmediği anlamına da gelmiyor. "Ayrıca asla öğleden önce kalkmazdı."

"Allah korusun." Ama biraz gülümsüyor. "Ele avuca sığmaz birine benziyor."

"Öyleydi." Boğazımın neden kapanmaya çalıştığını bilmiyorum ama kelimeleri söylemek zorundayım. Söylemek *zorundayım*. "Ama o gitti ve asla geri gelmeyecek."

"Thane-"

"Lütfen bitirmeme izin verin."

Sıkıntılı görünüyor ama sonunda başını sallıyor. "Tamam. Lütfen devam edin."

"Yerime birini aramıyorum Brant. Böyle bir şey imkânsız ve kimse için adil değil." Gözlerindeki incinmişlikten gözlerimi kaçırmak zorundayım. "Ama geçtiğimiz birkaç hafta, muhtemelen çok aceleci davranarak kendimi pek çok şeye kapattığımı açıkça ortaya koydu. Nasıl bir ortak olacağımı bilmiyorum. Hatalarım saymakla bitmez. Ama ..." Ona geri dönüyorum. "Seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Sadece seks yapmak değil, seks kelimelerin ötesinde olsa da. Enerjinin bir odayı aydınlatmasını seviyorum, Lina. Bunun gelecek için ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bunu öğrenme şansına sahip olmak isterim."

Bir parça alıyor ve sonra tekrar yere bırakıyor. "Öğrenmeye karar verirsen ve sonra bir hata yaptığını ve benden hiç hoşlanmadığını fark edersen ne olacak?"

"Böyle bir şey olmayacak." Yavaşça uzanıyorum ve elimi onun eliyle kapatıyorum. "Senin de bunu hissettiğini biliyorum, Lina."

"Kimse bana böyle hitap etmedi." Ellerimize bakıyor. "Her zaman 'Catalina' ya da 'Cat'."

"Durmamı ister misin?"

"Hayır." Dudaklarını birbirine bastırıyor ve tahtaya bakarken kaşlarının arasında bir çizgi belirliyor. "Tamam, belki benden hiç hoşlanmadığına karar vermezsin ama işler yolunda giderse ne olacak?"

Göz kırpıyorum. Söyleme şekline bakılırsa, bu ilk seçenekten bile daha kötü bir sonuç. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben gidiyorum." Elini benimkinden çekip tahtadaki bir taşı hareket ettiriyor. "Azazel'le yaptığım bu anlaşma sadece yedi yıl için, yani bu sürenin sonunda ödeme olarak bir gemi dolusu parayla beni krallığıma geri koyacak."

Dilimin ucunda ondan kalmasını istemek var ama bunun adil bir istek olmadığını ben bile fark edebiliyorum. Catalina beni çok az tanıyor ve ikimizin de geçmişinde önemli yaralar var. Birlikte yedi yıldan fazlasını isteyeceğimizin garantisi yok.

"Her seferinde bir gün alsak nasıl olur?"

Arkasına yaslanır. "Bunun basit bir yaklaşım olduğunu düşünmüyor musun?"

Haksız değil ama ... "Bana öyle geliyor ki ikimiz de bazı şeyleri fazla düşünmeye ve olmayan şeylerden emin olmak istemeye yatkınız. Seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Bence sen de benimle vakit geçirmekten hoşlanıyorsun."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor.

"O zaman birlikte vakit geçireceğiz." "Öylece mi?"

"Evet." Taşımı oynatıyorum. "Acelelerimiz yok. Birbirimizi tanımak için zamanımız var. Bölgemde sana göstermek istediğim çok şey var." Doğruyu söylemek gerekirse, Embry adı dışında her şeyin hükümdarı. Günlük sorumlulukları Ze üstleniyor ve halkımız bir sorun yaşadığında ona başvuruyor. Ben de daha önce Embry'ye verilen görevleri devraldım. Bunlar çoğunlukla bölgemizdeki çeşitli insanlar arasındaki anlaşmazlıkları müzakere etmek gibi sıkıcı şeyler, ancak bana bir zamanlar alışkın olduğumdan biraz daha fazla boş zaman bırakıyorlar.

Boş saatlerimi gezerek geçiriyordum ama artık onları daha iyi değerlendirmenin zamanı geldi.

"Bu değişiklik neden?" Catalina kaşlarını çatarak tahtaya bakıyor ve elini bir piyonun üzerinde gezdirdikten sonra vezirine götürüyor. Gülümsemeye devam ediyor. Oynadıkça, yetenekleri hakkında küçümseyici yorumlar yapmaya devam ediyor ama oyuna çabuk adapte oldu. Sadece bu sefer üç stratejimi bozdu ve bunlardan en az ikisi kasıtlıydı.

Üçüncü seferden sonra hareketimi daha dikkatli değerlendiriyorum ve konuşmaya devam ediyorum. "Seninle olan bağlantım beni şaşırttı ve bunalttı. Bunu inkâr etmeye ve senden uzak durmaya çalıştım ama bu bağlantının kendisi için hiçbir şey yapmadı ve ayrıca seni incitmek gibi ek bir görev üstlendi ki bundan pişmanlık duyuyorum."

"Sorun değil."

"Öyle değil. Keşke insanların sana zarar vermesi konusunda bu kadar umursamaz olmasaydın."

Catalina stratejisinden vazgeçmiş gibi görünüyor ve bir taşı rastgele hareket ettiriyor. "Bu alıştığınız şeylerden biri. Çoğu zaman kötü niyetli olmaktan ziyade dikkatsiz davranıyorlar. Duygularım benim kendi sorunum, ya da son terapistim öyle demişti." Yüzünü buruşturuyor. "Ya da belki tam tersiydi. Bazen terapist konuşmalarını gerçekten anlamıyorum. Belki de bu yüzden terapi benim için hiç işe yaramıyor."

Çok hızlı konuşuyor, sanki ifademden kaçabilirmiş gibi. Belki de beni yönlendirmesine izin vermeliyim ama ben neysem oyum. "Bana niyetin sonuçtan daha az önemli olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

"Ben değil. Azazel." Başını iki yana sallıyor. "Söylediğin çok makul bir şeydi ve ben makul biri değilim."

"Çok zekisin, Lina." Vezirini dışarı çekip çekemeyeceğimi test etmek için bir piyon oynatıyorum. "Nazik ve komiksin." Bir sonraki hamlesini düşünmesini izliyorum ve eklemekten edemiyorum, "Ayrıca çok seksisin, nefesimi kesiyorsun."

Duraklıyor, eli yine havada asılı duruyor. "Bunu sadece oyunda kıcını tekmelemekten dikkatimi dağıtmak için söyledin."

"Bu onu daha az doğru yapmaz." Kendimi gülümserken buluyorum. Bu ifade yüzümde tuhaf bir his uyandırıyor. "Dikkat dağıtma konusunda işe yaradı mı?"

"Hayır," diyor kibarca. Başka bir taşla geçer ve onu tahta üzerinde kaydırır. "Şah mat."

"Ne?" Öne doğru sarsıldım ve tahtaya baktım. Oh, zeki küçük velet. "Bana tuzak kurdun."

"Öyle mi?" Catalina gözlerini bana diyor ama dudaklarını çekiştiren geniş sırıtışına engel olamıyor. "Sanırım bu bir kazaydı. Belki de emin olmak için tekrar oynamalıyız."

Bu çok eğlenceli. Parçaları tekrar yerine koymaya başladım. "Evet, yapalım."

Yemeğin gelmesi için yeterince uzun oynadık. Della yemeği kendisi getirdi ve ona bolca teşekkür ettiğimden emin oldum. Son birkaç haftadır aramızda yaşananlar için tam olarak bir özür sayılmaz ama bu ilk adım. Yarın onunla konuşacağım ve aynı sayfada olduğumuzdan emin olacağım.

Ancak o duvara gömülü yan kapıdan çıktığında Catalina öne doğru eğilip derin bir nefes alıyor. Kıpırdamadan duruyor. "Balık değil mi?"

"Seçeneklerden biraz sıkıldığınızı öğrendim, bu yüzden başka bir şey denemeyi düşündüm." Catalina tabaktaki yemeği dırterken saçma bir şekilde kıpırdanma ihtiyacı duyuyorum. Kendimi neredeyse gevezelik ederken buluyorum. "Gargoyleler'dan Bram'la iyi ilişkilerim var ve bu yüzden hoşunuza gidebileceğini düşündüğüm bir şeyler getirttim."

"Bunu benim için mi yaptın?" Üzerinde eritilmiş tereyağı ve baharatlar olan kalın bir dilim ekmeği eline alıyor. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"İstedim." Suçluluk duygusundan değil... ya da en azından sadece suçluluk duygusundan değil. Catalina'ya kötü davranmak istememiştim ve geriye dönüp o ilk birkaç haftayı değiştiremem ama ileride ona iyi davranılmasını sağlayabilirim. Balık dışında bir şeyler yemek isterse, en azından bunu yapabilirim. "Eğer farklı bir şey istiyorsan, tek yapman gereken sormak."

"Eminim o kadar kolay değildir." Ekmeğinden bir ısırık alıyor ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Sebepleriniz ne olursa olsun, teşekkür ederim. Bu harika."

Göğsüm ısınıyor ve garip bir şekilde hafif hissediyorum. Öğleden sonra akşama doğru ilerledikçe bu his daha da belirginleşiyor. Birkaç oyun daha oynuyoruz ve Catalina beni yine yenmeyi başaramasa da, onun önünde kalmak için odaklanmamı gerektirecek kadar iyi oynuyor.

Ama sonunda o çöküyor ve benim gözlerim yorgunluktan yanıyor. Onu rahatsız etmek istemiyorum, ama ikimize de ihtiyacımız olanı vermek için konuyu zorlamaya hazırım: onu yatağında. "Catalina."

Elini uzattı, yüzünde isyankâr bir ifade vardı. "Tek bir şartla seninle yatağa geleceğim - bu konuda fikrimi değiştirmekte ne kadar kararsız olduğum hakkında tek bir kelime bile etmeyeceksin."

"Sen vefasız değilsin." Bundan eminim. Ne istediğini biliyor ama ona ulaşmaktan korkuyor, öyle değilmiş gibi davranırsa da. Garip bir şekilde anlıyorum. Catalina rüzgar gibi değişken bir görüntü çiziyor ama ben onun kalbini görmeye başlıyorum.

Elimi uzattım. "Benimle yatağa gelir misin?"

Bir an için karşı çıkacak gibi oluyor, ama sonunda elini benimkinin içine sokuyor ve onu kollarıma çekmeme izin veriyor. "Sadece çok nazıkçe sorduğun için."

"Tabii ki."

"Başka bir nedeni yok. Sadece bana ekmek verdiğin için hoşgörölü davranıyorum."

Onu kollarıma alırken gülümsememi saçlarına saklıyorum. "Eğer sonuç bu olarsa seni her gün ekmekle besleyeceğim."

"Kes şunu." Ben yatağa rahatça girerken o daha da yaklaşıyor. Benim insanlarım için yapılmış, kenarları kavisli ve boşluğu, uygun destek için dokunaçlarımızı etrafına sokabileceğimiz büyük yastıklarla dolu. Sonuç olarak Catalina yanıma sokuluyor, başı göğsümde. İç çekiyor. Sesi zaten yorgunluktan biraz kısık çıkıyor. "Benim için güzel şeyler yapmaya devam edersen, benden gerçekten hoşlandığını düşüneceğim."

Onu daha da yakınlaştırıyorum ve cevap vermeden önce nefes alış verişinin uykuda yumuşamasına izin veriyorum, "Mesele de bu, Lina. Seni gerçekten önemsiyorum. Seni fark ettiğimden çok daha fazla önemsiyorum."

Onu tutmak istiyorum.

Onunla altı yıl on ayım var. Bu yeterli olmalı.

CATALINA

TÖnümüzdeki zaman dilimi hayatımın en mutlu dönemlerinden biri olacak. Ne kadar uzun olduğunu bile bilmiyorum. Burada günler yeterince normal, ama benim diyebileceğim herhangi bir sorumluluk olmadan, zaman akışkan ve asılsız. Peki ya geceler? Geceler hiç uyanmak istemediğim ateşli bir rüya gibi.

Thane'in hala resmi sorumlulukları var, ama her gün bana zaman ayırıyor, sadece beni yatağa götürmeden önce birkaç satranç dışı oyun için bile olsa ve aklımı Pazar gününe kadar yedi şekilde uçursa bile. Seks olağanüstü ve zaman geçtikçe daha da artıyor gibi görünüyor, ancak sonrasındaki sessiz anlar benim favorim.

Yanağımı okşamak için göğsünde en sevdiğim yeri bulmam. Konuşurken beni dalgın dalgın okşaması, bir elinin omurgamda aşağı yukarı gezinmesi ya da bir bacağımı veya kolumu okşaması. Konuşmaların kendisi, annemin, eski sevgililerimin ve Brant'in tuzaklarından kaçınmak için tasarlanmış gibi görünen özenle seçilmiş konular.

Thane'in hiçbir zaman kral olmak istemediğini, ama en büyük olduğu için bu pozisyonu aldığını öğreniyorum. Bu diyardaki tüm bölgeler böyle yönetilmiyor ama hem krakenler hem de ejderhalar böyle yönetiliyor. Aslında, en çok çatışmaya sahip gibi görünen bir çift bölge için, birçok yönden oldukça benzer görünüyorlar. Belki de bu yüzden bu kadar çok çatışma var. Bilemiyorum.

Thane benim için tam gün ayırabildiğinde, bana bölgede yeni yerler gösteriyor. Yukarıdaki kayalara çarpmış gemilerin mezarlığına açılan bir dizi su altı mağarasıyla başlıyoruz. O kadar çok gemi var ki, bu alanı keşfetmek için aylar harcayabilirim ama hepsini göremem. Thane arkamda yüzerken hoşgörölü davranıyor, ben merakımı serbest bırakırken yırtıcılara karşı gözünü dört açıyor.

Doğrudan bir korsan filminden çıkmış gibi görünen gemiler de var, neredeyse uzay gemisi gibi görünenler de. Ve aradaki her şey. Dünyamın gerçekte ne kadar küçük olduğunu keşfetmek garip bir şekilde keyifli. Belki bu bazı insanlar için korkutucu olabilir. Ben rahatlatıcı buluyorum.

Gemi mezarlığındaki keşiflerimi tamamladıktan sonra Thane bana bir su altı ... ters şelale mi gösteriyor? Başka nasıl adlandıracağımı bile bilmiyorum. Çok güzel ve biraz da ürkütücü ve bayıldım.

Bugün, görünüşe göre dobhar chu'nun üreme alanı olarak hizmet veren bir girişe bakan bir noktaya dikkatli bir ziyarette bulunuyoruz. Tazı ve su samurunun garip bir karışımı olan bu hayvanların yetişkinleri neredeyse üç metre uzunluğunda. Bebekler ise tabii ki çok şirin. "Awww."

"Çok tehlikeliler," diye mırıldanıyor Thane. "Avlanmalarını çoğunlukla bu sulara tutuyorlar ama daha uzaklara da gittikleri biliniyor. Eğer bir tane görürseniz, sudan çıkın."

Ona bu yorumu hak eden bir bakış attım. Sudan çık. Doğru. Çünkü onun bölgesinde kaçacak çok yer var. "Bunlardan biriyle karşılaşsam ölürüm gibi geliyor."

"Hayır." Sesi keskinleşiyor ama sonra yumuşuyor. "Güvendesin."

Bu hala yaşadığımız garip tartışmalardan biri. Güvende olmamı istiyor ama ne bu dünyada ne de başka bir yerde gerçek bir güvenlik olmadığını anlayamıyor. Beni bir kuleye kilitlese bile - merdivenlerden düşüp boynumu kırmaktan ya da aynı derecede sıradan bir şeyden beni kurtaracak hiçbir şey yok.

Ama benimle ilgilenmek istediği için ona bok vermeyeceğim.

Bir süre daha dobhar chu'ları izliyorum, her türden bebeğin yaptığı gibi zıplayıp oynamalarının tadını çıkarıyorum. Sevimli görünüyorlar ama ikinci kez aynı şeyi söylememem gerektiğini biliyorum.

Thane beni acele ettirmez. Hiç acele etmez. Sadece yanımda merakımın bitmesini bekliyor. Bu hoşuma gidiyor. *Ondan* hoşlanıyorum. Artık her geceyi birlikte geçiriyoruz ve yarı dokunaçlı bir adamla yatmak başlarda tuhaf bir deneyim olsa da artık bundan çok keyif alıyorum.

"Tamam, gidebiliriz."

Beni kollarının arasına alıyor ve dokunaçları uçurumdan inmeyi benim zayıf insan ellerim ve bacaklarımdan çok daha kolay hale getiriyor. Yavaşça, dikkatlice iniyoruz. Thane her saniye biraz daha yaklaşan suya bakıyor, sanki az önce gözlemlediğimiz gibi bir canavar üretmeye cesaret ediyormuş gibi. "İki ay sonra yavrular sonbahar göçünü başlatacak kadar büyüdüğünde geri geleceğiz. Görülmeye değer bir manzara."

"İki ay mı?" Göz kırıyorum. "Bekle, bana yüzmeyi öğrettiğin günden bu yana ne kadar zaman geçti?"

Duraklıyor ve bana bakıyor. "Emin değilim. Sanırım bir aydan fazla oldu."

Üşüyorum. *Bir aydan fazla.* Bir aylık maceralarım döngüm tarafından kesintiye uğratılmadı. Bu demek oluyor ki. . . *Olamaz.* "Thane."

Sesimdeki korkuyu duymuş olmalı, çünkü inişimizi durdurdu. "Sorun nedir?"

Sormak istemiyorum. Etrafımızdaki mutluluk balonunu patlatmak istemiyorum. Gözlerimi kapatıp saymayı bilmiyormuşum gibi yaparsam, gerçeklik nazikçe geri çekilecek ve bu boşlukta var olmaya devam etmeme izin verecek.

Evet, doğru.

Yine de bir korkak olarak gözlerimi kapatıyorum. "Regl olmalıydım. Tanrım, fark etmediğime inanamıyorum." Kendimi büyük bir aptal gibi hissediyorum ama regl dönemimi takip etme konusunda hiçbir zaman o kadar iyi olamadım. Genellikle herkesin benden nefret ettiğinden emin olduğum bir an olur ve ben de kendimden, bedenimden ve

Yanımdaki herkes nefes alıyor ve birkaç gün sonra reglim başlıyor, tıpkı saat gibi. "Ama bu doğru olamaz. Ramanu büyülü doğum kontrolü hakkında bir şeyler söyledi."

"Pazarlıkçıların kullandığı bir kolye var. Bir tane istemeyi düşünmemiştim."

Bir kolye. Dövme değil. *Aman Tanrım*. Gözlerimi açtığımda Thane'i bana bakarken buldum. Şu ana kadar benim yanımda ne kadar açık olduğunu fark etmemiştim, tamamen kapandığında. İç çekişi titretiyor. "Bunu eve gittiğimizde konuşuruz."

Home.

Tuhaf ama kule biraz ev gibi gelmeye başladı. Ya da kulenin kendisi değilse bile en azından Thane'in odası. Nedense bu muazzam hatadan sonra böyle olacağını sanmıyorum.

Bu sadece bir zaman meselesiydi. Bunun olacağını bilmeliydim. İyi olan hiçbir şey sonsuza dek sürmez, özellikle de ben işin içindeysem. Her zaman ne kadar berbat biri olduğuma ışık tutmayı başarıyorum. Thane beni önemsiyor olabilir ama bu onun sabrını taşıran son damla olacaktır.

Yüzeye ulaşıyoruz ve altından kayıyoruz. Bu şekilde konuşamadığımız için neredeyse rahatlıyorum. Thane ve diğer krakenlerin su altında iletişim kurabildiğini biliyorum, ama bana biraz öğretmeye çalışsa da, bu iletişimin büyük bir kısmı dokunaçları kullanarak beden dilini kullanmak, ki bende bu yok. Sanırım bu yüzden çeviri dövmesi onu çalışacak kadar tanımıyor.

Kuleye dönüş yolculuğu hiç zaman almıyor gibi görünüyor. Thane kendi odasında -*bizim* odamız haline gelen odada- ortaya çıkıyor ve beni dikkatlice kayanın çıkıntısına oturtuyor. Elleri kalçalarımda duruyor ama aramıza biraz mesafe koymuş gibi görünüyor.

Tabii ki öyle.

Sonra, bu acıtacak. Belki. Muhtemelen. Şu anda, bu durumun tüm karmaşası beni vuruyor. Bir elimi göğsüme bastırıyorum. Sanki yapamıyormuşum gibi hissediyorum.

nefes alıyorum, ama nefes alıyorum. Beynimin bunu tam olarak kavrayamaması ne garip. "Bebek sahibi olamam, Thane. *Yapamam.*"

"Tamam."

Onu zar zor duyuyorum. "Annemle büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Onun kendi çapında bir canavar olduğunu şimdi anlayabiliyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım geri alamayacağım bazı hasarlar var. Eğer bir bebeğim olursa, nesilden nesile bu travmayı aktarmış olacağım."

"Catalina-"

"*Yapamam.*"

"Lina, bana bak." Beni omuzlarımdan nazikçe yakaladı. "Kuşak travması seni ebeveyn olmaya daha layık ya da daha az layık yapmaz." Tutuşunu hafifçe sıkıyor. "Ama eğer çocuk istemiyorsan, kimse seni çocuk sahibi yapmaya zorlayamaz."

"Ama sözleşme-"

"Sözleşmenin canı cehenneme." Duraklıyor ve ses tonunu yumuşatmaya çalışıyor gibi görünüyor. "Bu senin seçimin ve Azazel ya da bir başkası seni zorlayabileceğini düşünürse, onları öldürürüm."

Gözlerimi kırıştıyorum, paniğim raydan çıkıyor. "Benim adıma birini öldüremezsin."

"Seni güvende tutacağıma söz verdim."

"Ama . . ." Neden tartışıyorum ki? Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. "Ama bir insandan bebek sahibi olursan, bu senin bölgene fayda sağlar."

"Bölgeyi sikeyim." Elleri tekrar omuzlarımda kısa bir süre sıkılaşıyor. "Sen bir piyon değilsin, Lina. Kullanılacak bir rahim ya da başkalarının çıkarları için kullanılacak bir beden değilsin. Sen bir insansın ve ne istediğini seçme hakkına sahipsin."

Bütün doğru şeyleri söylüyor. Neden bu kadar acıtıyor? "Ne yaparsam yapayım bana kızacaksın."

Başını yavaşça sallar. "Hayır, çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim ama eğer hamileysen ve doğurmak istiyorsan bunu seninle kutlayacağım. Eğer hamileysen ve doğurmak istemiyorsan, Ramanu'ya gider ve seçeneklerimizi tartışırım. Halkımın bu tür durumlarla başa çıkma yöntemleri var ama sen insansın ve sana zarar verebilecek hiçbir şey vermeyeceğim."

"Aynen böyle," diyorum belli belirsiz. Benim seçimim ve o da beni her şekilde destekleyecek. "Özür dilerim Thane. Bunun olmasını istememiştim."

"Buraya gelmek için ikimiz uğraştık." Yüzünde bir utanç ifadesi belirir. "Seninle korunma konusunu konuşmalı ve bu şekilde korunmanı sağlamalıydım. Özür dilerim."

Her şeye rağmen biraz gülüyorum. "Bu tür bir şey için özür dilemek ve sorumluluk almak için kendini paralayan tek iki kişi olduğumuza güvenin."

Biraz gülümsüyor. "Bu bizim için inanılmaz derecede tipik bir durum, değil mi?"

Nefes alıyorum ve sanki ciğerlerim, etraflarını saran görünmez bir banda rağmen sonuna kadar doluyormuş gibi hissediyorum. Suçlama yok. Beni bir şeyle suçlamıyor ya da kötü davranmıyor. Sadece ihtiyacım olanı yapmam için bana seçenek sunuyor. Bunu yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. "Lütfen Ramanu ile iletişime geçin."

Thane başını sallar. "Olmuş bilin."

Suyun altına geri dalmasını bekliyorum ama odanın derinliklerine doğru ilerliyor. Bir milyon yıl önce antik bir enkazdan çıkarılmış gibi görünen bir sandığı karıştırmasını izliyorum. Sonunda elinde küçük bir aynayla doğruldu.

Büyülü bir şey bekleyerek öne doğru eğildim ama Thane ben çılglık atmaya hazır olana kadar parmağıyla dokunmakla yetindi. Tam ona lanet şeyi kafasında kırmadan önce kesmesini söyleyecekken havada bir değişiklik oluyor ve Ramanu ortaya çıkıyor.

Küfrederler ve ellerini kalçalarına koyarlar. "Biliyor musun, dikkatimi çekmenin daha az sinir bozucu yolları var."

"Onları görmezden gelme riskini göze alamazdım." Thane'in sesi onunla tanıştığım günden kadar soğuk ve mesafeli geliyor. "Yardımaınıza ihtiyacımız var."

"Biz . . ." Ramanu dönüyor ve bana odaklanıyor. Sırıtmaya başlıyorlar ama yüzlerindeki ifade hemen kayboluyor. Gözleri olmadığı için emin olamıyorum ama karnımın alt kısmına odaklandıklarından oldukça eminim. "Birileri meşgulmüş."

"Gitmesini istiyorum," diye geveledim.

Ramanu ağzını açar ama önce Thane konuşur. "Bize sözleşmeden alıntı yapmaya başlamadan önce iyice düşün iblis. Onu istemediği bir hamileliği sürdürmeye zorlamak zarar vermektir."

"Yok artık." Kesinlikle iğrenmiş görünüyorlar. "Bu bölgede işleri nasıl yürütüyorlar bilmiyorum ama biz kimseyi böyle bir şey yaşamaya zorlamayız." Bana doğru geliyorlar ve içlerinden yayılan öfkeyi hissedebildiğim için ellerimi merakla nazikçe tutuyorlar. "İstediğin bu mu?" diye soruyorlar, o kadar alçak sesle ki duymak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Bu senin seçimin. Onun değil."

Her şeye rağmen yine ağlamamaya çalışıyorum. Ramanu'yu tanıştıgımızdan beri severim ama keskin zekasına ve saygısız tavırlarına alışkınım. Bu yumuşak şefkat beni sarsıyor, sanki ayaklarımın altındaki zemin kaymış gibi. "Gitmesini istiyorum," diye tekrarlıyorum.

"Tamam." Sözüme inanarak ellerimi sıkıyorlar. "Bu tür şeylerden daha iyi anlayan birini getirmem gerekiyor, o sana süreç boyunca eşlik edecek." Ellerimi tekrar sıkıtlar. "Hızlı ve acısız olacak. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum, kalın bir sesle.

Duymaktan çok hissettiğim hafif bir patlamayla gittiler ve beni tekrar Thane'le baş başa bıraktılar. Bana yaklaşıyor ama beni rahat bırakması mı yoksa teselli etmeye çalışması mı gerektiğinden emin değil gibi görünüyor. Birkaç hafta önce olsa geri çekilirdim ama ... "Thane?"

"Evet, Lina?" Ellerini kaldırıyor ve sonra tekrar yanlarına bırakıyor.

Bir nefes çekiyorum, sonra bir nefes daha. "Eğer sorun olmazsa şu anda bana sarılmanı gerçekten çok istiyorum."

Bir anda yanıma geldi, beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Her zaman yanında olacağım. Sana hiçbir zarar gelmeyecek. Söz veriyorum."

Yüzümü göğsüne gömüyorum ve ona sarılıyorum. Bunun doğru bir karar olduğundan hiç şüphem yok ama ilişkimizi nasıl değiştireceğinin yasını şimdiden tutmaya başladım.

Nasıl olmasın?

THANE

I Ramanu odada yeniden belirdiğinde neredeyse sakinleşmişim. Elbette, yanlarında tuhaf bir insan kadınla gelmeleri, olabildiğince toparlanmamı sağlamak için yaptığım tüm çalışmaları siliyor. Çekiyorum

Catalina içgüdüsel olarak yaklaşıyor ve göğsümü sızlatan hüzünlü bir kahkaha atıyor.

"Sorun yok." Göğsümü okşadı.

Bu iyi değil. Ona sarıldığım süre boyunca titrediğini hissettiğimi belirtmiyorum. Bunu yapmak isteyip istemediğini kesinlikle tekrar sormuyorum. Bunu duygularımı öne çıkardığım şekilde algılayacaktır ve bu konuda onu desteklemekten başka bir şey yapmak istediğimi düşünmesini istemiyorum.

Berbat ettim. Başka türlü bakmanın bir yolu yok. Biriyle uzun süre birlikte olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ve hamileliği önleyen büyülu kolyelere o kadar alışmışım ki Catalina'nın insan versiyonu olup olmadığını sorma zahmetine hiç girmedim. Aklıma bile gelmedi.

Aptal.

Bencil, lanet olası aptal.

Ramanu elini sırtına koyarak kadını bize doğru yönlendiriyor. "Bu Lenora. Seni halledecek, canım."

Lenora bana sert bir bakış attı ve Catalina'yı daha da yakın tutmamak için mücadele etmek zorunda kaldım. Ya Ramanu'nun bu işi halledeceğine güveneceğim ya da güvenmeyeceğim. Ben güvenmiyorum.

Catalina'ya zarar vermek istediklerini düşünüyorum ama bu yabancıyı tanımıyorum. "Sen kimsin?" diye sordum.

"Ben sadece-" dedim.

Kadın elini kaldırarak Ramanu'nun sözünü kesiyor. Güneşten ya da genetikten olsa gerek hafif bronzlaşmış bir teni, uzun siyah saçları ve keskin yüz hatları var. Ayrıca etrafında neredeyse havayı ısıtıyormuş gibi görünen bir büyü aurası var. Tehlikeli.

Bakışlarımı tutuyor. "Ben bir cadıyım ve bu tür şeyler hakkında senden daha çok şey biliyorum, bu yüzden kızı serbest bırak, o ve ben güzel bir konuşma yapacağız ve sonra eğer istediği buysa, ikinize de adımlar boyunca yol göstereceğim."

Catalina tekrar göğsümü okşuyor. "Sorun yok," diye tekrarlıyor.

Onu bırakmak uzun zamandır yaptığım en zor şey. Onu sarıp sarmalamak istiyorum ama bu duruma gelmesine ben sebep oldum ve yardım almadan onu koruyamam. Tanrıça, ben gerçekten bir aptalım.

Lenora ve Catalina'nın kulak mesafesinin hemen dışında hareket etmelerini izlerken gerginim. Lenora tam olarak yumuşamıyor ama konuşurlarken Catalina'ya dikkat ettiği belli. Bu cadıdan pek hoşlanmasam da bunun için minnettarım.

"Bu nasıl oldu?"

Ramanu'ya bakıyorum. "Bunun biyolojisini açıklamam gerektiğini sanmıyorum."

"O değil." Ellerini çıplak kafataslarının üzerinde gezdiriyorlar. "Düzinelerce doğum kontrol seçeneği var. Neden onun için bir tane talep etmediniz?"

Utanc tenimi ısıtıyor. "Aklıma gelmedi."

"Olmadı ..." Başlarını sertçe sallarlar. "Eğer ona böyle aptalca bir şey söylersen Azazel kalbini göğsünden söküp çıkarır. Bunu yapmamamı şiddetle tavsiye ederim." Kadınlara dönüp bakarlar. "Burada olmalıydım. Düzüştüğünüzü fark etseydim, bunu kendim önerirdim."

Nerede olduklarını sormuyorum. Lenora'ya nasıl dokunduklarını gördüm ve kollarında bağlama izine benzeyen bir şey vardı. Bir hikaye var.

ama dürüst olmak gerekirse umurumda bile değil. Şu anda değil. "Bu durumla ilgili pek çok yanlış adım atıldı, ancak suç yalnızca bana ait."

"Evet, peki, bunu düzeltin." Tereddüt ederler. "Yumuşak şeylerde berbatsın, Thane. Son birkaç hafta içinde bir şey değişmediyse, iyileşene kadar onu kaleye geri götürmeme izin vermeni öneririm. Sadece rahatlamış olsa bile duygusal olarak biraz ham olacak ve ağzını açıp aptalca bir şey söylersen onu inciteceksin."

"Ona zarar vermeden önce kendi kalbimi göğsümden söküp çıkarırdım."

Ağızları birkaç vuruş çalışır ama ses çıkmaz. Ramanu boğazını temizler. "Aranızdaki şeyler gerçekten ilerledi."

"Tamam, işte böyle olacak." Lenora bir kolunu Catalina'nın omuzlarına dolayarak tekrar yaklaşıyor. Catalina'yla konuşurken sesini yumuşak tutuyor. "İşini görecektir bir iksir ve rahat etmeni sağlayacak ikinci bir iksir var. Biraz büyü de yardımcı olacaktır. Sorusu olan var mı?"

"İksiri ne kadar hızlı yapabilirsin?" Catalina soruyor.

Lenora, Ramanu ile bakışır. "Eşyalarımı toplamaları için onlara birkaç dakika verin, hemen başlayalım."

Catalina'nın omuzları çöktü. "Güzel. Bu işin bitmesini istiyorum."

"Elbette tatlım. Bunu halledeceğiz." Lenora bana sert bir bakış attı. "Ve sen, seni lanetlememe neden olacak hiçbir şey söyleme."

Endişe ve suçluluk duygusunu bekliyordum. Kaçamadığım bir dalga halinde yükselen korkuyu beklemiyordum. Bu tür bir şeyin halkımdan biri için ne gerektirdiğini biliyorum, ama insanlar tamamen farklı bir hikaye. Catalina'nın hepimize kıyasla ne kadar küçük olduğunu neredeyse unutmuşum. Elbette onu kırmak çok daha kolay. Sonrasında uyanmayacağı anlamına gelen bir şey yapmak. "Bu ne kadar tehlikeli?"

"Diğer tıbbi prosedürlerin çoğundan daha tehlikeli değil." Lenora omuz silkiyor. "Doğumun kendisinden bile daha az tehlikeli."

İnsanlar doğumda ölüyor. Elimizdeki onca sihre rağmen. Bu her zaman gerçek olarak kabul ettiğim bir şeydi. Şimdi bu riskler yüzünden tanrıçanın kendisini azarlamak istiyorum. "Bunu daha önce yaptınız mı? Çünkü yapmadıysan, gidip daha yetenekli birini bulacağım. Catalina en iyisini hak ediyor.

."

Onu kaybedemem.

"Beni aşağılamayın. Karanlık sanatları severim ama ben eğitilmiş bir ebeyim ve bu da işin doğasında var." Lenora, Ramanu'nun elinde bir çantayla yeniden ortaya çıktığı yere döner. Kahverengi çanta bunun için gerekli olan her şeyi içermeyecek kadar küçük görünüyor ama cadı yumuşak bir gülümsemeyle çantayı alıyor. "Teşekkürler."

"İhtiyacınız olabilecek fazladan birkaç şey daha ekledim."

"Güzel." Kollarını sıvıyor. "Hadi başlayalım."

Sonunda, Lenora'nın söz verdiği gibi sorunsuz geçti. Anladığım kadarıyla Catalina her şey boyunca uyuyor. Buna sevindim. Yanına oturup gevşek elini tutuyorum ve cadıyı bir köpekbalığı gibi izliyorum. Onu süreçle ilgili sorulara boğmamak için elimden geleni yapıyorum ama Catalina'yı riske atacak hiçbir şey yapmak istemiyorum ve buna Lenora'nın dikkatini dağıtmak da dahil.

"Yakında uyanacak." Büyü havada cızırdıyor, burnumu yakıyor ve işlemin tüm kanıtları yok oluyor. Lenora biraz kıvrılıyor. "Lanet olsun, ısınlanma büyüsü hiç kolaylaşmıyor. Buraya geldiğim için hâlâ sersemim."

"Bunu senin için yapabilirdim." Ramanu bir kolunu kızın beline doluyor ve onu yanlarına yatırıyor. "Otur. Ben şişeleri hazırlayayım."

"Teşekkürler."

İşlerini bitirdikten sonra Lenora en yakındaki masaya bir çift şişe ve küçük bir toprak fincan koyar. "Eğer devam eden bir ağrı varsa." İlk şişeyi işaret ediyor. "Yarım fincan, daha fazla değil." Sonra, ikinci şişe. "Uyku için, gerektiğinde. Yine yarım fincandan fazla olmasın. Aynı anda alınmaları güvenlidir, bu yüzden kurallara sadık kaldığınız sürece aşırıya kaçma konusunda endişelenmeyin.

Dozaj. Onu kontrol etmek için birkaç gün içinde geri döneceğim, ancak aşırı kanama olursa veya uyuşuk ve tepkisiz hale gelirse, hemen benimle iletişime geçin."

Onun sözlerine tepki olarak ortaya çıkan korkuyu aşarak konuşmak zor. Tehlike bölgesinin dışında olacağımızı düşünmüştüm ama görünüşe göre durum öyle değil. "Bu mümkün mü?"

Yüz ifadesi biraz yumuşuyor. "Pek olası değil ama yine de dikkat edilmesi gereken bir şey. Her şey yolunda gitti." Tereddüt ediyor ama sonunda başını sallıyor. "Bakın, insanlar bu tür şeylere farklı tepkiler verir. Bazıları ağlar. Bazıları ağlamaz. Bazen suçluluk, utanç ya da her neyse işte. Bazen de sadece rahatlama olur." Kafa karışıklığımı görmüş olmalı, çünkü keskin siyah bir tırnağını bana doğrultuyor. "Demek istediğim, nasıl tepki verirse versin, bu onun için doğru yoldur ve *senin* tek görevin orada olmak ve destekleyici olmaktır."

"Onu destekliyorum."

"Destek olmak, yapmak istediği ve kendini hazır hissettiği bir şey olmadığı sürece beynini sikmek anlamına gelmez. Hazır olduğunu söylese bile bir hafta, muhtemelen daha fazla beklemelisiniz."

Geri çekiliyorum. "Bunca şeyden sonra önceliğimin *bu olduğunu mu* düşünüyorsun? Bana hakaret etme."

"Güzel. O halde endişelenecek bir şey yok." Önce Catalina'ya sonra da Ramanu'ya bakar. "O uyanana kadar kalalım mı?"

İblis beni izliyor, ağzı okuyamayacağım kadar gergin bir çizgi halinde. "Hayır, bence Thane'in buradan sonrası var. Değil mi, Thane?"

Elimde bir şey var mı bilmiyorum ama Catalina'nın ihtiyacı olanı almasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu neye benzerse benzesin. Aslında . . . Bir planın ilk fısıltısı zihnimde kök salıyor. Bunu sonsuza dek düzeltmenin bir yolu. Catalina'yı kaybetmeyi düşünmek bile acı veriyor ama tüm bu durumu bu kadar kötü yönettikten sonra acıyı hak etmiyormuş gibi davranamam. "Ben hallederim."

"Güzel." Ramanu'nun ses tonu hâlâ okunamıyor. Lenora'ya ellerini uzatırlar. "Hadi gidelim."

Tereddüt eder, ancak Catalina'ya son bir kez baktıktan sonra Lenora elini Ramanu'nun elinin içine sokar ve dışarı ışınlanırlar.

O zaman dikkatimi Catalina'nın kendisinden uzaklaştıracak hiçbir şey yok. Başparmağımla parmak eklemlerini okşuyorum, tekrar tekrar, nefesinin ritmini ölçüyorum. Nefes al. Nefes verişini. Göğsünün en hafif hareketi. Çok mu solgun? Biraz kan vardı ama çok mu fazla yoksa beklenen miktarda mı olduğuna dair bir referans çerçevem yok. Lenora endişeli görünmüyordu.

O iyi.

Nefes alıyor.

İyileşecek.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bu işi başından beri yanlış idare ettim. Bu noktada sözleşmenin nasıl tetiklenmediğini bilmiyorum, çünkü eylemlerimden ve sözlerimden zarar görmemiş gibi davranmanın bir anlamı yok."

Huzur içinde uyumaya devam ediyor. Bakışlarım karnına gidiyor ve ne hissetmeyi beklediğimi bilmiyorum, ancak mevcut olan tek şey ihtiyacının karşılandığı için rahatlama. Çocuklar ... değildir. Çocuklarla ilgili *yanlış bir* şey yok, ama hiçbir zaman kendi çocuğuma sahip olmak için yanıp tutuşmadım. Söylediklerimde ciddiydim - Catalina hangi seçimi yaparsa yapsın onu destekleyecektim - ama hiçbir kayıp hissetmiyorum.

İyi olduğu için mutluyum. *Onu*

kaybetmedim. Henüz kaybetmedim.

Eli benimkinde seğiriyor. "Thane?" Sesi boğuk, ama gözlerini açtığı anda gördüğüm en güzel manzarayla karşılaşıyorum. "Bitti mi?"

"Tamamdır."

Gözlerine ulaşmasa da biraz gülümsüyor. "Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Ben-"

"Eğer benim özür dileyecek bir şeyim yoksa, senin de yok." Gözlerini tekrar kapatır. "Gittiler mi?"

"Sessiz bir iyileşmeyi tercih edebileceğinizi düşündüler." Bir dokunaçla ilk şişeye uzandım. "Acı çekiyor musun?"

"Sadece birazcık." Gözlerini açıyor ve fincana doğru dozajı koymamı izliyor. "Çoğunlukla yorgunum."

"Bunu iç, sonra uyuyabilirsin." Yatağa bakıyorum ve sonra uzaklaşıyorum. Şu anda ona ne kadar sarılmak istesem de, bu benim ihtiyaçlarımla ilgili değil. Onun neye ihtiyacı olduğuyla ilgili. "Seni eski odana götürmemi istersen, bunu yapabilirim."

"Thane." Fincanı biraz titreyen elleriyle kabul ediyor. "Asil bir fedakârlık yapıyorsun ve benim şu anda bunu kaldıracak enerjim yok, bu yüzden açık konuşacağım. Titriyorum ve rahatlamanın ötesinde ne hissedeceğimi bilmiyorum, bu yüzden bu gece bana sarılırsan çok memnun olurum."

"Tabii ki." Sesim çok mu hevesli çıkıyor? Umursadığımdan emin değilim.

Catalina dozajı aldıktan sonra ona tuvalete kadar yardım ediyorum ve beni tuvaletten kovalamasına izin veriyorum. Yine de fazla uzağa gitmiyorum. Ayakları üzerinde daha sağlam duruyor ama bu düşmeyeceği anlamına gelmiyor. Tekrar ve tekrar, bunu mantıksız bir şekilde berbat ettiğim hissinden kurtulamıyorum. Belki şu anda böyle görmüyor ama biraz mesafe alır almaz göreceğini biliyorum.

Kalmasını istiyorum.

Gece için değil. Yedi yıl için bile değil. Sonsuza kadar. Brant'ten bu yana kimseyle bu tür bir bağ hissetmemiştim ve rahmetli kocam için hissettiklerimden çok farklı olsa da, daha az güçlü değil.

Ama benim arzularımın onun için neyin doğru olduğuyla pek ilgisi yok.

Göz önünde bulundurulması gereken bir de bölge var. İblis anlaşması bitene kadar bölge liderliğinden resmi olarak istifa edemem. Bu halkımı tehlikeye atar, bizi zayıf gösterir. Embry liderlik edebilecek kapasiteye fazlasıyla sahip -zaten adı dışında her şeyi yapıyor- ancak insan bir ortağı yok, bu da insanları hizada tutacak potansiyel bir yarı insan çocuk vaadine sahip olmadığı anlamına geliyor. Tüm bölgeleri eşit zeminde tutmak için.

Bölgemi ön planda tutuyor olsaydım, Catalina'nın hamileliği sürdürmesinde ısrar ederdim.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Eğer ben kral olmasaydım, Brant'ın hala hayatta olma ihtimali çok yüksekti. Bana doğuştan verilen bir mevkinin bedelini başkalarının ödemesinden bıktım usandım.

Beklemem, Catalina'nın dinlenmesine ve iyileşmesine izin vermem ve ona sessiz bir destek olmaktan başka bir şey yapmamam gerektiğini biliyorum, ama bunu tam olarak başaramıyorum. Yatağa girer girmez ve o kollarıma geri döner dönmez, işlemiden beri beni rahatsız eden şeyi söylüyorum. "Eve gitmek istiyor musun?"

CATALINA

I O kadar yorgunum ki neredeyse kendimi Thane'i doğru duymadığma ikna edecektim. "Ne?"

"Sadece birkaç ay olduğunu biliyorum, ama şimdiden sana defalarca zarar verdi ve bunu ikimiz de biliyoruz. *Siz kabul etmeyi reddettiğiniz için sözleşme bunu kabul etmemiş olsa bile, bunu ona götürürsek Azazel kabul edecektir.*"

Yüzümü ona dönüyorum. Thane acı çekmiş görünüyor, ifadesi fırtınalı ve savunmasız. Bu son kısım, reddedilme hissine karşı içgüdüsel duygusal tepkimi kontrol etmem için yeterli. Thane ve ben iletişim söz konusu olduğunda her zaman aynı dalga boyunda olmadığımızı zaten kanıtladık. Hemen sonuca varmayacağım.

Yapmayacağım.

"Sözleşmeyi bozarsan bölgeni kaybedersin," dedim sonunda.

"Öyle olsun." Sanki aptallığımızın bedelini tüm topraklarının ödemesine izin vermeye gerçekten istekliymiş gibi bunu çok açık bir şekilde söylüyor.

Ona inanıyorum. Sertçe yutkunuyorum. "Thane, saçmalama. Ortada bir zarar olsa bile -ki sözleşme bunu işaretlemedi, o halde neden Azazel'in dikkatine sunalım- yine de bir kişiyi binlerce kişiye karşı tartıyorsun. Bunlar birbirini dengelemez."

"Brant öldükten sonra savaşa gitmek istediğimde Embry bana böyle söylemişti. Sol bunun münferit bir olay olduğunu, Brant'in kendi bölgelerine izinsiz girdiğini düşünen yaşlı ejderhalardan biri tarafından işlendiğini iddia etti. Savaş sebebi değil. Halklarımız arasındaki geçici barışı bozmamak için hızlı ve sessizce halledilmesi gereken bir şey." Artık bana bakmıyor. "Ze haklıydı ama bu, dünyada en çok değer verdiğim insanları daha büyük bir iyilik için feda etmekten yürekten yorulduğum gerçeğini değiştirmiyor."

Kalbim düşmek mi yoksa göğsümden fırlamak mı istediğine karar veremiyor. "Embry bu durumda sana daha önce söylediklerinin aynısını söylerdi."

"Farkındayım." Thane'in kolları ve dokunaçları etrafımda sıkılaşıyor ama beni çok sert tutmamaya dikkat ediyor ve karnımdan uzak duruyor. "Umurumda değil. Liderliği Embry'ye devredeceğim. Bunu Brant öldükten sonra yapmalıydım. Bunu yaptığım anda sözleşme hükümsüz ve geçersiz olacak."

Azazel'in böyle düşünmeyeceğinden eminim ama bu tartışmanın onun mantıklı düşünmesini sağlamayacağı da ortada. *Beni uzaklaştırmaya çalışıyor.* İçimdeki çocuk bu düşünce karşısında feryat ediyor, düşünmemi zorlaştırıyor ama düşünmek zorundayım. Bir bıçağın ucundayız ve yanlış bir hareket bizi geri alamayacağımız eylemlere sürükleyecek. "Gitmemi istiyor musun?"

Sarsıldı. "Ne tür bir soru bu?" "Cevaba ihtiyacım olan bir soru."

Nefesini içine çekiyor. "Seni incittim."

Geri dönecek bir şeyim olmadığını biliyor ve hâlâ kendisinin daha kötü bir seçenek olduğunu düşünüyor. "*Thane.*" Sabrım tükeniyor, neredeyse kırılacak. "Bu bir cevap değil ve kendini suçluluk duygusuyla kırbaçlamayı bırakmanı istiyorum. Kalmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Tabii ki kalmanı istiyorum!" Beni kendisine yapıştırma arzusuyla savaşıyormuş gibi etrafımda esniyor. "Seni seviyorum. Ama bunun hiçbir anlamı yok çünkü artık bir ilişkide nasıl olunacağını bilmiyorum. Çok açık sözlüyüm ve yapmamaya çalışsam bile sürekli seni incitecek şeyler

yapıyorum." O

Sonunda bana baktı, mürekkep gözleri harap olmuştu. "Olduğumdan başka bir şey olmayı bilmiyorum ve istediğim son şey sana acı çektirmek. Bundan kurtulmanın bir yolunu göremiyorum."

Sanki ikiye bölünmüş gibiyim. Bir yanımla sert şeylere, beni eve göndermeye çalıştığı gerçeğine ve bunun sadece benim yeterince iyi olmadığımı düşünen herkes gibi olduğunun kanıtı olduğuna tutunmak istiyor. Diğer yanımla ise az önce söylediği her şeyi sindirirken çenemi kapalı tutmak için var gücüyle mücadele ediyor.

O beni seviyor.

Beni incitmek istemiyor.

Yeterince iyi olabileceğinden şüphe ediyor... tıpkı benim gibi.

Ellerimi göğsüne bastırıyorum ve onu daha iyi görebilmek için doğruluyorum. "Thane. . . Sanırım zaten bir ilişkimiz var."

Göz kırıyor. "Affedersiniz?"

"Haftalardır yatağını paylaşıyorum." Yavaşça konuşuyorum, yolumu hissediyorum. "Birbirimizi her gün görüyoruz. Birlikte bir yerlere gidiyoruz ve sen bana önemsendiğin şeyleri gösteriyorsun. Belki kendi bagajlarımız yüzünden her zaman en iyi iletişimi kuramıyoruz ama bu konuda zaten ilerleme kaydettik, sence de öyle değil mi?"

Tekrar göz kırpar. "Sanırım ..."

Bu bana konuşmaya devam etme cesareti veriyor. "Biraz daha zaman tanınırsa daha iyi iletişim kurmayı öğrenebileceğimizi düşünmüyor musun? Eğer ikimiz de denemeye istekli olursak?" Hemen yanıt vermeyince, kalbimi iki elimin arasına alıyorum ve kendimi bir inanç sıçramasına itiyorum. "Ben de seni seviyorum. İçime doğdu ama gerçek bu. İlk tanıştığımızda, sonuçlar iyi hissettirdiği sürece hayatımdaki insanların motivasyonlarını önemsemediğimi söylediğimi biliyorum, ama sen bana beni gerçekten önemseyen biriyle birlikte olmanın yerini hiçbir şeyin tutamayacağını gösterdin."

"Catalina." Uzandı ve büyük bir eliyle yüzümü kavradı. "Senin lütfunu hak etmiyorum."

"Bu lütufla ilgili bir şey. Hak etmekle ilgili değildir." Elini kendi elimle kapatıyorum ve boğuk bir kahkaha atıyorum. "Tanrı aşkına, benim için bölgeden vazgeçmek üzeresin. Böyle bir şeyden daha büyük bir jest bilmiyorum. Benim için iyi olmadığını nasıl söylersin, Thane?"

Yüzümü arıyor. "Bölgemden vazgeçeceğim." Paniğimi görmüş olmalı, çünkü aceleyle devam ediyor. "Azazel'e değil. Ama Embry'nin yönetimi devralma zamanı çoktan geldi. Bugünlerde burayı neredeyse Ze yönetiyor."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Yaptığı fedakârlığı zar zor anlayabiliyorum. "Benim için değil."

Thane yavaşça gülümsüyor ve bu ifade yüzünü aydınlatıyor. "Bunu ikimiz için de yapıyorum." Odanın etrafına bakınır. "Belki daha küçük bir yere taşınabiliriz. Kaleden daha uzağa. Sahildeki köylerden birine."

"Gerçekten ciddi misin?" Fısıldıyorum.

"Evet." Alnımdan öpüyor. "Yarın Embry ile konuşacağım." Önce alnımı, sonra burnumu öpüyor. "Ama kalmaya şimdi karar vermek zorunda değilsin, Lina. Bunu düzgün bir şekilde sürdürmek için zamanımız var." Dudakları benimkileri okşuyor. "Sana kur yapmam gerektiği gibi kur yapmama izin ver."

Bu düşünce beni heyecanlandırıyor. "Evet."

"Güzel." Beni hafifçe öpüyor ve sonra göğsüne uzanmam için beni aşağı itiyor. "Şimdi dinlen. Uzun bir gün oldu."

Son birkaç saatin olayları üzerime çöküyor. Utanç, suçluluk ya da başka bir şey bekliyordum ama sadece derin bir rahatlama hissi vardı. Seçimimi yaptım ve pişman değilim. Gelecek için hayal edebileceğimden çok daha fazla umudum var.

Thane ile bir gelecek.

Sonunda uyku beni ele geçirirken göğsüne gülümsüyorum.

Thane ve Embry'nin alçak sesle konuşmalarına uyandım. Bulunduğum yerden onları tam olarak göremiyorum ama yeterince net duyuyorum.

"Emin misin?"

Thane bir kahkaha attı. "Bu işi yıllar önce devretmeliydim ve sen de bunu biliyorsun. Artık zamanı geldi."

"Ama sözleşme. Catalina. Hepsi. Liderlik pozisyonunu elinde tutmana bağlı. Liderlik konusunda iyisin." Embry'nin sesi Thane'i istifa etmemesi için ikna etmeye çalışıyormuş gibi değil, daha çok bunu yanlış nedenlerle yapmadığından emin olmak istiyormuş gibi çıkıyor.

"Şu anda ihtiyacımız olan şey ben değilim. İhtiyacımız olan sensin." Thane'in sesi ısınıyor. "Her zaman sen olmalıydın."

Ze homurdanıyor. "Ciddi olduğunu görüyorum, bu yüzden sorgulamaya devam etmeyeceğim. Eğer istediğin gerçekten buysa, senin adına mutlu olurum." Ze tereddüt ediyor. "Ama eğer hamile kalsaydı ..."

"Bu kadar yeter." Sinirlenmiyor, ama pes de etmiyor. "Bölge uğruna sevdiğim insanların zarar görmesine izin vermekten bıktım. Eğer insan bir ortak istiyorsan, Azazel'e yaklaşıp kendi sözleşmeni yapabilirsin."

"Belki yaparım."

Kardeşim yok ama sesindeki inatçı tonu ben bile tanıyorum. Bunu gerçekten yapar mı bilmiyorum ama Thane muhtemelen büyük kardeşlerin her zaman başardığı gibi onu ikna edebilir.

Tabii ki bilmiyor. "Teşekkür ederim Embry. Son beş yılda bunu dengelemenin kolay olmadığını biliyorum ve sen beni yerimde tutmasaydın hâlâ burada olacağımdan şüpheliyim."

"Sen gayet iyi iyileşirdin," diye tersledi. "Sadece kışına bir tekme yemeye ihtiyacın vardı." Ses tonu ısınıyor. "Catalina tam bir kış tekmeleyici, değil mi?" "Evet." Gülümsüyor. Sesinde bunu duyabiliyorum.

"Şimdi, o çok şey yaşadı.

Bu yüzden o uyanmadan gitseniz iyi olur."

"Çok besleyici," diye alay ediyor Embry. "Aşık olduğunda çok yumuşak oluyorsun. Senin adına sevindim, Thane. Gerçekten."

"Teşekkür ederim. İktidar değişimi sırasında ihtiyacınız olan her şey için hazır olacağım, ancak sanırım ikimiz de şu anda isim dışında liderin sen olduğunu biliyoruz, bu yüzden fazla sürtüşme beklemiyorum."

"İyi kal."

"Sen de."

Sonra Embry gitti, sadece suya düştüğünü gösteren belli belirsiz bir ses duydum. Thane'in yaklaştığını duyduğumdan daha çok hissediyorum ve yatağın yanında durduğunda gözlerimi açıyorum. Biraz gülümsüyor. "Tüm bunları duydun mu?"

"İstifa konusunda bu kadar hızlı hareket edeceğinizi beklemiyordum."

"Zamanı gelmişti." Omuz silkiyor ve bana bakıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Soru bu, değil mi? Dudaklarımı ıslattım, mizah yerine dürüst olmaya çalıştım. "Ağrım var ve biraz kırılgan hissediyorum ama rahatladım. Pişman değilim."

"Tamam." Omuzları kendi rahatlaması gibi bir şeyle biraz eğildi. "Embry biraz yiyecek getirdi, eğer sen de istersen biraz oynayabiliriz diye düşündüm."

Göğsüm genişliyor gibi hissediyorum, kalbim gerçekten absürd bir boyuta ulaşıyor. "O yemekte ekmek var mı?"

Sırtışı geniş ve mutlu. "Elbette."

"Kendine bir anlaşma yaptın."

EPILOG

CATALINA

TÜç hafta sonra Della ve Annis'i kaledeki yeni görevlerine gönderdik ve yeni bir eve taşındık. Thane'in halkının ev dediği denizin kenarındaki küçük adalardan birinde. Sadece

Thane'in güvenlik nedeniyle ısrar ettiği tek bir giriş var ve o da yüzeyin derinliklerinde. Tünel, kuledeki özel odalarına oldukça benzeyen bir alana açılıyor. Duvarlar yukarı doğru kıvrılıyor ve yüksek bir tavana ışıklandırma yerleştirilmiş. Sahile bakan çok sayıda küçük penceresi olan tam donanımlı bir mutfak var.

Yine de en sevdiğim kısım yatak odası. Tavanın tamamı gökyüzüne açık ve tabii ki hava koşulları içeri girmesin diye korunaklı. Yatağımıza uzanıp yıldızları izleyebiliyorum ve bu da bana tahmin edebileceğimden çok daha fazla keyif veriyor.

Thane de bana daha fazla keyif veriyor. Hala düzenli olarak iletişimde tökezliyoruz, ancak ikimiz de bir konuşmayı kontrolden çıkmadan önce duraklatmayı öğrendik. Çoğu zaman. Kendimi yeterince güvende hissettiğim, mükemmel olmadığım için beni dünün çöpü gibi bırakacağından korkmadan tümsekleri birlikte aşabileceğim biriyle birlikte olmak harika. Şimdiden birlikte büyüyüyoruz ve onunla yıllar geçireceğimi düşünmek beni düpedüz sersemletiyor.

Ve bugün ilişkimizi yeni bir seviyeye taşıyoruz.

"İyi göründüğüme emin misin?"

"Harika görünüyorsun." Thane elimi tutuyor ve beni sudan çıkarıyor. O ilk haftadan beri kaleye geri dönmemiştım ve içimdeki endişeye engel olamıyorum.

Bugün beni kraken mahkemesine sunuyor.

Embry hükümdarlığı devraldı ve görünüşe göre güç geçişi tamamlandı. Ze zaten çoğunu yapıyordu, bu yüzden her şeyden çok bir formaliteydi.

Thane elimi sıkıyor. Aramızdaki her şeyin sonsuza dek değiştiği o sabahtan beri gülümsemeyi bıraktığını sanmıyorum. Sanki çok uzun zamandır taşıdığı bir yükü bırakmış gibi. Bazen duyguları sesini boğsa da artık Brant hakkında daha çok konuşuyor. Onu tam olarak anladığımı söyleyemem, çünkü ben hiç onun gibi sevip kaybetmedim, ama bunun gerçekten yok olacak türden bir şey olduğunu sanmıyorum.

Bu da sahip olduklarımıza daha çok değer vermeme sağlıyor. Kocasının yerini alacak biri değil. Sadece farklı.

Koridorlarda ilerliyoruz. İleride, alçak tonda konuşan sesler duyuyorum. Vakit neredeyse geldi.

Durup bana bakana kadar Thane'in elini çekiştiriyorum. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Ne? Hayır. Öyle bir şey değil." Nefesimi tuttum. "Ama bana bir söz vermeni istiyorum."

Söylerken çok ciddiymi. "Tabii ki. Ne istersen."

Tanrım, bu adamı hak etmek için ne yaptım ben? Bazı günler hâlâ ellerimden alınacakmış gibi geliyor. Ama Thane'e güveniyorum. Ve . . . Kendime güveniyorum. Gülümsemeyi başarıyorum. "Bundan sonra, bir ödül istiyorum."

"Bir ... ödül."

Üç haftadır seks yapmadık. Önce fiziksel olarak iyileşmek için zamana ihtiyacım vardı, sonra da duygusal olarak çok ham hissettiğim için. Hatta yeni

Boynumda asılı olan doğum kontrol kolyesi, duygularımla başa çıkmak zorundaydım.

Artık hazırım.

"Evet, bir ödöl. Sanırım çok iyi bir kız oldum." Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve o da dokunaçlarını ayırarak buna izin veriyor. "Eve gittiğimizde bu elbiseyi üzerimden yırtıp atmanı ve içimdeki veledi sikkmek için elinden geleni yapmanı çok isterim."

Thane'in yüzündeki gülümseme kayboluyor ve geriye sadece çıplak bir sıcaklık kalıyor. "Emin misin?"

"Çok eminim."

Birkaç saniye yüzümü inceliyor ve yavaşça başını sallıyor. "Pekâlâ, Lina. Seni yan odadaki tüm politikacılarla ve çok önemli insanlarla tanıştıırken uslu dur... Sonra da seni en yakın malzeme dolabına sürükleyip kendi adını hatırlayamayana kadar becereceğim."

Nefesim bir anda bedenimi terk ediyor. "Yakın gelecekte bunlar olurken nasıl odaklanacağım?"

Thane'in sırtışı keskinleşir. "Sanırım bir yolunu bulacaksın, değil mi?" "Seni seviyorum." Kelimeler içimden fırladı, zapt edilemeyecek kadar güçlüydü.

Beni kollarına çekiyor ve sertçe öpüyor. "Ben de seni seviyorum. Şimdi şu işi bitirelim de biraz eğlenelim." Elim tuttu ve kapıya doğru yürümeye başladık. Mahkeme salonunda yan yana. Birlikte.

Thane yanımdayken, bir daha asla korkutucu deneyimlerle tek başıma yüzleşmek zorunda kalmayacağım. Bir daha asla *yalnız* kalmayacağım. Bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama belki de iyi şeyleri hak etmek değil, geldiklerinde kabul etmek gerektiğini söylerken haklıdır.

Bugünlerde ikimiz de bu tür şeylerle daha iyi başa çıkıyoruz.

"Hey," diye fısıldıyorum. Bana bakmasını bekliyorum. "Seni seviyorum." "Bunu az önce söyledin." Beni biraz daha yaklaşıtırıyor. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum, Thane. Şimdi ve sonsuza dek."

Kraken'in Kurbanı'nı okuduğunuz için çok TEŞEKKÜR EDERİZ! Eğer kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

Ramanu'nun uzakta olduğu süre boyunca neler yaptığını öğrenmek istiyorsanız, şu anda KU'da mevcut olan Şeytanın Pazarlığı'ndaki hikayelerine göz atabilirsiniz!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.